

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES DASHNER

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

LABİRENT SERİSİNİN YAZARINDAN

ÖYÜT BOZAN



kitaplar.com

GERÇEKLIK, ARTIK SANAL BİR HÂBUS.

SANAL VE GERÇEK DÜNYALARIN SAVAŞI...
İŞ İŞTEN GEÇMEDEN

KAYBETTİĞİMİZİ BİLEMEMEYECEĞİMİZ BİR MÜCADELE.

Michael'in SanalAğ'ı anladığını düşünürken keşfettiği gerçek,
SanalAğ Güvenliği'nin asla tahmin edemeyeceği kadar korkunçtur.

Michael siber terorist Haine'in yakalanmasına yardım ettiğini ve
SanalAğ'ın artık oyuncular için güvenli olduğunu sanmıştır...

Oysa Haine aslında bir Tanjent; hayat bulmuş bir bilgisayar prog-
ramıdır ve dünyayı Tanjent zihinlenme ev sahipliği yapan insan be-
denleriyle doldurmayı planlamaktadır. Michael ve arkadaşları bunu
durduramazlarsa insanlık, oyunu kaybedecektir.

OYUN DEVAM EDİYOR.

"Mükemmel bir devam kitabı. Dashner, gerçekçi karakterlerle
genilimi ustalıkla birleştirdi."

Arkun Akın



Pegasus Yayınları: 1490

Gençlik: 277

Oyun Bozan

James Dashner

Özgün Adı: The Rule of Thoughts

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Begüm Berkman Padar

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2016

ISBN: 978-605-299-022-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © James Dashner, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Dystel & Goderich Literary Management'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

JAMES DASHNER

OYUT BOZAN

SanalAğ - 2

İngilizceden çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

#DashnerArmy için.

Bu işte birlikteyiz.

1. BÖLÜM

EVDE BİR YABANCI

1

Michael kendinde değildi.

Bakışlarını ilk kez önceki gün gördüğü tavana dikmiş halde, bir yabancıнын yatağında yatıyordu. Bütün gece kendini bilememiş, midesi ağzına gelmiş, yalnızca kâbuslarla ve endişelerle dolu, huzursuz ve kesintili bir uyku uyuyabilmişti. Hayatı paramparça olmuştu; akıl sağlığını kaybettiğini hissediyordu. İçinde bulunduğu ortam; bu yabancı oda ve tanımadığı yatak, dehşet verici yeni hayatının acımasız hatırlatıcılarıydı. Benliğini korku sardı.

Ve ailesi... Ailesine ne olmuştu? Onları zihninde canlandırmaya çalıştığı her seferinde cesareti biraz daha kırılıyordu.

Şafağın kasvetli ve solgun ilk ışıkları pencerenin jaluzilerini ürkütücü bir şekilde aydınlatıyordu. Tabut yatağın yanında sessiz ve karanlık bir şekilde duruyor, mezardan çıkarılmışçasına huzursuz edici görünüyordu. Michael neredeyse hayal edebiliyordu: Çürüyüp

çatlamış ahşap, içinden dökülen insan kalıntıları. Artık etrafındaki nesnelere nasıl bakacağını bilmiyordu. *Gerçek* nesnelere. *Gerçek* kelimesini bile anlamıyordu. Sanki dünyayla ilgili bildiği her şey, bir halı gibi ayaklarının altından çekilip alınmıştı.

Beyni bunların hepsini kavrayamıyordu.

Beyni...

Neredeyse bir kahkaha patlatacaktı ama sesi çıkmadı.

Michael'm sadece son on iki saattir gerçek, fiziksel bir beyni *vardı*. Henüz tam bir gün bile geçmediğini fark edince içindeki huzursuzluk ikiye katlandı.

Bu gerçekten doğru olabilir miydi? Gerçekten mi?

Bildiği her şey bir yapay zekânın sonucuydu. Üretilmiş veri ve anılar. Programlanmış teknoloji. Yaratılmış bir hayat. Her biri bir öncekinden daha kötü tanımlarla devam edebilirdi. Onunla ilgili hiçbir şey *gerçek* değildi ama yine de SanalAğ ve Ölümlülük İlkesi programı sayesinde buraya getirilmiş, gerçek bir insana dönüştürülmüştü. Yaşayan, canlı, nefes alıp veren bir organizma. Çalıntı bir hayat. Kendisinin bile anlamadığı bir şeye dönüşebilmesi için. Dünya görüşü paramparça olmuştu. Tamamen.

Özellikle de henüz inanıp inanmadığından emin değilken. Bildiği kadarıyla, *Derin Hayatdamarı*'nın başka bir seviyesi, başka bir program bile olabilirdi. Neyin gerçek olup neyin olmadığına bir daha nasıl güvenilecekti? Belirsizlik onu delirtebilirdi.

Dönüp yüzünü yastığına gömerek çığlığını boğdu. Çalıntı, yabancı gelen başı, her biri ilgisini isteyen binlerce düşünce yüzünden zonkluyordu. Hepsi zihin süzgecinden geçmek ve anlaşılacak istiyordu. Ve burada acıyı hissetmek, bir Tanjant olarak hissetmekten farklı değildi. Bu da kafasını sadece daha çok karıştırıyordu. Önceki geceden önce bir program, uzun bir kod olduğunu kabullenemiyordu. Bu tüm *hesaplarına* aykırıydı. İşte, bu

onu güldürdü ve başındaki acı yoğunlaşarak yayılırken boğazını parçalayıp göğsünü doldurdu.

Bir yardımı olmasa da tekrar bağırdı, sonra kendini zorlayarak bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp oturdu. Ayakları serin ahşap zemine değince ona artık yabancı bir diyarda olduğunu bir kez daha hatırladı. Her zaman bildiği evinin zemini uzun tüylü bir halıyla kaplıydı ve daha yuva gibi, daha sıcak, daha güvenli hissettiriyordu; soğuk ve sert değil. Dadısı Helga'yla konuşmak istiyordu. Ailesini istiyordu.

Ve bunlar, onun yıkımını getiren düşünceler oldu. Onlardan kaçmıyor, diğer binlerce düşünceyle birlikte zihninin derinliklerine gömmeye çalışıyordu fakat hiçbir yere gidecekleri yoktu. Hepsinin içinden öne çıkıyor, ilgi bekliyorlardı.

Helga. Anne ve babası.

Kaine'in söyledikleri doğruysa, onlar da Michael'in programlanmış turnakları kadar yapaydı. Anıları bile. Hangilerinin yapay zekâsına programlandığını, hangilerini *Derin Hayatdamarı*'nda deneyimlediğini asla bilemeyecekti. Ne kadar süredir var olduğunu bile bilmiyordu; yani gerçek yaşını. İki aylık, üç yaşında, hatta asırlık bile olabilirdi.

Ailesinin ve Helga'nın sahte, gitmiş veya ölmüş olduğunu hayal etti; belki de hiç var olmamışlardı. Hiç anlamı yoktu.

Göğsüne yayılan acı kalbini doldurdu ve Michael kendini kedere kaptırdı. Tekrar yatağa serildi, dönerek yüzünü yastığa bastırdı ve kendini bildi bileli ilk kez gerçek bir insan olarak ağladı. Ancak gözyaşları öncekinden daha farklı hissettirmiyordu.

2

An beklediğinden daha çabuk geçti. Tam umutsuzluğun onu bir bütün olarak yutacağını sanarken geri çekilerek ona nefes alma fırsatı tanıdı. Belki de nedeni gözyaşlarıydı. Bir Tanjant olarak hayatında nadiren ağlamıştı. Muhtemelen çocukluğundan beri hiç ağlamamış olmalıydı. Hep, pek ağlak biri olmadığını söylerdi. Ve şimdi bundan pişmanlık duyuyordu çünkü acıyı hafiflettiğini kesinlikle görebiliyordu.

Yataktan kalkmak için bir girişimde daha bulundu ve bu kez başardı. O soğuk, sert zemine ayaklarını basarken duygularını kontrol altına aldı. Şimdi önceki gece bir türlü yapamadığı şeyi yapma zamanıydı: Kime dönüştüğünü anlamak. Çılgınlıklarına karşılık vererek yanına gelen kimse olmadığına göre, dairede yalnız olmalıydı.

Evin içinde dolaşarak ışıkları yaktı ve sabah güneşini içeri almak için jaluzileri açtı. Artık yuvası olan bu tuhaf yerin bütün detaylarını görmek ve evi olarak kalmasına izin verip veremeyeceğini ya da vermesi gerekip gerekmediğini anlamak istiyordu.

Pencerelerin dışında görünen şehir, eski evinden görünen gibi değildi. Ancak en azından bir *şehir*di ve bu aşinalık onu biraz rahatlatmıştı. Binalar dip dibe sıralanmış, arabalar zikzaklar çizen yollarda gidip geliyordu ve sürekli bir endüstriyel sis, görüşü bulandırıyor. Aşağıda insanlar işlerinin peşinde koşturuyordu. Hüzünlü, solgun mavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Araştırmalarına başladı.

Yatak odalarında sıradışı bir şey yoktu. Giysiler, mobilyalar, DuvarEkranlarında dönüp duran resimler. Michael ebeveyn odasında bir süre durup dev duvara baktı ve ailenin çeşitli resimlerinin –anne, baba, oğul, kız– sırayla birbirinin yerini alışını izledi.

Yüzünün nasıl olduğunu şimdi belli belirsiz hatırlıyordu ve birçok poza girip çıkmış o çocuğun Michael için hiçbir anlam taşımaması tarif edilemeyecek kadar huzursuzluk vericiydi: Güneş ışığıyla aydınlanmış bir gökyüzünün altında, devasa meşe ağaçlarının sıralandığı bir dere kıyısında çekilmiş bir aile fotoğrafı. Çocuklar küçüktü ve oğlan babasının kucağında oturuyordu. Çok daha yakın zamanda ve stüdyoda, gri bir arka planın önünde çekilmiş başka bir fotoğraf. Michael aynada yeni yüzüne uzun süre bakmıştı ve aynı yüzün şimdi duvardan ona baktığını görmek ürperticiydi.

Daha anlık çekilmiş başka kareler de vardı. Çocuk bir beyzbol maçında, elinde sopasıyla vurmaya beklerken. Kız yerde gümüş rengi bloklarla oynarken ve fotoğrafı çeken kişiye gülümseyerek bakarken. Bütün aile piknikte. Bir yüzme havuzunda. Bir restoranda. Oyunlar oynarken.

Michael sonunda başını çevirdi. Kendisinininkini sonsuza dek kaybetmiş olabilecekken mutlu bir aileyi izlemek çok acı veriyordu. Asık yüzle, kızın olduğu belli yan odaya geçti. DuvarEkranı'nda ailenin tek bir fotoğrafı bile yoktu, sadece sevdiği müzik gruplarının ve sinema oyuncularının resimleri vardı; Michael onların hepsini *Hayatdamarı*'ndan biliyordu. Pembe temalı yatağın yanındaki komodinin üzerinde eski tip bir çerçeveli fotoğraf ve içinde gerçek bir baskı resim vardı. Kız ve kardeşi –*kendisi*– aptalca sırtıyorlardı. Kız, çocuktan iki yaş kadar büyük görünüyordu.

Resimler Michael'a kendini sadece daha kötü hissettirdiği için onları bir yana bırakıp bu insanların kim olduğu konusunda ipuçları bulabilmek umuduyla çekmeceleri karıştırmaya başladı. Pek fazla bir şey bulamasa da, ailenin soyadının Porter ve kızın adının Emileah –yazılışı tuhaftı– olduğunu öğrendi.

Sonunda çocuğun odasına geri dönecek cesareti bulabildi. *Kendi* odasına. Dağınık yatak örtüleri, Tabut ve sert, soğuk zemin.

Ve henı aradığı hem de korktuğu şeyi sonunda buldu: Çocuğun adını. Hayatını çaldığı çocuğun. Şifoniyerin üzerinde duran, kâğıttan bir doğum günü tebrik kartına yazılmıştı.

Jackson.

Jackson Porter.

Kartın her yanı elle çizilmiş ve acayip, kırmızı kalplerle doluydu. Tathıydı. İçinde Jackson'a ölümsüz aşkını ilan eden ve bu kartı herhangi birine okutursa belden aşağısına yönelik çeşitli fiziksel tehditler savuran Gabriela adında bir kızıdan bir mesaj vardı. Elbette ki tehditlerinin yanına gülümseyen bir yüz de eklenmişti. En altta, bir yıldönümünden bahseden bir kısımdan hemen sonra hafifçe bozulmuş bir nokta vardı; sanki üzerine bir gözyaşı damlası düşmüştü. Michael suçluluk duygusuyla kartı fırlatıp attı; kendini yasak bir odaya girmiş gibi hissediyordu.

Jackson Porter.

Michael kendine hâkim olamıyordu. Ebeveyn odasına döndü ve DuvarEkram'ını tekrar izledi. Ancak şimdi yepyeni duygular içindeydi. Nedense, çocuğun adını bilmek her şeyi değiştirmişti. Michael'ı bir an için kendini düşünmeyi bırakmaya zorlamıştı. Artık *kendine* ait olan yüzü ve bedeni, bir sürü farklı şey yaparken izliyordu; koşarken, gülerken, ablasına hortumla su sıkarken, bir şeyler yerken. Mutlu birine benziyordu.

Ve artık hepsi yok olmuştu.

Hayatı çalınmıştı. Bir aileden *ve* bir kız arkadaştan.

Adı olan bir hayat.

Jackson Porter. Şaşırtıcı bir şekilde, Michael suçluluk duygusundan çok, üzüntü hissediyordu. Sonuçta bu *onun* seçimi, *onun* yaptığı bir şey değildi. Yine de bunun yarattığı umutsuzluk içini benzersiz bir şekilde kaplıyordu.

Bakışlarını ekrandan ayırarak evi araştırmaya devam etti.

3

Michael bulacak pek fazla bir şey kalmadığına karar verene kadar çekmeceleri birbiri ardına karıştırdı. Belki de ihtiyaç duyduğu cevaplar evin içinde değildi. En başta yapması gereken ama hiç istemediği şeyi yapma zamanı gelmişti.

Tekrar çevrimiçi olmalıydı.

Önceki gün bu yeni bedeniyle uyandıktan hemen sonra mesajlarını kontrol etmişti ama bunu sadece Kaine'in talimatı olduğu için yapmıştı. Büyük ölçüde boş olan bir ekrana girmiş, sadece Kaine'den gelen ve olanları açıklayarak kendi hayatını değiştiren o tek uğursuz mesajı görmüştü. Ne var ki Michael, Kaine'in Jackson Porter'in çevrimiçi kimliğini sadece kişisel kullanımı için geçici olarak ele geçirdiğini ve şimdiye kadar profilinin eski haline döndüğünü tahmin ediyordu. Michael'ın tek yapması gereken, KulakDüğmesi'ni takmaktır; o zaman çocukla ilgili bilmek isteyeceğinden daha fazlasını öğrenebilirdi.

Nedense bunu yapmak yanlış geliyordu ki aslında bu hiç mantıklı değildi. Michael hayatının büyük bölümünü hiçbir suçluluk duymadan SanalAğ'da korsanlık yaparak geçirmişti. Oysa bu farklıydı. Bu bilgisayar korsanlığı veya programcılık gerektirmiyordu. Bu sadece bir tık veya tarama ötedeydi. Bir insanın hayatını çalmıştı ve o kişinin sanal hayatını da çalmak nedense çok fazla geliyordu.

Michael bunu detaylıca düşününce başka seçeneği olmadığını anladı. Jackson Porter, yani onu insan yapan şeyin özü sonsuza dek yok olmuş olabilirdi. Michael ilerlemek istiyorsa bunu kabullenmek zorundaydı. Ve Jackson sonsuza dek yok *olmadıysa*, onu bedenine geri getirmenin herhangi bir yolu varsa bile Michael tekrar olayların içine dalmadığı sürece bunu da asla bulamazdı.

Bir sandalye buldu; eski hayatında sahip olduğu bulut yumuşaklığındaki muhteşem taht gibi değil, sıradan, sıkıcı bir sandalyeydi. Bir pencerenin önüne oturarak ışığı biraz kesmek için jaluzileri kapadı. Kendini günlük koşturmacaya kaptırmış, sürekli akan bir şehre son kez göz attı. Bir açıdan, bedenleri çalabilen çılgın bir bilgisayar programından haberleri olmadığı için o insanları kısıkmıyordu. Dünyada bir terslik olduğunun farkında bile değillerdi.

Michael gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı ve gözlerini tekrar açtı. Sonra elini başına kaldırıp KulakDüğmesi'ni hafifçe sıktı. Aletin yüzeyinden hafif bir ışık yayıldı ve Michael'ın biraz ötesinde havada asılı duran büyük bir ekran belirdi.

Tam tahmin ettiğı gibiydi. Jackson Porter'ın çevrimiçi hayatı, Kaine'in müdahalesinden çıkıp geri yüklenmişti ve parlıtlı ekranın yüzeyi uygulama ikonlarıyla doluydu; sosyal ortamlardan oyunlara ve okul materyallerine kadar. Michael rahatlamıştı ama tereddüt ediyordu. Ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Jackson'muş gibi mi davranmalıydı? Dünyaya kaçıp Kaine'den gizlenmeye mi çalışmalıydı? SanalAğ Güvenliğı'nden birilerine mi ulaşmalıydı? Nereden başlayacağını bilmiyordu. Ancak neye karar verirse versin, bilgi gerektirecekti. Hem de bir sürü bilgi. Ve mümkünse, biri eve gelmeden içeri dalmalıydı.

Bu da yine sorular doğuruyordu: Jackson'ın ailesi neredeydi? Ablası neredeydi? Kaine'im Michael'm kendi ailesine yapacağına yemin ettiğı gibi onlardan da kurtulmuş olabileceğini düşününce Michael'm midesi bulandı.

Çeşitli sosyal siteleri tarayıp herhangi bir sonuç alamadıktan sonra kişisel bir metin kutusu bularak mesajları taradı. Kız arkadaş Gabriela'dan çok sayıda mesaj gelmişti ki üçü daha o sabahtandı. Michael isteksizce en son geleni açtı.

Jax,

Eee, duşta kayıp başını mı arptın? Sabunlu su birikintisinin içinde, ağızından salyalar saçarak uyuyor musun şu anda? Elbette, o zaman bile yakışıklı ve tatlı olurdun. Seni özledim. Acele etsen? İkinci kahvemi içiyorum ve yan masada bana yanaşmaya çalışan bir serseri var. Hisse senedi mi, şirket mi, ölü insan organları mı satıyormuş neymiş. Lütfen, gelip beni kurtar. Hatta kahve tadında bir öpücük bile alabilirsin.

Acele et!

Gabriela

Michael'ın Gabriela olduğunu ancak tahmin edebildiği gölgeli, bulanık bir resim eklenmişti; esmer tenli, siyah saçlı, dudaklarını büzmüş, güzel bir kızdı ve parmağı yanağından süzülen hayali bir gözyaşını izliyordu. Kahverengi gözleri alaycı bir üzüntüyle aşağı bakıyordu. Michael gönülsüzce mesajı kapadı ve mesaj kutusunu incelemeye devam etti.

4

Çok fazla araması gerekmedi.

Jackson'ın babasından daha o sabah gelen bir mesajı bulduğunda birçok şey yerine oturdu:

Jax,

Umarım her şey yolundadır, evlat. Şimdiye kadar yataktan kalkıp işe koyulmuşsundur, değil mi? Değil mi? DEĞİL Mİ? ☺

Biz sağ salım geldik, keyfimiz yerinde. Porto Riko güzel bir yer. Milyonuncu kez söylüyorum; bizimle gelemediğin için üzgünüz. Ama bu hafta önemli işlerin olduğunu biliyorum ama sen de bil ki aklımızdasın.

Bizi haberdar et ve hesaplarımıza erişirken dikkatli ol. Şifrelerimizi kesinlikle koru! (Bunu annen söylüyor.)

Haftaya görüşürüz. Gabby hâlâ babasının yanında mı? Ona bizim için selam söyle. Seni şimdiden özledik.

Baban

Demek ailesi tatile gittiğinde Jackson Porter gayet iyiydi. Yani dünyanın çeşitli yerlerinde bulunan birçok insanın gibi beyin ölümü gerçekleşmiş halde hayata zar zor tutunuyor falan değildi. Onlar bir tür deney falan mıydı? Kaine, Ölümlülük İlkesi'ni Michael'ın üzerinde kullanmadan önce mükemmelleştirmiş miydi? Yoksa ilk kez Michael'da mı işe yaramıştı? Bu her şekilde ürkütücü bir düşünceydi. Saldırıları kesilirse kimse SanalAğ hakkında endişelenmezdi. Kaine yoluna devam eder ve hiç kimsenin haberi olmadan dünyaya bir Tanjant ordusu yollardı.

Ancak Michael'ın daha acil bir endişesi vardı; Jackson Porter'la ilgili ne yapacaktı? O mektubu okumak bir şeyi kesinleştirmişti: Başka biriymiş gibi davranması mümkün değildi. Jackson'ın aile ve arkadaşlarının yanında oymuş gibi davranma düşüncesi saçma

geliyordu; özellikle de Gabriela gelirse ve kulağına hoş sözler fısıldamaya başlarsa.

O halde ne yapabiliirdi?

AğEkranı'nı kapadı ve sandalyede arkasına yaslandı. Oradan çıkması gerekiyordu. Bir tür açıklama mesajı bırakabilirdi. Bu, ailedeki herkesin kalbini kırardı ama en azından hayatta olduğunu bilirlerdi. Hatta yalanı sürdürmek için onlarla yazışmaya devam edebilirdi. Bu, oğullarının zihninin bir bilgisayar programı tarafından silinip yerine bir başkasının geçirildiğini öğrenmelerinden kesinlikle daha iyiydi.

Ancak para konusu vardı...

Bir şey daire kapısına sert bir şekilde çarparak onu ürküttü.

Dönüp sese doğru baktı.

Bam. Bam. Bam.

Yine. Ahşabın metale çarpışı gibi sert ve tok bir ses. Yine, sonra yine.

Michael yerinden fırlayarak koridor boyunca koştu, mutfaktan geçti ve evin kapısına gitti. Ses iki kez daha tekrarlandı; sanki biri büyük bir şeyi geri çekiyormuş ve...

Kapı çerçevesi gürültüyle paramparça olurken metal kapı içeri doğru patladı. Michael çömelerek kendini korumak için kollarını kaldırıırken kapı onu kıl payı ıskalayarak büyük bir gürültüyle yere düştü. Michael, yüreğinin ağzına geldiğini hissederken kapıdaki kim olduğunu görmek için başını kaldırdı.

İki adam. Kot pantolon ve ekoseli gömlek giymiş iki adam, ellerinde eski tip bir koçbaşı tutuyordu. İriyari, kaslı adamlardı; biri siyah saçlı, diğeri sarışındı. İkisi de en azından birkaç gündür tıraş olmamışlardı ve yüz ifadeleri gergindi. Ve Michael yanılmıyorsa, o yüzlerde şaşkınlık da gördüğünü düşünüyordu.

Koçbaşını bırakarak Michael'a doğru adım attılar.

Michael geri fırlayarak mutfığa koştu ama tezgâha çarpınca dengesini kaybederek yere yuvarlandı. İki adam birkaç adım ötesinde durup pis sırtışlarla ona baktılar.

“Sormama gerek var mı?” diyebilirdi Michael. Kendini cesur hissetmek... cesur *olmak* istiyordu fakat aniden insan bedeninin savunmasızlığını algılamıştı. Bu, *Derin Hayatdamarı*’nda hiç düşünmediği bir şeydi. Dünyası her an sona erebilirdi.

İki adam cevap vermeden şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. “Sanırım var,” diye mırıldandı Michael. “Kimsiniz siz?”

İkisi de bakışlarını ona çevirdiler.

“Bizi Kaine gönderdi,” dedi siyah saçlı adam. “Son bir iki günde çok şey değişti. Bizi... seni bir toplantıya *çağırmamız* için gönderdi. Senin için büyük planları var, evlat.”

Michael’ın keyfi iyice kaçtı. Biraz daha zamanı olacağını sanmıştı. Zihni sorularla doluydu ama ağzından çıkanlar açıkça aptalcaydı.

“Eh, kapıyı çalabilirdiniz.”

2. BÖLÜM

BÜYÜK, KÖTÜ DÜNYA

1

Adamlar onun ayağa kalkmasına yardım bile ettiler; hatta sarışın olan Michael'm sırtını da silkeledi. Ancak ikisi de tuhaf bir şekilde sessizdi ve durum saçma sapan bir hal almaya başlamıştı.

"Eh," diye sordu Michael, "siz ikiniz bana bir şey söyleyecek misiniz? En azından isimlerinizi?" Adamın onun üstünü başını silkelemesiyle herhangi bir ani tehlike olasılığı da silinip atılmış gibi, konuşurken kendini tuhaf bir şekilde sakın hissediyordu.

Siyah saçlı adam doğrularak kollarını kavuşturdu. Konuşurken yüzünde hiç duygu yoktu. "Adım Kinto," dedi ve ortağını işaret etti. "Bu da Douglas. Hâlâ Tabut'un içinde ve İlke aktarımında olduğunu sanıyorduk."

"Görünüşe bakılırsa... bize yanlış bilgi verilmiş," diye ekledi Douglas, ciddiyle.

"Evet," dedi Kinto. "Öyle görünüyor."

Michael hâlâ şaşkındı ama önceki kadar değil. En azından adamların Kaine'den ve Ölümlülük İlkesi'nden haberleri vardı. "Yani bu, Kaine'in de mi bir insan bedeninde olduğu anlamına geliyor? Kaç Tanjant aynı şeyi yaptı?.." Michael henüz konuşmayı bitirmemişti ama Kinto onu susturmak için elini kaldırdı.

"Konuşmayı. Kes." Adamın yüz ifadesinde tamamen iş ciddiyeti vardı. "Kaine bir şeyi bilmeni isterse bilmeni bizzat kendisi sağlar."

"Sana bir hediye verildi," diyerek sözü devraldı Douglas. "Hayat. Şimdilik sadece mutlu ol ve sana söyleneni yap."

"Bana uyar," diye karşılık verdi Michael. Oysa içinde bir fırtına kopuyordu; yıldırımlar, şimşekler, gök gürültüleri, şiddetli rüzgârlar, sağanak ve diğer her şeyiyle birlikte eksiksiz bir fırtına... ama Michael sakin görünmeye çalıştı. Son zamanlarda sonunda zorla sürüklendiği çok mücadele yaşamıştı ve bundan mümkün olduğunca kaçınmak istiyordu. Karşısına bir fırsat çıkana ya da ne yapması gerektiği konusunda bir fikir edinene kadar bu adamların suyuna gidecekti.

"Sana uyar mı?" diye tekrarladı Douglas, basit cevaba açıkça şaşırarak.

"Bana uyar." Michael yutkundu. Sadece yorumlarını olabildiğince kendine saklayacak ve daha iyi bir plan gelişene kadar olurlarına bırakacaktı.

Kinto kapıyı işaret etti. "O halde gidelim. Ters bir şeye kalkışmaman konusunda seni uyarmama gerek olduğunu sanmıyorum. Douglas önden gidecek, sonra sen, arkandan da ben. Sakince ve uslu uslu."

"Hayat bundan daha basit olamazdı," dedi Douglas, sertçe ama hafifçe gülümsedi. "Sen beni izleyeceksin, Kinto da seni. Ve bütün hayallerin gerçek olacak."

Adam bir karşılık beklemedi. Kapıya yöneldi ve Michael onun peşine takıldı; Kinto da hemen onun arkasındaydı. Parçalanmış kapıdan geçerek koridora çıktıklarında apartman onların ayak sesleri dışında sessizdi.

Michael nedense *Derin Hayatdamarı*'nı, hayattaki tek amacının bir gün oraya ulaşmak olduğunu düşündü ve içine yeni bir hüznün dalgası yayıldı. Bütün o süre boyunca zaten oradaydı. Bir de şimdi düştüğü yere bakıyordu da... Bunun bir ironi olduğunu, hatta belki derinden felsefi olduğunu biliyordu ama hissettiği tek şey yenilgiydi.

Yürümeye devam etti.

2

Michael ve refakatçileri koridordan ilerleyip asansöre bindiler, apartmandan çıktılar, kalabalık sokaklarda yürüdüler ve metroya ulaştılar. Vagona iki adamın arasına sıkışmış halde giderken Michael'm düşünceleri Jackson Porter'a dönüp duruyordu. Ailesine. Hatta kız arkadaşına; Gabriela'ya.

Bir zamanlar Jackson olarak bilinen çocuğun bilincine ne olmuştu? Onun için her şey bitmiş miydi? Zihni ve kimliği silinmiş miydi? Yoksa bir şekilde bir yerlerde korunuyor muydu? Michael, Jackson'ın *bedenine* aktarılabildiyse, belki Jackson da *dışarı* aktarılabilmişti.

Jackson'ın ailesinin, bir oğul ve bir kardeş kaybettiklerinden habersiz halde Porto Riko'da güneşlendiğini hayal edip duruyordu. Bütün benliği suçluluk duygusunun pençesindeydi. Bütün bunları kendisi istemiş olmasa da, birinin hayatını almıştı ve ailesi için kayıp duygusunu biraz daha dayanılır kılabilmeyi diliyordu.

Evden ayrıldıklarından beri Michael ve diğer iki adam tek kelime bile konuşmamışlardı; tabii yön değiştirmeleri gerektiğinde adamların homurdanmaları sayılmazsa.

Tren bir istasyona girip dururken Michael sessizce oturuyordu. Kapılar açıldı ve yolcular güdülen sığırlar gibi içeri doluşurken Michael dalgın gözlerle izledi. Başkalarına çarptığında gülümseyen ya da özür dileyenler vardı ancak sayıları bir hayli azdı. Bir kadın kapılar kapanmadan ancak yetişebildi ve çantasının köşesi kapiya sıkıştı. Kadın çantasını sertçe çekip kurtardığında kapılar kapandı.

Michael izlerken zihninden düşünceler geçiyordu. Bakışları kadından çantaya, oradan kapiya döndü ve düşünceleri hızlandı. Ne halt edecekti? Kimseyi tanımıyordu, bir evi, parası, giysileri yoktu. Başlayacak bir yeri yoktu. Bu adamlarla birlikte buluşma yerine gidip Kaine'in ondan ne istediğini mi öğrenecekti? Tanjant'tan alacağı cevaplara ihtiyacı vardı fakat onu içinden çıkamayacağı bir duruma sokmalarına izin verebilir miydi?

Ailesini ve arkadaşlarını her şeyden daha çok özlüyordu. Onların hepsi sahte olamazdı; bunu kabul etmek istemiyordu.

Tren raylarda devam ediyor, tünelin karanlığında yanıp söner gibi görünen ışıkların yanından hızla geçiyordu. Etrafı insanlarla sarılmış haldeydi; kimi uyukluyor, kimi bir şeyler okuyordu ama birçoğu görmeyen gözlerle boşluğa bakıyordu. Kinto ve Douglas iki tarafında oturmuş, omuzlarını onunkilere bastırmışlardı ve onların da yüzleri trendeki diğer birçok insanınki gibi ifadesizdi.

Aniden Michael'ın aklına bir fikir geldi: SAG'dan Ajan Weber'in önceki gece söyledikleri doğruysa, Michael yalnız değil demektir. Bu büyük, kötü dünyanın bir yerinde, bulup bulabileceği en iyi iki dostu sahipti. Onun gibi Tanjant değillerdi; asla olmamışlardı. *Gerçektiler.* Weber öyle söylemişti.

Bryson ve Sarah.

3

Michael bir şeyden korktuğunu o zaman anladı: Arkadaşları onun hakkında ne düşünürdü? O bir *Tanjant*'tı. Bu, ilişkilerini değiştirir miydi? Aniden arkadaşlarının ondan kaçtığı hayal etti; gerçek birinin bedenini almış... onu çalmış bir ucubeden.

Ama buna gerçekten inanıyor muydu? Anlayış gösterirler miydi? Göstereceklerine karar verdi. Evet, gösterirlerdi.

Tren gıcırdaya sarsıla ilerliyor, herkes yere bakıyordu. Işıklar yanıp sönüyor, sonra yeniden parlıyordu. İki refakatçisinin çıtı çıkmıyordu.

Onlarla gidemezdi. Bunu yapamazdı. Evet, cevaplara ihtiyacı vardı. Evet, Kaine'le yüzleşmenin ve her şeyin *nedenini* öğrenmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Ancak böyle yapamazdı. Dizginler Tanjant'ın elindeyken olmazdı.

Michael'ın Bryson ve Sarah'ya ihtiyacı vardı. O zavallı kadının çantasının sıkıştığını gördüğüne şükretti çünkü bu sayede aklına bir fikir gelmişti.

Sakin kalması gerekiyordu. Bir balmumu heykel gibi bütün vücudunu dondurdu ve doğru anı bekledi. Tren yavaşlamaya başladı ve bir sonraki istasyona girdi. Kapılar kayarak açıldı ve yolcular hep birlikte, trene *binmek* isteyenlerle çarpışarak dışarı döküldü. Sığırlar içeri, sığırlar dışarı. Yolcular boşalan koltuklara oturdu, her yer dolunca ayakta da olsa binmeye devam ettiler ve tavana sabitlenmiş askılara, vagon boyunca uzanan demirlere tutundular. Yüksek bir ses duyuldu ve kapılar kapanmaya başladı.

Michael aniden oturduğu yerden fırladı, insanları devirip kendine yol açtı ve kapanmakta olan kapıların arasındaki boşluğa doğru atıldı. Bir şeye çarptı, dengesini toparladı ve incecik açıklığa doğru kendini attı. Vücudu boşluktan geçti fakat kapılar

sağ baldırına kapanarak lastik kenarların arasında sıkıştırdı. Michael yere düştü ve bakmak için hızla arkasına döndü. İki adam kapıların diğer tarafında durmuş, sakın yüzlerle ona bakıyorlardı. Aslında aniden sivri dişler ve kanatlar çıkartsalar Michael'ı bu sakın bakışlar kadar korkutmazdı.

Douglas eğilerek Michael'ın ayağını tuttu ve onu şaşırtıcı bir güçle geri çekmeye başladı; aynı anda Kinto da kapıları açmaya çalışıyordu ama kapılar kıpırdamıyordu bile. Gürültülü bir çınlama ve ardından mekanik bir ses duyuldu.

“Lütfen kapı aralarındaki engelleri kaldırın.”

Michael dişlerini sıkarak sıkışmış bacağını çekerken diğeriyle treni tekmeliyor, kendini kurtarmaya çalışıyordu. Ancak Douglas diğer tarafta Michael'ın ayağını sımsıkı yakalamış, acı verici bir şekilde kıvrıyordu. Michael bağırarak daha güçlü çırpındı. Trendeki bir kadın, alarmı bile bastıran tiz bir çığlık attı; Douglas'ın Michael'a yardım etmeye çalışmadığı açık olmalıydı.

Ve tren hareket etmeye başladı.

Michael'ı istasyonun beton zemininde sürükleyerek hareket ettiğinde Michael bulabildiği bir şeylere tutunmaya çalıştı fakat zeminden başka bir şey yoktu. Bir alarm daha çınladı; bu kez havada yankılanan elektronik bir gök gürültüsü gibiydi ve tren durdu. Michael'ın bacağı acıyla zonkluyordu; kapılar baldırının üzerine kapandığı yeri iyice sıkmaya başlamıştı. Douglas hâlâ trenin içinde Michael'm ayağını kıvrıyordu ve diğer yolcular onun Michael'a zarar verdiğini anlamaya başlamışlardı. Bağırışlar oldu ve Michael içeri bakınca itiş kakışı gördü; biri bir yumruk savurdu. Douglas'ın başı hızla sola savruldu fakat yüzünde hiç acı ifadesi yoktu. Michael her şeyi sersemlemiş bir halde izliyor, sanki zihni acı içindeki bedeninden ayrılmış gibi hissediyordu.

O anda biri ayağını çekmek yerine itti. Bir el baldırını alttan yakalayarak daha iyi bir açıya kaldırmaya çalıştı. Trenin içinde dövüşen Kinto ile iriyarı bir adam yere yuvarlandılar ve Douglas, Michael'ı bıraktı. Michael doğrularak diğer ayağıyla trenin kapısını tekmeledi. Alarmlar sağır edici bir sesle çalıyordu. Üniformalı iki adam ona doğru koşarken bağıarak anlayamadığı emirler veriyorlardı. Trendeki yolcular bağışıyor, pencerelerden Michael'ı işaret ediyorlardı.

Sonunda bacağı iki kapının tutuşundan sıyrıldı ve kapılar sertçe kapandı.

Michael bacağını kendine çekerek baldırını ve ayak bileğini ovarken trenin tekrar hareket edişini izledi. Alarmlar sustu ve tren tanıdık gıcirtılarla, homurtularla yoluna devam etti. Michael tünelde gözden kaybolan vagonların arkasından baktı. En sonuncunun arkasında Douglas trenin içindeki itiş kakışa aldırmadan ayakta duruyor, el izli pis camın ardından ona bakıyordu.

Ve ilk kez öfkeli görünüyordu.

3. BÖLÜM

İÇTEKİ HUZURSUZLUK

1

Michael yüzünü buruşturarak bacağını sımsıkı tutarken bakışlarını Douglas'dan ayırdı. Tren sonunda tünelin karanlığında gözden kaybolurken gıcırtilar ve yankıları da kesildi. Koşuşturmalar oldu ve üniformalı iki görevli onu ayağa kaldırdı. Michael yaralanan ayağının üzerine dikkatle basarak onlara teşekkür etti.

Birkaç dakika onu azarladıktan sonra bir daha böyle aptalca bir şey yapmaması konusunda uyararak gitmesine izin verdiler. Aslında kendisini kaçıranlardan kurtulmaya çalıştığını veya taş gibi ifadesiz iki adamın onu trene geri çekmeye çabaladığını iki görevli de fark etmemişti ki bu Michael'ı rahatlatmıştı. Gerektiğinden fazla dikkat çekmek istemiyordu. Üstünü başını silkeledikten sonra bacağını yokladı. Acıyordu ama kırılmamıştı. Sonunda topallayarak istasyondan şehrin kaldırımlarına çıktı.

Bir an durup etrafına bakındı. Her yerde insanlar, her yerde arabalar vardı. Dünya ses doluydu. Kornalar, motor gürültüleri, konuşmalar, kahkahalar, bağırışlar. Bir polis arabası havada süzülerek üzerinden geçti. Parlak gündüz ışığı biraz gözünü kamaştırıyor, her şeyi bulanık bir hareket denizi halinde görmesine neden oluyordu. Douglas ve Kinto'yu atlatmaktan dolayı hâlâ sarsılmış haldeydi; uyum sağlayıp kendini toparlaması biraz zaman alacaktı.

Bir bank bulup oturdu ama nedeni sadece bacağına acıması değildi. Jackson Porter'ın babasının ve Gabriela'nın mektuplarını okuduğundan beri yaşadığı olaylar, Michael'ı olanlarla ilgili düşünmekten alıkoymuştu. Kaine birtakım cevaplar verebilirdi fakat Michael kaçma kararından kesinlikle şüphe duymuyordu; Kaine'den olabildiğince uzak kalması gerekiyordu. Tanjant'a nasıl güvenebilirdi ki?

Dirseklerini dizlerine dayayarak başını ellerinin arasına aldı ve derin bir nefes çekti. Gerçek şuydu ki Bryson ve Sarah'ın... dahası *karnını doyuracak* bir şeyler bulmak için sahip olmadığı bir şeye ihtiyacı vardı.

Para.

Paraya kesinlikle ihtiyacı vardı.

Midesi açlıktan guruldayınca neredeyse gülecekti. Eski "sahte" hayatının, yenisine benzemesi komikti. Dilenmek ya da çöp bidonlarını karıştırmak istemiyorsa, kasasını elektronik nakitle doldurmanın bir yolunu bulmalıydı. O anda daha büyük bir sorunla karşılaştı: Artık bir *kasası* yoktu. Michael adıyla bilinen çocuk bu dünyada yaşamıyordu.

Ancak Jackson Porter yaşıyordu. Ve Porter'ların bıraktığı mesaja bakılırsa, kendileri Porto Riko'dayken oğullarının paraya ihtiyacı olacağını biliyorlardı.

Michael yine suçluluk duygusuna kapıldı ama sonra bunu çocuğa kendisinin değil, Kaine'in yaptığını bir kez daha hatırladı. Gözlerini sımsıkı yumarak kendini bu düşünceyi kabullenmeye zorladı. Ama yapamadı. Sırf artık kendisi gerçek dünyada var olduğu için bir aile asla eskisi gibi olmayacaktı. Belki rol yapabilir, Porter'ları oğullarının hâlâ yaşadığına ama dünyayı görmek için evden ayrıldığına inandırabilirdi. Üzülürlerdi ki Gabriela'dan söz etmeye bile gerek yoktu fakat tamamen yıkılmazlardı.

En azından kısa vadede güvendedi ve sadece ihtiyaç duyduğu kadar para alacaktı. Aile tatilden döndüğünde ve onun evden ayrıldığını anladıklarında... Eh, adım adım gitmesi gerekiyordu.

O anda oturacak daha iyi bir yere; AğEkram'ın daha iyi görebilmek için biraz daha loş bir yere ve SanalAğ'da biraz zamana ihtiyacı vardı. Sadece sokak serserilerini uzak tutmaya yetecek kadar trafiği olan bir sokakta görece temiz bir köşe buldu ve çalışmak için sert kaldırma çöktü. KulakDüğmesi'ni sıkınca Jackson Porter'ın parlak yeşil ekranı önünde açıldı.

Birden korkuya kapıldı. Ya programcılık becerileri de Uyku'daki hayatı gibi sahteyse? Ya Uyanık'ta programcılık farklıysa? Gerçek Uyanık'ta?

Bu korkuyu kontrol altına alamasa da işe koyuldu ve korkularının yersiz olduğunu çok geçmeden anladı.

Zihninin hâkimiyeti ele geçirmesine izin vererek Jackson'ın ve ailesinin hayatlarına daha derinlemesine dalmaya, önceden kullandığı veya duyduğu dosyalara ve şifrelere ulaşmak için Ağ'ı araştırmaya başladı; şifre çözücüler, sahte kimlik yaratıcıları, banka sanal güvenliğine giriş-çıkış için gizli siteler... Yepyeni bir kimlik yaratması uzun sürmedi; en azından sanal dünyada yeniydi. Bu yeni insana Michael Peterson adını verdi.

Kaine ilk adımı biliyordu ama yaygın bir isimdi; daha binlerce Michael olmalıydı. Yüz binlerce. Bambaşka bir isim kullanmak istemiyordu; elinden alınan hayatından geriye bir tek bu kalmıştı. Ayrıca Kaine muhtemelen onun ismini *değiştireceğini* tahmin ederdi.

Neyse ki Porter'ların finansal durumu iyiydi. Michael para aktarımlarına başladı ve tatlı oğulları Jackson'ın çektiği bütün parayı izi sürülemez şekilde gizledi.

İşler Michael'ın umduğundan daha sorunsuz, daha hızlı ilerliyordu ve bir hatayla karşılaşana kadar neredeyse kendini iyi hissetmeye başlamıştı. Ancak AğEkranı'ndan parlak mavi, çapraz bir çizgi geçti. Yarım saniye kadar görünmüştü ama Michael gerildi. Gördüğü şeyin ne olduğunu biliyordu: Biri sistemine girmeye çalışıyordu.

Bir parıltı daha. Daha parlak. Ardından bir tane daha.

Michael'ın içgüdüleri kontrolü ele alırken elleri ekran ile klavye arasında uçuyordu. Derme çatma güvenlik duvarları oluşturdu, dijital sinyalini... daha doğrusu Jackson Porter'm dijital sinyalini bozdu ve davetsiz misafiri engellemek için başka birtakım hızlı programlar kodladı. Ancak karşılık veren kodun gücünden, söz konusu kişinin çok yetenekli olduğunu anlayabiliyordu.

Michael'ın hiç şüphesi yoktu. Bu, Kaine'di.

2

Michael onu daha fazla geri püskürtemezdi. Onu götürmek için gelen donuk yüzlü iki adam emir-komuta zincirine rapor vermiş olmalıydı. Michael artık resmen kaçaktı ve Kaine bundan hiç memnun olmayacaktı.

Michael telaşla çalışmaya devam ediyordu. Bağlantısını kesmeden önce yapması gereken birkaç şey daha vardı. Daha sonra ulaşabilmek için yeni kimliğini yapılandırmayı bitirmesi, bunu yaptığında da Kaine'in onu bulamaması için hiçbir boşluk bırakmaması gerekiyordu. Hesaplarla işini sonlandırması, parayı güvenceye alması, başka bir yerden ulaşabilme imkânı yaratması ve oğullarının güvenliğinden endişe etmemeleri için Porter'lara cevap yazması gerekiyordu.

Ancak hepsinden daha da önemli bir şey vardı.

Bryson ve Sarah'yı bulmalıydı. En azından birini. En azından yaşadıkları genel bölgeyi. Jackson'ın hesabı saldırıya uğradığından. Michael'ın bir daha Ağ'a bağlanmaya cesaret etmesi için biraz zaman geçmesi gerekebilirdi.

AğEkranı'nda yine parlak bir ışık çizgisi yanıp söndü; bu kez daha genişti ve daha uzun süre kalmıştı. Rastgele sayılar ve harfler belirip kayboldu. Kaine –Kaine olmak *zorundaydı*– artık bütün gücüyle çabıyor, saldırmak yerine sabote etmeye çalışıyordu. Michael yıllar içindeki kendi çalışmalarından bunu anlayabiliyordu. Tekrar yapabileceğinden emin olmadığı bir sürü kodla karşılık verdi.

İçgüdüleri dizginleri ele almıştı. *Hayatdamarı*'nın, bir zamanlar kendisi için çok önemli olan oyunun arşivlerini araştırıp duruyordu. Oyuncuların verileri, rekorlar, tarihler, olay günlükleri. Golden Gate Köprüsü'nden atlayıp intihar eden Tanya'nın görüntüsü zihninde canlanmıştı. Michael o dönemde sadece bir Tanjant olduğundan, oyunu oynamak için aslında *Derin Hayatdamarı*'ndan Kalkıyordu. Oysa Bryson ve Sarah gerçekte; en azından Ajan Weber öyle demişti ve Kaine zavallı Jackson Porter'in dijital varlığını yok etmeden önce *Hayatdamarı*'ndan kazıyıp çıkarabileceği, gerçek dünyaya dair az da olsa bilgi kalmış olmalıydı.

AğEkranı'nda kör edici parlaklıkta üç beyaz şerit yanıp söndü ve Michael'ın kodla kazdığı yol kapandı. Yine birbiri ardına sayılar ve harfler yanıp sönerek arka planı yok eden bir hızla ekranı bulandırdı. Michael kesinlikle yasadışı olan bir son-çare koduyla onu sildi. Ekran bir kez daha netleşir netleşmez hemen yine *Hayatdamarı* arşivlerine döndüğünde bu kadar yoğun odaklandığı için gözleri yaşlarla yanıyordu.

Alnında ter damlaları birikmiş, şakaklarından süzülüyordu ve çalışırken teni yapış yapış olmuştu. *Hayatdamarı*'nın kodu karmaşıktı ve çok iyi korunuyordu. Ancak Michael da çok becerikliydi; sonuçta daha önce kodun bir parçasıydı. Kazıyor, araştırıyor, arkadaşlarıyla ilgili geçmiş dosyaları arıyordu. Kişisel bilgiler sanal dünyada kutsaldı. Kutsal.

Kaine'in sistemine girmeye çabaladığını hissedebiliyordu. Neredeyse somut bir baskıyla onu eziyordu. Michael ona elinden geldiğince aldırmamaya çalışarak bir veri denizinde yüzmeye ve araştırmaya devam etti.

İşte: Deneyim puanları bir yatağın üzerindeki katlanmış çamaşır gibi serilmiş bir oyuncu dosyası. Her şey tanıdık görünüyor, Michael'ın girdiği kıstaslara uyuyordu. Koda girdiğinde önündekileri çok iyi tanıyordu; sonuçta o verilerin girildiği sırada kendi de o oyuncunun yanındaydı.

Bu Sarah'ydı.

Baskı arttı. Ekrandaki karakterler sıcıyor, seğiriyor, bir davul vuruşu gibi atıyordu; Michael daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ekranın sağ üst köşesi parıltıyor, bir ışık dev bir su kabarcığı gibi büyüyordu. Michael adres dosyasını bularak hafızasına kazıdı. Sarah. Sarah'yı bulmuştu. O gerçektir. Hem rahatlama hem de mutluluğa yakın bir his benliğini sardı.

O anda her şey çöküverdi.

Ekranda parlak ışıklar pathyordu. Michael içgüdüsel olarak uzanıp KulakDüğmesi'ni sıktı fakat bunun işe yaramayacağını biliyordu. AğEkran olduğu yerde kaldı ama netliğini kaybetmiş, kenarları bulanıklaşmıştı. Sayılar ve harfler hızla dönüyor, yanıp sönen ışıkların arkasında neredeyse görünmüyordu. Güçlü bir uğultu vardı. Michael geri çekilmeye, yanıp sönen ekrandan kaçmaya çalıştı fakat başını arkasındaki duvara çarptı. Bu devasa ve topyekûn bir sanal saldırıydı.

Bir patırtının hemen ardından kör edici ışıklar son kez patladı. Michael arkasını dönüp gözlerini kapadığında oluşan karanlıkta ışık lekeleri yüzüyordu. Vücudunun her santiminden ter boşanıyordu. O anda uğultu kesildi ve yerini uzaktan gelen korna sesleri ile rüzgârın sokakta sürüklediği çöplerin tıkırtıları aldı.

Michael gözlerini açtı. Elbette ki başını çevirmek hiçbir işe yaramamıştı; AğEkranı karşısındaydı ve binanın duvarına yaslanmış gibi görünüyordu. Ekran kararmıştı ve boşluğu beyaz harfler doldurmuştu:

**EMİRLERİME UYMALIYDIN, MICHAEL.
BİRBİRİMİZE İHTİYACIMIZ VAR.**

Mesajı üçüncü kez okurken kelimeler arka plandaki karanlıkta yok oldu ve bütün ekran karardı. Michael'm, aletin bir daha çalışmayacağını anlamak için KulakDüğmesi'ni sıkmasına gerek yoktu.

4. BÖLÜM

BİR RENK KARMAŞASI

1

Michael'ın zihni yorgundu.

Karnı açlıktan ağrısa bile, zihinsel çabanın saf yorgunluğu diğer her şeyi bastırıyordu. Üzerinde oturduğu kaldırımın sert ve toz toprak içinde olması bile umurunda değildi. Olduğu yerde çökerek dizlerini kendine çekti, başını kollarına dayadı ve gözlerini kapadı.

Oracıkta, sokağın köşesinde, onu kimin gördüğüne aldırmadan, her nasılsa şehrin hipnotize edici sesleriyle yatışmış halde uykuya daldı.

2

Uyandığında hava kararmıştı.

Uyuduğu süre boyunca duruşunu değiştirmemişti ve gözlerini açtığında kaldırımın yüzünden birkaç santim ötede olduğunu gördü. Usulca başını çevirdi ve eklemleri çatırdayarak, kasları gıcırdayarak gerinip kendini topladı. Yavaşça ayağa kalktı. Kendini seksen yaşında bir adam gibi hissediyordu. Kollarını ve bacaklarını tekrar esnetirken Kaine'in sanal saldırısını hatırlayınca midesi ağzına geldi. Ardından iç organlarını tırmalayan pençeler gibi gelen kramplarla açlığını hissetti.

Yemeğe ihtiyacı vardı. Köşedeki kafeyi işleten adam Michael'in üç farklı sandviç ve iki paket cips siparişine biraz şaşırды ama mekândaki bütün yiyecekler o anda Michael'a iyi görünüyordu. Bir masa bularak yemeği midesine indirirken boş gözlerle pencereden dışarıya, şehir ışıklarına bakıyor, Sarah'yla ilgili bulduğu verileri düşünüyordu. Hiç yakında değildi. Yüzlerce kilometre ötedeydi ve böylesine uzun bir yolculuğa çıkma fikri nedense onu üzüyordu ancak özellikle Jackson Porter'ın yuvasıyla hiçbir gerçek bağı olmadığı düşünülürse bu çok anlamsızdı.

Hiçbir bağı yoktu. Hiçbir yerle. Nereye gittiği fark etmezdi.

İkinci sandviç yetti. Babasının... *sahte* babasının eskiden dediği gibi, gözü karnından daha açtı. Beton yatakta çektiği uzun uyku yüzünden hâlâ her tarafı ağrıyarak ayağa kalktı ve restorandan çıkıp fazla sandviçi ile bir paket cipsi yakınlarda gördüğü bir evsiz kadına verdi. Nedense onu kıskanmıştı. Onun bir dünyası *vardı* en azından. Kendisinininkiye yok olmuştu.

Şehirden ayrılmadan önce yapması gereken çok şey vardı. Tam yapacaklarının kafasında listelerken birinin ona seslendiğini duydu.

"Jax!"

Bu bir kız sesiydi ve Michael seslenilen ismi kendisiyle bağdaştırmadan, sadece meraktan döndü ama kendisine odaklanan koyu renk gözleri ve kaldırımında koşarak yaklaşan güzel genç kıızı

görünce durumu anladı. Bu *oydu*. Gabriela. Michael, kısa mesajla gönderilmiş bulanık bir resimden bile onu tanımıştı.

Yüzünü buruşturarak kısık sesle bir küfür savurdu. Hiçbir çıkış yolu bulamayınca arkasını dönerek hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Genç kız ona yetişerek gömleğinden yakaladı ve dönüp bir kez daha kendisine bakmaya zorladı. Michael durup ona bakarken yüzünün bembeyaz kesildiğinden emindi.

“*Neyin* var senin?” diye sordu genç kız, yüzünde şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeyle. “Jax. Bir... Bir zombiye benziyorsun. Bana neler olduğunu söyle hemen. İki gündür senden haber alamadım!”

Michael’ın dudakları oynadı ama daha çok bir seğirmeydi. Sesi çıkmadı.

Gabriela onu bırakarak geri çekildi. Şimdi sadece kırgın görünüyordu. “Ailen yokken birlikte zaman geçirecektik hani? Hayatımızın en güzel günlerini yaşayacaktık! Oysa şimdi mesajlarıma bile cevap veremiyor musun? Arayamıyor musun? Ne...” Kızın sesi kesildi ve kaşları çatıldı. “Jax. Gerçekten. *Neyin* var? Bir şey mi oldu?”

“Eee,” diyebilirdi Michael. “Ah, bak, eee, Gabriela...” Ağzından çıkan her hecede kızın şaşkınlığı daha da artıyordu. Daha önce şüphe ettiyse bile, Michael artık Jackson Porter’in yerini almasının mümkün olmadığını artık *biliyordu*. “Bak, işler değişti. Sana açıklayabilmem kesinlikle imkânsız. Üzgünüm. Gerçekten. Hoşça kal.”

Michael döndü ve insanları iterek, dükkân sahiplerine çarpmamaya çalışarak hızlı adımlarla yürümeye, sonra da koşmaya başladı. Şehrin sokak ve caddelerinde koştu, koştu, koştu ve kızın arkasında olabileceğinden korktuğu için arkasına bile bakmadı: ta ki kızı geride bıraktığından emin olarak çok uzaktaki bir sokağa

ulaşına kadar. Kız arkasından seslenmemişti bile. Konuşamayacak kadar şaşkın olduğu için deneyememiş bile olabilirdi.

Michael yalnızdı.

Nefes nefese yere çöktü ve hiç tanımadığı, zavallı bir genç kıza yaptığı şeyin acısıyla, kuytu bir köşede büzüldü.

Ama Sarah... Sarah'yı *tanıyord*du.

Onu bulmalıydı.

3

Michael yirmi saat sonra bir trende, *gerçek* bir trendeydi; şu, saatte yaklaşık üç yüz kilometre hızla giden gösterişli FışekSeferlerden birinde. Bir Tanjant olarak sanal hayatında böyle bir şeye hiç binmemişti ve bu, da daha önce fark etmediğine *inanamadığı* bir şeyi düşünmesine neden oldu: Onca yıl boyunca ailesiyle hiçbir yere gitmemişti. En azından uzak mesafelere. Ve bu ona hiç tuhaf gelmemişti. Sadece hayattı işte. Çalışır veya okula giderdin ve Tabut'unu girip dünyayı geride bırakabileceğin zamanı iple çekerdin. Bütün bunlar Michael'a normal görünmüştü ama şimdi, hiç de öyle olmadığından şüpheleniyordu. En azından herkes için öyle değildi.

Bazı açılardan, hiçbir haklı nedeni olmasa da, hayatının kullanılması onu incitmişti. Ancak bir kod olmak zaten tam olarak bu değil miydi? Nedenini bilmiyordu; sadece gerçekten sinirini bozmuştu. Her şeyiyle. Şimdiyse etten kemikten bir bedendeydi. Ne zaman başladığından veya ne zaman sona ereceğinden emin değildi fakat yavaşça ama kesin bir şekilde dönüştüğünü ve... "benliği"nin kontrolünü ele aldığını biliyordu. Yapay olmanın yarattığı çekingenlik silinmeye başlamıştı ve bu konuda ne dü-

şünmesi gerektiğini bilmiyordu. Beraberinde hoşlanmadığı... ya da anlamadığı bir kibir getiriyordu.

Ve sorunun bir parçası, Gabriela'yı düşünmekten vazgeçememesiydi. Ona karşı hissetmemesi gereken bir şey hissetmişti; sanki duygular gerçekten kalbindeymiş gibi. Yani Michael'm durumunda, hâlâ Jackson Porter'a ait olan kalpte.

Belki de sadece kızın duygularını böylesine korkunç bir şekilde incittiği için suçluluk duyuyordu. İç geçirerek başını pencereye yasladı ve yanından hızla akıp giden manzaraya baktı. Tren o kadar hızlı gidiyordu ki bir yeri diğerinden ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Şehrin binaları, bir çiftlik ve bir orman yanından bulanık bir şekilde akmıştı. Şimdi de sonsuz renk şeritleri halinde akan bir ev ve apartman denizinin ortasındaydılar.

Yoğun bir gün olmuştu. Önceki gece tahmin ettiğinden daha iyi dinlenmişti. Gabriela'dan kaçtıktan sonra kendini bulduğu karanlık sokakta uyuduğu halde uyandığında kendini dinlenmiş ve yeni hayatına başlamak konusunda heyecanlı hissediyordu; özellikle de Sarah'yı bulmak konusunda. Sonra yolculuk hazırlıklarını yaparken günü bir sürü koşuşturmayla geçivermişti.

Jackson Porter'm ailesine, eski kâğıt-kalem yönteminden daha iyisini düşünemediği için, kısa bir mesaj yazmış ve eve bırakmıştı. Jackson'm bedenini aldığı anda elyazısının değişmediğini ve Kaine'in evi izlemek üzere başkalarını göndermediğini umuyordu. Oğullarına yakışmayacak bir şey söyleme riskini azaltmak için mesajı kısa tutmuş, sadece dünyayı görmek istediğini ve yapmayı planladığı şeyler olduğunu yazmıştı. O kadar çok para aldığı için üzgün olduğunu fakat onu merak etmelerini istemediğini de belirtmişti. Belki bir gün geri dönerdi.

Falan filan...

Elbette ki gülünçtü. Ne yazarsa yazsın, aile polise haber verecek ve peşine düşecekti. Yine de en azından hayatta olduğunu bileceklerdi. Kırılmış kapıyı gördükten sonra ise oğullarının akıbetiyle ilgili akıllarının başlarından gideceği şüphesizdi.

Mektubu imzalarken onları sevdiğini de yazmıştı ki bu sırada ağlamaklı olmuştu çünkü *Derin Hayatdamarı*'nda tanıdığı ailesine yazıyormuş gibi hissetmişti. Hâlâ anne ve babası olarak hissettiği varlıklara. Bir daha asla göremeyeceği insanlara.

Duş alıp karnını doyurduktan sonra Jackson'ın dolabında bulduğu bir bavulu hazırlamış, ardından apartmanın koridorunda bir an duraksamıştı. Arkasında bıraktığı dairenin yuva gibi hissettirmesi gerekirdi ama Michael hiç de öyle hissetmemişti. Kırılan kapıyla ilgili ne yapacağını bilmediği için sadece düştüğü yerden alıp duvara dayamıştı. Kim bilir ne düşüneceklerdi. Sadece kafasını daha da karıştıran bir hüznle yürüyerek oradan uzaklaşmıştı.

Sonrasında yaptığı ilk şey bir banka şubesine gitmekti. Jackson'ın AğEkram'nda yaptığı şeyin işe yaradığından emin olması gerekiyordu. Michael Peterson adına parayla dolu bir hesap görününce kesinlikle rahat bir nefes almıştı. Michael oradan bir Ağ mağazasına giderek piyasadaki en iyi KulakDüğmelerinden birini almış, eskisini yok etmiş ve yenisini kurmuştu. Yolculuk ayarlamalarını yapmış ve Sarah'nımkine yakın bir kasabadaki bir otelde oda tutmuştu. Şimdiyse burada, bir trendeydi ve en iyi iki arkadaşından biri olan kızı görmeye gidiyordu. Onu son gördüğünde bir lav birikintisinin içinde eriyordu. Michael onun gerçek hayatta daha iyi olmasını umuyordu.

Dışarıda hızla akan görüntüler başını döndürmeye başlamıştı. Oturduğu yerde kıpırdanarak etrafındaki diğer yolcuları taradı. Yolculuk sırasında grupların yüz yüze bakabilmeleri ve insanların rahatça sohbet edebilmeleri için trenin koltukları farklı yönlere

bakıyordu. Michael'ın gözü beş sıra ötede oturan bir kadına ilişti ve bir an göz göze geldiler. Kadın hızla... hatta biraz *fazla* hızla başını eğerek göz temasını kopardı ve AğEkram'nda bir şeyi dikkatle inceledi.

Yaşlıca, belki altmış yaşlarındaydı ve siyah saçlarında beyazlar vardı. Biraz tombuldu, üzerinde bluz ile etek vardı ve ağırbaşlılıkla bacaklarını birbirine bastırıp ayak bileklerini çaprazlamıştı.

Michael, pencereden dışarı baktığı sürece onun da kendisine baktığından emindi; kadının onu izlediğinden.

Ürperdi.

4

Bakışları her birkaç saniyede bir kadına dönüyor, onunla tekrar göz göze gelmeyi bekliyordu. Ama kadın ona bir kez bile bakmayınca, Michael'm kadının kendisini doğal bir şekilde izlediği konusundaki bütün şüpheleri silindi. Kimse birilerinin gözünü dikip kendisine baktığını hissettiğinde en azından kaçamak bir bakış atmaya direnemezdi. Tekinsiz bir kadının bir oğlanı izlemesinin başka nedenleri de olabilirdi fakat bu durumdayken Michael'm aklına sadece bir tane geliyordu.

Kaine.

Tanjant şimdiden onun peşine casuslar mı takmıştı? Kaine gerçekten her şeyi *o kadar* bilebilir miydi? Michael eski hayatında kandırmaca konusunda başarılıydı ve kaçarak yeni bir kimlik yaratırken izini iyi örttüğünü düşünüyordu.

Ama söz konusu Kaine'di. O her şeyde daha iyiydi. Sonuçta bir yapay zekâyı gerçek bir insan bedenine yerleştirmenin yolunu

bulmuştı! Bu da Michael'a Tanjant'ın Ölümlülük İlkesi'ni kendisi için de kullanıp kullanmadığını bir kez daha düşündürdü.

Kaine de bir insan bedenine yerleşmiş halde ortalıkta dolaşıyor olabilirdi. Michael'ın kendine hâkim olması gerekiyordu. Eğer o bu deneyde bir kobay olduysa, hiç şüphesiz Kaine kendini dönüştürmeden önce beklerdi. Dahası, Kaine bunu kendisi için ister miydi? Teorik açıdan, bir Tanjant olarak sonsuza dek kodların içinde yaşayabilir, bir ölümsüz olabilirdi. Bir insan olduğundaysa her gün ölüm riskiyle karşı karşıyaydı. Kaine'in asıl amacı neydi?

Düşünceleri hızla akarken Michael'ın görüşü bulandı. Başını sertçe iki yana salladı ve tekrar kadına odaklandı. Bu kez kadın doğruca ona bakıyordu ve bakışlarını kaçırma zahmetine bile girmede.

Michael yüzünü buruşturdu fakat göz temasını kesmedi. Kadın da öyle. Bir ergen ve bir büyükannenin bakışma yarışması. Kadının ağır makyajlı yüzü huzursuz edici ve ifadesizdi; ne bir gülümseme, ne bir öfke ne de bir düşmanlık belirtisi. Kadın ona, Michael da kadına bakıyordu.

Kadın sonunda bakışlarını indirerek KulakDüğmesi'ni sıktı ve önündeki AğEkram'nın görüntüsünü kesti. Koltuğunun altından birkaç şey aldıktan sonra sakince ayağa kalkıp Michael'ın aksi yönünde koltukların arasından yürümeye başladı. Michael izlerken kadın arkasına bile bakmadan yürümeye devam etti. Michael aniden paniğe kapıldı; bu kadının kim olduğunu öğrenmeliydi ve bunu anlama şansı trenin bir sonraki vagonunda gözden kaybolmak üzereydi.

Yerinden kalkarak kadının peşinden gitti.

5

Michael diğer yolcular yanından geçebilsin diye birkaç kez duraksamak, kenara çekilerek koltuklara yaslanmak zorunda kaldı. Kadının hâlâ arkasına bakmadan, hatta göz ucuyla bir bakış bile atmadan kapıyı açıp diğer vagona geçtiğini gördü. Michael adımlarını hızlandırdı ve “kötü yetiştirilen çocuklar” hakkında söylenen yaşlı bir adamı neredeyse yere deviriyordu.

Birkaç yolcu onun kabalığını fark ederek öfkeli gözlerle baktı ama Michael umursamadı. Her saniye telaş duygusu yoğunlaşıyor, kalp atışları hızlanıyordu. O yabancıнын kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Tam kapıya ulaştığında kapı tekrar açıldı. Ağ’daki son realite yarışmasıyla ilgili dedikodu yapan üç kadın Michael’ın yanından geçti. Hepsi parlak rujlu, kabarık saçlı kadınlardı ve Michael onları itip kendine yol açma dürtüsüne zorlukla karşı koyabildi. Onların yanından geçerek diğer vagona girdiğinde yaşlı kadını görür gibi oldu; kadın çoktan vagonun diğer ucuna yaklaşmıştı. Ayakta çok fazla kimse olmadığı için Michael yine adımlarını hızlandırdı ve koltukların arasından, birileri onu kovalıyormuşçasına geçti. Bir görevli yavaşlaması için yarım ağızla ona seslendi fakat Michael aldırmadı.

Vagonun diğer ucundaki kapıya ulaşip açtı ve aceleyle geçti. Kadın da hızlanmıştı ama vagonun daha yarısındaydı. ona tam kapıya ulaşırken yetişeceğini tahmin eden Michael hareketlendi. O zaman kadını kolundan tutarak nazıkçe ama kararlı bir tavırla neler olduğunu sormak niyetindeydi. Neden kendisini izlediğini bilmek istiyordu.

Ne var ki daha Michael yetişmeden kadın kapının önünde durarak ona döndü ve ifadesiz bir yüzle baktı. O kadar hızlı hareket

ettikten sonra kadının böylesine sakın görünmesi sinir bozucuydu. Michael olduğu yerde donup kaldı. Kadın solgun tenli kolunu kaldırarak üç parmağını gösterdi.

Kısa, hızlı hareketlerle kolunu sallayarak üç sayısını vurgularken yüzü inanılmaz ifadesizliğini koruyordu.

Sonra aniden döndü ve kapıdan bir sonraki vagona geçti.

Üç.

Üç ne?

Michael kadının peşinden gitti.

6

Diğer vagon yolcular için değildi; bir tür depoydu. İki acil çıkışı, ilkyardım malzemeleri, yangın söndürücüler ve bir duvarda sıralı metal raflara katlanıp bağlanmış battaniyeler vardı. Kadın vagonun ortasında sırtı Michael'a dönük ve yere bakıyormuş gibi başı öne eğik halde durmuştu. Nedense görünüşü Michael'a eskiden sevdiği zombi oyunu *Aç Hortlak*'ı hatırlatmıştı. Neredeyse kadının olduğu yerde dönüp kanla kaplı bir yüzle aç bir canavar gibi üzerine gelmesini bekliyordu. Oysa kadın hiç kıpırdamıyordu. Michael'ın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Yaşlı bir kadından korktuğunu itiraf etmek istemeyerek boğazını temizledi.

"Kimsin sen?" diye sordu ve sesinin düzgün çıktığını fark edip memnun oldu.

Kadın cevap vermedi. Kıpırdamadı da. Sırtı Michael'a dönük halde, heykel gibi duruyordu.

"Neden beni izliyordun? Ve ne demek ist..."

Kadın kaskatı bir halde, titreyerek ve yavaşça yine üç parmağını kaldırıncı Michael sustu. Kadın, kolunu sınıfta soru sormak isteyen bir çocuk gibi tamamen kaldırıncı durdu.

Michael kadının sırtına ve havaya kalkmış üç parmağına baktı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Üç sayısının benimle ne ilgisi var? *Kimsin* sen?” Sesi bu kez o kadar düzgün çıkmamış olabilirdi.

Kadın, bütün enerjisini Michael'dan uzaklaşmaya çalışmak için kullanmış gibi ağır ağır arkasına döndü. Vücudu tamamen Michael'a dönene kadar başı hâlâ öne eğikti; sonra kolunu indirmeden başını kaldırarak Michael'ın gözlerine baktı.

“Bana neler olduğunu söyle,” dedi Michael, bu oyundan sıkılarak.

“Üç,” diye fısıldadı kadın. Michael dudaklarını okumasa onun ne dediğini anlamazdı bile. “Ben sizden biriyim. Üç.”

“Üç ne?” diye sordu Michael. “Sen de mi bir Tanjant'tın? Oturup konuşabilir miyiz? Lütfen.”

Cevap verirken kadının sesi daha gürdü: “Üç günün var.”

“Ne için üç gün?”

“Fikrini değiştirmek için.”

Michael daha Kaine'i soramadan kadın onun şüphesini doğruladı.

“Kaine artık programcısının hizmetkârı değil. İşler değişti. Senin yardımına ihtiyacı var. Senin de onun yardımına. Ve... itaatsizlikten hoşlanmaz.” Kadının yüz ifadesi ilk kez değişti. Gülümsemedi. Depo vagonunun iki girişine de insanlar gelmiş, pencerelerden ağızları açık halde şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Michael sessiz kaldı.

Kadının gülümsemesi silindi. Kolunu nihayet indirirken gözleri camlaşmış gibi bakıyordu. Sonra tekrar döndü ve vagonun

yanındaki acil çıkışına doğru döndü. Tren sarsılınca Michael ne kadar hızlı gittiklerini hatırladı. Kadının niyeti kesinlikle...

Kadın son derece hızlı bir şekilde kapıya ulaşarak parlak kırmızı kola uzandı. Kolu aşağı çekti ve kapı açılarak trenin yan tarafına çarparken basınçla kulakları zorlayan bir gümbürtü koptu. Michael içeri dolan havanın etkisiyle nefesi kesilmiş halde yere yuvarlandı. Renk şeritleri; bir ormanın yeşil ve kahverengi tonları hızla yanlarından akıyordu ve rüzgâr kapının çerçevesine tutunan kadının giysilerini uçuşturuyordu.

Sonra bir adım attı ve bir anda gözden kayboldu.

Michael bekleyerek bulanık görüntüye baktı ama hiçbir şey olmadı. Bir çığlık bile duyulmadı.

5. BÖLÜM

MUTFAK DAĞINIKLIĞI

1

Alarmlar havayı doldurdu, tren yavaşlayıp sonunda tamamen dururken frenleri cıyıkladı. Michael metal raflardan birine tutunuyordu. Tren durduktan çok sonra bile sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Ve kalbi yerinden fırlayacak gibi atarken bütün vücudu titriyordu.

Belki de insan olmaya hâlâ alışamamıştı. Her şey farklıydı. Daha çarpıcı. Daha gerçek. Daha korkutucu. Hepsini, eski hayatında hiç olmadığı kadar hissediyordu. Yoksa anın heyecanından mı öyle geliyordu?

Yetkililer gelerek onu kaldırdı ve sorguya çekti. İlk birkaç dakikada suçlanacağını sandı ama kamera görüntüleri kadının atlamasıyla onun hiçbir ilgisi olmadığını açıkça gösteriyordu. Kadının kolunu neden kaldırdığını, ona ne dediğini, Michael'ın neden onun yanında olduğunu sordular. Ancak Michael her se-

ferinde bilmediğini, onu sadece meraktan takip ettiğini söyledi ki bu doğrudu. Sonunda yetkililer onun koltuğuna dönmesine izin verene kadar işbirliği yaptı. Durum onlara gayet basit görünmüştü: Kadın deliydi.

Michael koltuğuna oturduğunda hâlâ titriyordu. Düşünmesi gereken çok fazla şey vardı.

Kaine artık programcısının hizmetkârı değildi. Yardıma ihtiyacı vardı; Michael'ın da ona ihtiyacı vardı. Üç gün. Tanjant'ın çocuğuymuş gibi itaatsizlik yüzünden azarlanmak. Ve kadın... gerçekten Michael gibi miydi? Eski bir Tanjant mıydı? Birinin intiharına şahit olmak... Bu, ona Tanya adındaki bir kızla Golden Gate Köprüsü'nden atlayışını fazlasıyla hatırlatmıştı. Bir ömür öncesini.

Korku içinde kollarını vücuduna sardı ve başını cama dayadı. Tren çok geçmeden tekrar hareket etti ve yavaş yavaş hızlandı; sonunda bir kez daha rayların üzerinde korkunç bir hızla ilerliyorlardı.

2

Michael, Sarah'nın yaşadığı şehre ulaştığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Bütün olanlardan o kadar etkilenmişti ki kendini sadece tek bir şeye odaklanmaya zorlamıştı: Arkadaşını bulmak. Onu bulacak, kendisi hakkındaki gerçeklere inandıracak ve ne yapması gerektiğini soracaktı. O bilirdi. Sarah akıllıydı. Onun bileceğinden emindi.

Ancak Sarah'yı bulmadan önce bir yere yerleşmesi gerekiyordu ki bu birkaç saatini aldı. Taksinin onu bir otele götürmesi; otele nakit ödeyerek ve sahte isimle kayıt yaptırması; yemek ye-

mesi; yeni Ağ kimliğine ait son dakika taramalarını yapması ve *Hayatdamarı*'ndan çaldığı verilerle bölgenin haritalarını karşılaştırması... Bütün bu süre boyunca kendiyile tartışıp durmuştu: Sarah'yla temas kurmalı, ona geleceğini haber vermeli miydi? Bir türlü karar veremiyordu. Bu, bir yandan şokun etkisini azaltıp Sarah'yı biraz hazırlayabilirdi. Diğer yandan, çılgınca da olsa Sarah'nın ona gelmemesini söylemesinden korkuyordu. Belki de çatlak falan olduğunu düşünüp bağlantıyı koparabilirdi. Daha da kötüsü, Michael'ı engelleyebilirdi.

Her seferinde aynı karara varıyordu: Riske girecek ve onun karşısına çıkacaktı. Anlatırken Sarah'ın gözlerine bakmak istiyordu; genç kızın daha önce hiç görmediği bir yabancıнын gözleriyle olsa bile. Michael onu ikna etmenin tek yolunun bu olduğundan emindi. Michael'ın görünüşü onu hazırlıksız yakalayacaktı fakat Uyku dışındaki ilk karşılaşmalarda bu normaldi. İnsanlar iddiaları ne olursa olsun, genellikle Uyku'da gerçek bedenlerinden farklı görünen Auralar yaratırdı. Ancak Michael ona Kaine'le ve Yol'dayken birlikte yaşadıkları her şeyi anlatır anlatmaz, Sarah onun kim olduğunu anlayacaktı. Üstelik yüz yüze onu engellemesi mümkün değildi.

Ve böylece akşamüstü yerini akşama bırakırken ve hava serinlemişken kendini Sarah'nın evinin verandasında buldu. Sarah şehir dışında bir banliyöde yaşıyordu. Ailesinin varlıklı olduğu açıktı; kendi evlerinin olması bir yana, ev büyüktü de. Bir *verandası* bile vardı. Michael bir şehir çocuğu olduğundan, verandaların sadece SanalAğ'ın hayal dünyasında bulunduğunu sanıyordu. Ancak o nereden bilecekti ki?

Kapıyı vururken her yumruk darbesinde nabızı biraz daha hızlandı.

Sonsuzluk gibi gelen birkaç saniye geçti. Sonra ayak seslerini duydu. Kapı kilidinin sinyalini de duyunca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. İçinden dönüp koşarak kaçmak, merdivenden aşağı atlamak ve kimse onu görmeden evin köşesini dönüp gözden kaybolmak geldi. Yine de o an çabuk geçti; önce kilit, sonra da kapı açıldı.

Elli yaşlarında, sarı saçlı, güzel yüzü yaşla kırışmaya başlamış bir kadın kapıda belirdi. Neden evinin kapısında hiç tanımadığı birinin durduğu sorusunu; o endişe sınırındaki soruyu bir gülümsemeyle gizliyordu.

“Merhaba,” dedi Michael, biraz fazla hızlıca. “Şey, adım Michael.” Sonra, açıklanamaz bir nedenle, zihni bomboş kaldı ve ne diyeceğini bilemedi. Ağzını açtı ve tekrar kapadı.

“Peki,” dedi kadın sonunda, tereddütle, “Michael. Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Evet, şey, evet,” diye kekeledi Michael. “Buraya Sarah’yı görmeye geldim. Kızınız mı?” Yüzünü buruşturdu; ne aptalca bir soruydu. Cevap gayet açıktı.

“Sarah kızım, evet. Seni tanıyor mu? Konu nedir?” Michael bunun ne zaman olduğundan emin değildi fakat kadının gülümsemesi silinmişti.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Uyku’da her zaman gerçek görüntüsüne çok benzeyen bir Aura kullanmıştı ve Sarah bunu biliyordu. Şimdiyse bambaşka görünüyordu. Yine de, tamamen değiştirilmiş bir Aura kullanmak sıradışı bir durum değildi. En kötüsü, Sarah onun görünüşüyle ilgili yalan söylediğini düşünürdü. Michael kimliğiyle ilgili onu sözleriyle çabucak ikna edebilirdi.

Sarah’nın annesinin endişelenmeye başladığı belliydi. “Belki sonra gelsen daha iyi olur,” dedi, kibar görünmeye çalışarak.

“Özür dilerim,” dedi Michael. “Özür dilerim; çok gerginim. Sarah benim Uyku’da... yani SanalAğ’daki en iyi arkadaşlarımdan biri ve daha önce Uyanık’ta hiç yüz yüze gelmedik. Ona bir sürpriz yapmak istedim ama bunun yerine kapınızı çalınca size yanlış şeyler düşündürdüm. Özür dilerim. Sadece ona Michael’ın geldiğini söyleyebilir misiniz? Mızrak Mike. Lütfen?” Mahcup bir tavırla gülümsedi.

Kadın gözlerini iri iri açarak bir adım gerilemişti. Bu Michael’a başlangıçta kötü bir işaret gibi geldi fakat sonra kadının yüzü bu sefer daha samimi bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Lütfen?” diye tekrarladı Michael, sahip olduğu bütün alçakgönüllülüğü sergilemeye çalışarak. *Bu insan olma işini başarabilirim,* diye düşündü, kadından daha da ısıltılı bir şekilde gülümseyerek.

“İçeri gel,” dedi Sarah’nın annesi, kapıyı ardına kadar açarak. “Senin hakkında, tahmin edeceğinden çok daha fazlasını duyduk, genç adam. Kızımız yıllardır seninle yüz yüze gelmek istiyordu ama böyle bir... sürprizi beklemiyorduk.” Kadın yine sıcak bir tavırla gülümsedi. “Adım Nancy.”

Michael nerdeyse bir şapkası olmasını diliyordu; böylece çekingen bir tavırla içeri girerken, eski siyah-beyaz filmlerdeki gibi şapkayı çıkarıp ellerinin arasında ovuşturabilirdi. Ancak sadece başıyla onaylayıp bakışlarını yere indirmekle yetindi. Bu tek şansını mahvetmek istemiyordu.

Nancy kapıyı onun arkasından kapadı ve mutfaka uzanan koridorun diğer tarafına çekildi. Michael kilidin döndüğünü duyduğundan emindi; belki de otomatik bir mekanizmaydı.

“Gerard, artık çıkabilirsin!” diye bağırdı Nancy. “Sadece Sarah’nın bir arkadaşımı!”

Koridordaki yan kapılardan biri, menteşeleri gıcırdatarak açıldı. Ardından iriyarı, kel kafalı, sert görünümlü bir adam çıktı;

kemiklerinin beyazı görünecek kadar sıkıldığı elinde, namlusu Michael'a dönük bir tabanca tutuyordu.

“O halde oturup bekleyebiliriz,” dedi adam.

3

Michael, Sarah'nın ailesinin salonundaki kanepede otururken bunun bir oyun olmadığını, adamın üzerine atılarak etkisiz hale getirmesinin... hatta belki tabancayı elinden almasının söz konusu bile olamayacağını kendine tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kaldı. Bu gerçekten berbat bir fikirdi. Durum o kadar tuhaftı ki hâlâ SanalAğ'daymış gibi hissediyordu. Ancak bu sefer göğsünden silahla vurulmak oyuna sinir bozucu şekilde baştan başlayacağı değil, öleceği anlamına geliyordu. Sadece kıpırdamadan oturmaya ve ani bir hareket yapmamaya odaklandı. Ve gülümsemeye.

Sarah'nın annesiyle babası –gerçekten onun anne ve babası mıydılar?– ayrı koltuklarda, karşısında oturuyorlardı ve babası silahı, namlusu hâlâ Michael'a dönük şekilde dizine yerleştirmişti. Ashında Michael'ın yüzüne doğrultmuştu: Michael yusuvarlak siyah deliği görebiliyordu; kesin ölümün karanlık geçidini. Nefesinin daraldığını hissetti.

Sarah'nın annesinin yüzündeki tatlı gülümseme bir kez daha silinmişti.

Michael, “Ben... şey... yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordu. “Sarah nerede?” Konuşmak yardımcı oluyor, kendini daha cesur hissettiriyordu.

“Sarah birazdan evde olur,” diye cevap verdi Nancy. “Sen onu düşünme.”

“Bize kim olduğunu söyle sadece.” Gerard, silah tutan biri için beklenmedik ölçüde sakindi. “Bugünlerde fazlasıyla dikkatli olmak zorundayız, anlarsın ya.”

Fazlasıyla dikkatli mi? Michael derin bir nefes aldı. “Aynen söyledığım kişiyim. Adım Michael. Sarah’yla beş dakika konuşabilirsem kolayca kanıtlayabilirim. Daha önce Uyanık’ta hiç yüz yüze gelmedik, dolayısıyla ilk görüşte beni tanımaz ama yıllardır çok yakın arkadaşız. Bir de Bryson adında bir arkadaşımız daha var.”

Kadın ve adam önce birbirlerine, sonra tekrar Michael’a baktılar.

“Şüpheli görünüyor,” dedi Gerard. “Senin gibi başkaları da geldi.” Eli silahı sıkıp gevşedi.

Michael neden bu kadar şüpheli olduklarını merak etti. Kaine’in adamları mı gelmişti? Ellerini kaldırdı. “Neden söz ettiğiniz konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok.”

İkisi de karşılık vermedi.

“Bakın, lütfen Sarah’yla konuşabilir miyim? İsterseniz ben konuşurken siz de o şeyi yüzüme doğrultmaya devam edebilirsiniz. Üzerimi arayın; göğsüme bağlanmış tabancam veya ayakkabılarımın içinde bıçaklarım falan yok. Yemin ederim. Sadece kızımızın bir arkadaşayım, hepsi bu.”

“Bunu göreceğiz, değil mi?” diye karşılık verdi Gerard. Ancak en azından arkasına yaslanarak biraz rahatladı. Koltuğunda oturuşunu değiştirirken silahı da başka tarafa çevirdi.

Nancy iç geçirdi ve pantolonunun kırıksıklarını düzeltti. “Pekâlâ. Eve geldiğinde Sarah’nın ne diyeceğini göreceğiz. Fakat artık işi şansa bırakmıyoruz...” Sesi kesildi ve bakışlarını yere indirdi.

Kaine, diye düşündü Michael, artık emin olarak. *Kaine* onlara bir şey yapmış. Ya da *Yol*’da yanarak öldükten sonra Sarah bir travma geçirdi. İkisinin de bu kadar şüpheli davranmasına şaşmamak gerekirdi.

“Oyalanacak bir şeylere ihtiyacım var,” diye homurdandı Gerard. Yakınlardaki bir uzaktan kumandanın bir düğmesine bastı ve karşı duvarda bir HoloProj aydınlandı. Projeksiyonda, bir adam büyük bir haritayı işaret ederek hava durumunu sunuyordu.

Bu akşam hava harika olacaktı.

4

“Ah, yapma ama,” diye mırıldandı Gerard.

Michael iç geçirdi. Adam son bir saattir onuncu kez falan kısık sesle homurdanıyordu. Anlaşılan hayatta en sevdiği şey HaberVurgu’yu izlemek ve her kelimesine itiraz etmektir. Şaşırtıcı olanı, karşı görüşler tartışılırken bile aynı şeyi yapıyor olmasıydı. Ona göre iki taraf da yanlıyordu. Şüphe ve güvensizlik adamın paçalarından akıyordu.

Koridordan bir sinyal sesi duyuldu, arkasından menteşe gıcırtiları geldi ve bir kapı kapandı. Michael ne yaptığını fark etmeksizin ayağa kalktı.

“Otur!” diye bağırdı Gerard.

Nancy biraz daha medeniydi. “Lütfen. Dikkatli olmak zorundayız. Eğer söylediğin kişiyse, bunu birazdan anlayacağız, değil mi?”

Michael başıyla onaylarken yavaşça yerine oturdu. Ayak sesleri yaklaşıyordu. İçi kıpır kıpırdı; aynı zamanda göğsü sıkıştıyordu. Sarah. Sarah’ı görmek üzereydi.

Sarah odaya girerken AğEkranı’nı kapamıştı ve elini Kulak-Düğmesi’nden indiriyordu. Arkadaşının hem tam beklediği gibi hem de beklentilerinden çok uzak olduğunu görünce Michael’ın nefesi kesildi. Uyku’daki Aura’sıyla neredeyse tıpatıp aynıydı fakat onu baştan keşfedeceğini hissettirecek kadar farklıydı.

Öncelikle gerçekten uzun boyluydu; belki de bu konuda kompleksi vardı ve SanalAğ'da daha kısa boyla bunu telafi etmişti. Kulaklarının hemen altına kadar inen sarı saçları vardı. Sevimliydi ama güzel değildi. Gözleri dışında. Gözleri gerçekten güzeldi ve Michael'ın içini hoplatmıştı. Aura'sındaki gibi yeşildiler ama inanılmayacak kadar daha parlaktılar; neredeyse doğaüstü olduğunu düşündürecek kadar. Tam ailesine bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki o kriptonit gözlerini Michael'a çevirdiği anda sustu. Muhtemelen ağzı açık halde ve salak gibi görünen bir yabancı, evlerinin salonunda oturuyordu. Babasının elinde de bir tabanca vardı.

Sarah. Michael karşısındakinin Sarah olduğuna inanamıyordu.

"Ah," dedi Sarah. "Şey, selam. Eee..." Kaşlarını kaldırarak annesine döndü.

Nancy ayağa kalktı. "Selam, tatlım. Bu genç adam, senin bir arkadaşın olduğunu söylüyor."

Sarah bariz bir şaşkınlıkla Michael'a baktı. "Tamam. Seni nereden..." Sustu ve yüzünde ilginç bir ifade belirdi.

Bir şekilde biliyor mu, diye merak etti Michael. Açıklanması gereken çok şey vardı ama belki de bu işi sorunsuzca halledebilirlerdi. Her saniyesinden korksa bile.

"Arkadaşın mı?" diye sordu Gerard, silahına dokunarak. "Son zamanlardaki bütün o kargaşadan sonra işi şansa bırakamam."

Sarah sessiz kaldı ve Michael sessizliği doldurmak için konuşmaya başladı: "Benim, Sarah. Be-ben... Michael," diye kekeledi. "Karşına böylece çıkmamın delice olduğunu biliyorum ama her şeyi açıklayabilirim. Seni görmek zorundaydım. Sana önceden haber verirsem, daha bir şey açıklama fırsatı bulamadan her şeyin bozulmasından korkuyordum. Aptalca, biliyorum. Ama işte, buradayım ve seninle konuşmam gerekiyor. Şey... mümkünse baş

başı?” Bunu sormasına rağmen Sarah’ın ailesinin hayatta izin vermeyeceğini görebiliyordu.

Gerard onun şüphesini doğruladı. “Kızıma söylemek istediğin her şeyi bize de söyleyebilirsin.”

Sarah sonunda kararlı bir sesle konuştu: “Anne, baba, bu kolay olacak. Kimsenin Michael gibi birini taklit etmesi mümkün değil. Bu çocuk doğru söylüyorsa en fazla üç dakikada anlarım. Ama gerçekten yalnız konuşmamız gerek.”

Michael neredeyse kızarsa da Sarah haklıydı. Konuşmak zorunda oldukları konular Sarah’ın anne ve babasının ödünü patlatırdı. Ve Sarah, lavların içindeki sanal ölümünden sonra olanları öğrenmeye can atıyor olmalıydı.

Gerard ve Nancy anlaşılır bir temkinlilikle birbirlerine baktılar.

“Neredeyse on sekiz yaşımdayım,” dedi Sarah. “Bana şimdiye kadar güvenemediyseniz, asla güvenemezsiniz. Benim arkadaşımın konuşmak için onunla yalnız olmak istiyorum. Değilse, üç dakika içinde ne yapabilir ki?” Sarah, Michael’ı baştan aşağı süzerken, *Şuna bir baksanıza; bu çocuk bir sineği bile incitemez*, der gibiydi.

Gerard ayağa kalkarak Michael’ın yanına geldi ve kucığına düşecekmiş gibi üzerine eğildi. Misk kokulu bir tıraş kolonyası sürmüştü.

“Kalk,” diye emretti.

Michael söyleneni yaptı ve Gerard boştaki elini kullanarak deneyimli bir polis gibi onun üzerini aradı.

“Baba,” diye homurdandı Sarah.

Gerard işini bitirince geri çekildi. “Tamam o zaman. Biz mutfakta olacağız. Kızımın tek bir işaretiyle sen daha gözünü kırpmadan burada olurum.” Burnunu çekti ve karısının elini tuttu. Odadan çıkmadan önce durup onlara baktı. Son sözünü eklerken

gülmsemesini bastırmaya çalışıyor gibiydi: “Ve... tanıştığımıza sevindim.”

Michael tuttuğu nefesini yavaşça verdi. Adam yumuşuyordu.

Sarah hemen yaklaştı ve Michael’ın birkaç santim önünde durdu.

“Pekâlâ,” dedi. “Beni ikna et.”

5

Birbirlerine dönük halde kanepeye oturdular. Sarah bacaklarını altına toplayıp bir kolunu ayak bileklerinin üzerine attıktan sonra ciddiyetle Michael’a baktı. Michael’ın içinde bir sürü farklı duygu kaynıyordu ama en önemlisi, işlerin bu kadar gerçekdışı hale gelmesine inanamamasıydı. Bu kız en iyi arkadaşıydı... en iyi iki arkadaşından biriydi ve birbirlerini daha ilk kez görüyorlardı. Ve Michael’ın durumunda, insan olduğundan beri ilk kez karşılaşıyorlardı.

“Ben... Nereden başlayacağıma karar vermek zor,” dedi.

“İstedğin yerden başlayabilirsin,” diye karşılık verdi Sarah, yeşil gözleri parlarken. “Sen olduğunu bilmem gerek, Michael.”

Michael başıyla onayladı. “Evet, pekâlâ. Şey, Yol’da öldüğünde yanıdaydım. Lavların içinde. Hemen ölüp seninle birlikte Uyanık’a dönmek istedim ama... bana bitirmem için söz verdirttin. Ve bitirdim. Sanırım.”

“Yeterince iyi değil, sersem. Kaine yaptığımız her şeyi izliyordu. Ne diyeceğin sana söylenmiş olabilir. Ya da kendin izlemiştir.”

Michael iç geçirdi. Aniden kendini kanıtlamakla ilgili bütün sabrını kaybetmişti çünkü asıl söylemesi gereken şeylerin şaş-

kinliğiyle Sarah'ın ağzının açık kalacağına emindi. Ancak oraya nasıl varacaktı?

"Adamım Dan'ın Mezecisi'nde tanıştık," diye başladı. "Sen ve ben rokforlu cips severiz. Bryson onlardan nefret eder. Ayak gibi koktuklarını söyler. Trol ayakları gibi. En sevdiğin oyun *Hayatdamarı*. Benim Deneyim Puanlarıma ulaşmak için çok çabaladın ama ben hep biraz öndeydim. Bryson puanları yakın olduğu sürece sıralamayı çok fazla umursamazdı. *Hayatdamarı*'nın kenar mahallelerin de dışında programladığımız ağaç ev şeklinde bir kalemiz var. Onun varlığını kimse bilmiyor. Sadece üçümüz biliyoruz."

Michael konuşurken Sarah'ın yüzünde bir gülümseme belirmeye başlamıştı ama Michael'ı durdurmak istiyor gibi de görünmüyordu. Onun böyle çabalamasından zevk alıyor olabilirdi.

"Bir defasında *Hayatdamarı*'nda ortak bir görevimiz vardı ama Bryson'ı bulamamıştık. Her yeri aramıştık. Sonunda onu Gorgo Yuvaları'nda şu uzaylı kızla koklaşırken bulmuştuk. Kızın Tanjant olup olmadığını hiç öğrenememiştik."

Sarah kıs kıs gülercesine bir ses çıkardı.

Michael devam ediyor, anıları birbiri ardına dökülüyordu. Çok fazla derinlere inmesi gerekiyordu; hepsi orada, yüzeye yakındı ve pek çoğu eğlenceli, zevkli sohbet konularıydı. Girmemeleri gereken yerlere girmişlerdi. Her şey ölüm-kalım meselesi haline gelmeden önce SAG ajanları tarafından kovalanmışlardı. İyi ve kötü oyun hikâyeleri vardı. Bütün bunları paylaşmak içini ısıtmıştı; sadece paylaştıkları güzel zamanları hatırlamak değil, aynı zamanda Ölümlülük İlkesi'nin Michael'ı kendisi yapan her şeyi gerçekten bu bedene aktardığını öğrenmek de.

"Tamam, tamam, artık durabilirsin," dedi Sarah. "Sana inanıyorum."

Michael *Hile ve Yıkım* adında bir oyunla ilgili bir hikâyenin ortasındaydı ama cümlesinin ortasında memnuniyetle sustu. Yüzü ısınmış, neredeyse alev alev yanıyordu. Sarah onun Michael olduğunu anlamıştı; o daha anlatmaya başladığında bu konuda endişelenmekten vazgeçmişti. Oysa Michael şimdi kalbine ağır bir çelik külçesi bırakılmış gibi hissediyordu. Ona gerçeği söylemesi gerekiyordu: Michael olarak tanıdığı arkadaşının bir zamanlar Jackson Porter olan birinin bedenine hapsedildiğini.

HoloProj, duvardaki yayınına devam ediyor, haber üzerine haber gösteriyordu. Michael onu neredeyse unutmuş, yayının sesi düşüncelerinin gürültüsüyle boğulmuştu. Bir süre görüntülere dalgın dalgın baktı, sonra Sarah'ya döndü. Sarah bir terslik olduğunun farkındaydı.

“Neden bir şeyleri gizlediğini hissediyorum?” diye sordu Sarah. “Konu sadece ben öldükten sonra Yol’da olanlarla ilgili değil.”

Michael iç geçirdi. *Ya şimdi ya da asla*. Şimdi olmak zorundaydı. “Haklısın. Sana kesinlikle hepsini anlatmadım. İnanıp inanmayacağını bile bilmiyorum. Keşke aklımı okuyabilseydin.”

“Dökül, evlat.”

Sözler Sarah’nın ağzından henüz çıkmıştı ki ev mutfaktan gelen bir silah sesiyle sarsıldı. Bir kadının çığlığını, yere yuvarlanan ve parçalanan çanak çömleğin gürültüsü takip etti. Silah tekrar patladı. Bu kez kimse ses çıkarmadı.

6

Daha Michael tepki veremedi Sarah kanepeden fırlamıştı bile. Odanın diğer ucuna ulaşmış, mutfığa yönelmişti; Michael da hemen arkasındaydı.

“Sarah, dur!” diye bağırdı Michael. “Dur!”

Sarah yavaşlamadı bile. Michael, birilerinin dolu bir silahla, öldürmeye hazır şekilde onu beklediğini hayal etti. Yetişmeye çalıştı ama Sarah arayı açmıştı. Michael koridora fırlayarak mutfaka koştu. Sarah kapı eşiğinde donup kalmıştı. Michael’ın yüreği ağzına geldi: Bir silah sesi daha bekliyordu. Dünyasının başına yıkılmasını bekliyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Kollarını arkadaşına sararak onu birkaç adım geri çekti ve Sarah’nın gördüğü şeyi kendisi de gördü. Mutfak savaş alanı gibiydi; çekmeceler ve dolaplar açılmıştı, tabak çanaklar her yerdeydi ve kırık porselen parçaları karoların üzerine saçılmıştı. Arka kapı kırılarak açılmış, tek menteşesinin üzerinde sallanıyordu. Ve kan vardı. Fazla değildi ama kan olduğu kesindi.

Sarah’nın anne ve babası ortada yoktu.

Sarah titreyerek ellerini ağzına götürdü ama çıtı çıkmıyordu. Michael geniş bir taş avlu ve birkaç küçük ağaçlı bir çimenlikten oluşan arka bahçeye koştu ve etrafına bakındı fakat kimseyi görmedi. Geri döndü, Sarah’yı buldu ve onu kollarına almaya çalıştı ancak arkadaşı karşı koydu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmak yerine, öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

“Ne...” diye başladıysa da bitiremedi. Michael’ın da nutku tutulmuştu.

İpucu bulabilmek için mutfaka bakındı. Ortadaki granit tezgâhlı mutfak adasının üzerinde, döküntülerin arasındaki bir açıklıkta, Sarah’nın babasının tabancası duruyordu. Bir zarfın üzerindeydi ve oraya bilerek konmuş gibi görünüyordu. Zarf çok yabancıydı; insanlar artık çok ender kâğıt kullanıyordu. Michael içinde korkunç bir şeyler yazdığından emindi; bunu bir şekilde biliyordu.

“Bir mesaj bırakmışlar,” diye fısıldadı Sarah’ya.

“Ne?” diye sordu Sarah, anlaşılır şekilde sersemlemiş halde. “Nerede?”

Michael işaret edince Sarah hemen zarfı kapdı.

Sanki Uyku'ya geri dönmüş, bir SanalAğ oyununa dalmışlardı. Sarah zarfı yırtıp açarken ağır çekimde hareket ediyormuş gibiydi. HaberVurgu'nun sunucusu olan kadının sözleri bile, koridorda yankılanırken çarpık geliyordu. Sarah'nın zarftaki kâğıdı çıkaran ellerine bakarken Michael'ın görüşü bulandı.

Sarah kâğıdı açarak çabucak okudu. Sonra gözleri yaşlarla dolmuş halde Michael'a baktı.

Michael, kendisinin, “Ne diyor?” diye sorduğunu duydu. Sesi bir tünelin ucundan geliyormuş gibiydi; haber spikeri kadının sesinden sadece biraz daha yüksekti. Hiçbir şeye odaklanamıyordu ve kulaklarında tuhaf bir çınlama vardı.

Sarah'nın yüzü daha da soldu. Kâğıda tekrar bakarak kelimeleri yüksek sesle okudu:

“Bu son uyarın. İtaatsizliğinin sonuçlarından bir daha asla şüphelenme. İtaat edersen yaşarlar. İtaatsizlik edersen ölürler. Bana yardım et, Michael ve sonsuza dek yaşa.”

Michael'ın yüreği parçalandı. Kendi sorunları Sarah'nın hayatına bulaşmış, onun ailesini tehlikeye atmıştı. Kaine deliydi. Kesinlikle, tamamen deliydi. Sadece yapabileceğini kanıtlamak için Sarah'nın anne ve babasını ele geçirmiş ve muhtemelen incitmişti; sadece istediğini elde edebilmek için.

Ama bir terslik vardı. HaberVurgu spikerinin sesi ona dalgalar halinde geliyordu. Nihayet birkaç saniye sonra kadının söylediklerini anladı ve bir ışık, zihnini dolduran sisi deldi.

“Ah, hayır,” diye fısıldadı. “Hayır.” Her şey nasıl böylesine aniden paramparça olabilirdi?

“Ne?” diye sordu Sarah, yüzünde Michael’ın hissettiği dehşeti yansıtan bir ifadeyle.

Michael cevap vermeden dönüp mutfaktan çıktı ve spikerin sesini izleyerek HoloProj’un hâlâ duvara görüntüler yansıttığı salona gitti. Sarah’nın görmesini istemiyor, duyduklarının doğru olmasını istemiyordu ama seçeneği yoktu. Sarah çoktan yanındaydı ve ekrana bakıyordu.

Duvarın yarısını Jackson Porter’ın devasa bir fotoğrafı kaplıyordu.

Jackson Porter. Diğer adıyla Michael.

Görüntülerin altından akan kelimeler, siber terör suçlarından aranan kayıp bir ergen için ülke çapında arama emri çıkarıldığını ve bilgi getiren herkese büyük bir para ödülü verileceğini belirtiyordu.

Dönüp Sarah’ya baktı ve yüzündeki ifadeyi görünce içi parçalandı.

“Açıklayabilirim.”

Filmlerde bu sözün söylendiğini kaç kez duymuştu? Suçlu olduğunu itiraf etse daha iyiydi. Sarah’nın yüz ifadesi değişmedi. Michael onun AğEkranı’nı açıp yüz kilometre çapında, silah taşıma yetkisi olan bütün yetkilileri başlarına toplamadan önce sadece on saniyesi olduğunu tahmin etti. Daha da kötüsü, Sarah ona kendisi saldırabilirdi.

“Ölümlülük İlkesi,” dedi Michael. “Sana söylemek üzereydim. Kaine. Bunu bana o yaptı. O çocuğa; Jackson Porter’a da.” Duvarı işaret etti fakat HaberVurgu başka bir habere geçmiş, neyse ki yüzünü o devasa ekrandan kaldırmıştı.

“Sen neden söz ediyorsun?” diye sordu Sarah. En azından hâlâ yanındaydı.

“Bak...” Michael hikâyesine başlayabilmek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Oturabilir miyiz?”

“Annem ve babam *kayıp*!”

Michael onu kaybetmek üzere olduğunu biliyordu. “Biliyorum, biliyorum.” Sarah’nın ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu ve ona dokunmak, ona bir şekilde ulaşmak istiyordu.

Ama bunu yapamadan Sarah ona sırtını döndü ve Kulak-Düğmesi’ne uzanırken yürüyerek uzaklaştı. “Dostlarının onları kaçırmaları için,” dedi, Michael’la omzunun üzerinden konuşarak, “sen beni oyalamış bile olabilirsin. Sonra da fıdye isteyeceksinizdir. Polisi arıyorum.”

“Ben bir *Tanjant*’tım, Sarah.”

Sarah kapıda durdu. AğEkranı önünde, havada asılıydı ve yeşil ışığıyla koridoru aydınlatıyordu. Parmaklarının birkaç hareketiyle ailesinin kaçırıldığını ihbar etmişti bile. Michael *sadece* kaçırılmayı bildirdiğini umuyordu. Sarah bunu yapmak zorundaydı; Michael bunu biliyordu. Ancak aynı zamanda yetkililer geldiğinde burada olmaması gerektiğini de biliyordu.

Sonunda Sarah tekrar ona döndü. “Pekâlâ. Neler döndüğünü bilmiyorum fakat senin Michael olduğunu biliyorum. Polis seni tutuklamadan gitsen iyi olur. Tahmin edersin ki senin burada olduğunu onlara söylemeyeceğim.”

Michael onun anlamasını umutsuzca istiyordu. “Kaine bunu amaçlıyordu. Tanjantları kendine çekti; deneyinde kullanabileceği en iyi programları bulmak için onlara tuzak kurdu. Bence SAG’ı bile kandırdı. Ben sınavı geçtim ve artık zihin mi dersin, ne dersen... beni aktardı. Beni bu çocuğun bedenine yerleştirdi. Jackson Porter’in. Onu öldürdü. *Ben* onu öldürdüm, Sarah. Ben... onu çaldım.”

Sarah yere bakıyordu. Bir gözünden bir damla yaş süzüldü. Uyku’da neredeyse hiç ağlamazdı.

“Kaine beni bir görüşmeye götürmeleri için iki adam gönderdi ama kaçtım,” diye devam etti Michael, Sarah karşılık vermeyince. “Jackson’la ilgili bu haber de bir tuzak olabilir. Kaine bana tuzak kuruyor. Ya da lanet olsun, belki de Jackson *gerçekten* bir siber teröristtir. Bilmiyorum! Sahte bir kimlik yarattım ve kimsenin haberi olmadan buraya gelmeye çalıştım ama Kaine’in seni aradığını tahmin ettiğinden eminim.”

“Gitmelisin,” dedi Sarah.

“Ne?” Michael gitmeyi hayal dahi edemiyordu. Sarah’ya ihtiyacı vardı. “Ama konuşmamız gerekiyor.”

Sarah ona yaklaşarak uzandı ve kolunu tutup sıktı.

“Kaine’in sadece *buraya* geleceğini tahmin ettiği için bizi bulduğunu umalım,” dedi. “Kimliğini keşfettiği için değil. Ama gitmek *zorundasın*. Güvenli bir yer bul, sonra nerede olduğunu bana bir şekilde bildir. Ben seni bulurum, sonra da Bryson’a ulaşırız.”

“Tamam.” Demek ki Sarah ona yardım edecekti. Hissettiği rahatlamayla Michael’ın gözleri doldu.

Birkaç saniye sonra, güneş batarak yerini gece karanlığına bırakırken Michael sokaklarda koşuyordu. Sarah’nın kendi ağzından çıkanları anladığından emin değildi fakat Michael yine de onu duymuştu.

Kendisi yüzünden Sarah’nın anne ve babası gitmişti. Belki de ölmüşlerdi.

7

Mahallelerden ve boş sokaklardan koşarak geçip şehrin dış mahallelerine ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Nihayet bitkinlikten yığılacağını hissederken durdu. Eğilerek ciğerlerine hava çekti ve

kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Neden kaçtığından emin değildi; polis ya da Kaine'den mi, yoksa Sarah ve ailesini içine düşürdüğü durumdan mı?

Gece dünyayı sarmıştı ama Michael bir daha asla uyuyabileceğini sanmıyordu. Görebileceği rüyaların tehdidi; Sarah'nın ailesini bir arabanın arkasında bağlanmış halde ya da mutfak zeminine saçılmış kanı görme düşüncesi ödünü patlatıyordu. Oyun oynadığı yıllar boyunca ne kadar çok kan görmüştü? Hiçbiri onu gerçeğine hazırlamamıştı.

Bir taksi bularak oteline geri döndü. Sonra daha iyisini yapıp otel *değiştirdi*. Kaine'in gizli kimliğini öğrenmiş olması olasılığına karşı Michael her şeye baştan başlamaya karar verdi ve bu kez daha fazla çabaladı. Daha derinlere indi ve izini yok etmek için programları arkasından kapadı veya parçaladı. Güvenlik duvarları ve üçlü korumalı Gizleyici kodlar gibi, aklına gelen her şeyi kullandı.

Bu iş bütün gecesini aldı. Sonunda perdelerin arasından şafağın ilk ışıkları süzülürken uyuyakaldı ve öğleden sonra kapının vuruluşuyla uyandı. Nedensiz bir şekilde, Sarah'nın onu şimdiden bulduğunu düşünerek yerinden fırladı ve delikten bile bakmadan kapıyı açtı.

Sersemlemiş bir halde, hâlâ rüya gördüğünden emin olarak ziyaretçisine bakakaldı.

Esmer ten, siyah saçlar, güzel yüz.

"Bana asla Gabriela dememeliydin," dedi kız. "Bir terslik olduğunu o anda anladım. Hem de büyük bir terslik."

6. BÖLÜM

BİR IŞIK PATLAMASI

1

Michael çok şey atlatmıştı fakat o anda olduğu kadar nutkunun tutulduğunu hiç hatırlamıyordu. Gabriela'ya bakarken çenesi resmen yere yapışmıştı.

“İçeri girmeme izin ver,” dedi kız, nazik ama kararlı bir tavırla. “Neler döndüğü konusunda hiçbir fikrim yok fakat bence bazı cevapları hak ediyorum.”

“Şey, evet,” diye karşılık verdi Michael. Şaşkın bir halde geri çekilerek kapıyı ardına kadar açtı. “Sanırım bu kez kaçamam. Sonuçta burası benim otel odam.”

Kız gülümsedi ama gözleri gerçeği ele veriyordu; şehirdeki o kovalamacadan pek hoşlanmamıştı. “Teşekkürler.” İçeri girdi, mutfak alanının yanındaki küçük kanepeye yerleşip arkasına yaslandı ve odanın sahibiymiş gibi bacak bacak üstüne attı.

Michael başını çevirerek otel koridoruna baktı; oradaki bir şey, bu durumu nasıl yönetmesi gerektiği konusunda bir ipucu verebilirmiş gibi. Ancak görünürde çirkin desenli halı ve kasvetli duvarlar dışında hiçbir şey olmadığından kapıyı kapadı ve yeni düşmanına; kız arkadaşına döndü.

Bir sandalyeyi tutup çekerken ahşabın linolyum zeminde uzun sürtünüşü tuhaf sessizliği bozdu. Michael sandalyeye oturarak bekledi. Gabriela hâlâ bir şey söylememiştii. Michael ellerini kucağına koyarak onlara baktı. Kendini annesi tarafından azarlanmaya hazırlanan on yaşında bir çocuk gibi hissediyordu.

“Eee?” dedi kız sonunda. “Haydi. Konuş. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun, değil mi?”

Michael ona baktı. “Olup bitenleri sana açıklamam kesinlikle imkânsız. Güven bana. Denesem bile bana inanmazsın.”

“Bildiğim tek şey şu ki bana asla, bir kez bile Gabriela diye seslenmedin. Şehirde nihayet izini bulana kadar.” Gabriela öne doğru eğildi ve yalvarırcasına baktı. “*Her zaman Gabby derdin. Ve seni son gördüğümde tamamen normal davranıyordun; seni seviyorum, Gabby; öp beni, Gabby; bir saat daha kal, Gabby.* Şimdiye beni tanıımıyormuş gibi davranıyorsun. Bunu görebiliyorum. Bana değil, bir yabancıya bakıyorsun.”

Michael omuz silkti. “Bu yüzde yüz doğru.”

“O zaman açıkla bana! Neler oluyor? Seni, benden ayrılmak için numara yapmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Başını bir yere falan mı çarptın?”

Michael bir kahkaha patlattı ama nedeni konusunda hiçbir fikri yoktu. İki eliyle yüzünü ovaladı, derin bir nefes aldı ve Gabriela’nın gözlerine baktı. “Dinle. Ben... Ah, lanet olsun. Bu delilik. Bunu yapamam.”

“Yapabilirsin. Yoksa polis çağıracağım.”

“Polis mi? Neden?”

“Ah, acaba HaberVurgu’da senin bir siber terörist olduğunu söyledikleri için olabilir mi?”

Bu kez Michael gülmeye başladı ve duramadı. Kesinlikle aklını kaybediyordu.

“Hiç komik değil,” dedi Gabriela, soğuk bir tavırla. “Hem de hiç.”

Michael kendini toparladı. “Biliyorum, biliyorum. Bak, açıklarsam kesinlikle delice gelecek bir şey oldu. Uyku’yla, Tanjantlarla, yapay zekâyla ve her türde pis işle ilgisi var.”

Gabriela ellerini kaldırıp arkasına yaslandı. “Tanrım, geçen yılı sana âşık olmakla geçirmeseydim suratına...”

“Peki, tamam!” diye bağırды Michael. “Gerçeği mi istiyorsun? İşte gerçek: Adım Michael. Ben bir Tanjant’tım; baştan sona programlanmıştım. Ancak gerçek olduğumu sanıyordum ve zekâm bir şekilde Jackson Porter’ın beynine indirildi. Senin erkek arkadaşına. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Fakat artık burada değil.” Parmağını sol şakağına vurdu. “Ben buradayım. Jackson Porter’ın bedenine ve başka birinin zihnine sahibim. İşte, bu kadar. Gerçek bu.”

Gabriela’nın yüzü donup kalmıştı ve alt dudağı titriyordu; Michael bunun üzüntüden mi, öfkeden mi kaynaklandığını bilemiyordu. Kızın yüz ifadesi defalarca değişmişti ama hiçbirini okumak mümkün değildi. Koyu renkli, delici gözleriyle Michael’a baktığı an aralarında uzadı. Sonunda Gabriela ayağa kalktı.

“Sen ne kadar...” diye başladı ve sustu. Burun kemerini parmaklarının arasında sıkıştırarak derin bir nefes aldı. “Sen ne kadar aptal olduğumu sanıyorsun? Nasıl yani... Bana böyle bir yalan söyleyecek kadar korkak mısın? Burada oturup, gerçeği söylemen için yalvarmayacağım. Senin peşinden gelmek uğruna hayatım

boyunca ev hapsi cezası alma riskine girdiğime inanamıyorum! Peki. Tamam. Hoşça. Kal. Senin ciddi yardıma ihtiyacın var.”

Gabriela ona uzun, üzgün bir bakış attı ama Michael ne kadar çabalasa da bir karşılık veremedi. Daha çok, Gabriela'nın kapıdan çıkıp gitmesini ve bir daha dönmemesini istiyordu. Ama diğer yandan bir parçası...

“Sana iyi şanslar, Jax,” dedi kız, incitecek kadar sakın bir tavırla. “Deli gibi davranmak istiyorsan... kaçmak, saklanmak, numara yapmak istiyorsan, tamam. Sonunda bir doktora görünüp ilaç almaya başladığında yanında olacağım.” Başını iki yana salladı ve kapıya doğru yürüdü. “Babamı görmek için Atlanta'ya gitmem gerekiyor. O hasta ve ben de senin umursayacağımı sanmıştım ama unut gitsin.”

Michael aniden ayağa fırladı. “Dur! Sadece... dur.”

Gabriela durdu ve dönüp ifadesizce ona baktı.

“Böyle bir hikâyeyi nasıl uydurmuş olabilirim?” diye sordu Michael. “Sen... buraya geldiğinde kendin söyledin... benim Jackson olmadığımı görebildiğini...”

Gabriela acı acı güldü. “Tanrı aşkına, bunu, ne bileyim, mecazi olarak söylemiştim. Sende gerçekten bir *terslik* var. Tanıdığım Jax değilsin. Gerçekten birinin senin beynini başka birininkiyle değiştirdiğine inanmamı mı bekliyorsun? Bunu nasıl söyleyebiliyorsun, üstelik babam...” Duraksadı ve hızla dönüp kapıyı açtı.

“Baban ne?” diye bağırdı Michael.

Gabriela cevap vermeden koridora çıktı ve kapıyı kapamak için çekmeye başladı.

“Baban ne?” diye tekrar bağırdı Michael.

Ancak kapı o kadar sert çarpıldı ki oda sarsıldı. Ve Gabriela gitti.

2

Michael kızın peşinden gitmeyi düşündü ama nasıl yapabiliirdi ki? Gabriela'yı incittiği için derin bir suçluluk duysa da, bu arkadaşlarını bulmanın önüne nasıl geçebilirdi? Kendi hayatında çözmesi gereken ciddi sorunları vardı. Uyku'ya dönmeliydi. Ailesinin yapay dünyada hâlâ var olup olmadığını öğrenmeliydi.

Otele neden geldiğini hatırladı. Başka bir şehre.

Sarah için.

Arkadaşı iki gün sonra yanma geldi.

Dayanılmaz bir bekleyişti. Michael neredeyse delirecekti fakat gidemeyecek kadar gergindi ve Sarah yanında olmadan Uyku'ya girmek istemiyordu. Özellikle Kaine'in habercisinin; trenden atlayarak kendini öldüren kadının üç gün ultiatomunu gizlenerek geçirdiği için.

Bekleyişi sırasında Sarah'yı yeni otiline yönlendirmek için SanalAğ'da gittikleri yerlerle ilgili bir dizi ipucu kullanarak ona şifreli mesajlar göndermişti. Sonra Sarah'nın gelmemeye karar verdiğine dair endişelenmemeye çalışarak odasında volta atıp durmuştu. Ya da arkadaşına bir şey olduğuna dair. Kaine'in onlara yettiğine. Sarah'mn polisle ve ailesiyle uğraşması gerekecekti; ne kadar üzgün olduğundan söz etmeye gerek bile yoktu. Ne var ki Michael'ın midesi bunların hiçbirini umursamıyordu ve Sarah kapısını vurana kadar bulanıp durmuştu.

Ve arkadaşı nihayet gelmişti işte.

"Gerçekten üzgünüm, Sarah."

Söyleyebildiği sadece buydu. Kendisi yatağın kenarında, Sarah da masanın yanındaki sandalyede oturuyordu. Sessizce birbirlerine uzun uzun sarılmışlardı ve Michael konuşmaya başladığında kelimeler gülünç ölçüde yetersiz kalmıştı.

“Michael...” Sarah duraksadı ve Michael aniden onun hiçbir şey söylememesini diledi. Keşke Sarah’ı bulmaya hiç gelmeseydi fakat onsuz ne yapacağını hayal bile edemiyordu.

“Bak,” dedi Sarah, “anne ve babamın hayatta olduklarına inanmak zorundayım. Ve, şey... Ve polisin onları bulacağına. Mecburum. Ayrıca... bütün bunlar olmadan uzun zaman önce hayatlarımızın içine edilmişti zaten. Senin hatan değil.”

Michael kendini tutamayarak bir kahkaha patlattı. “Hiç de bile. *Tamamen* benim hatam! Seni ve Bryson’ı bu karmaşaya sürükleyen benim.”

Sarah öfkeyle homurdandı. “Bu, söylemeye çalıştığım şeyin tam tersi. Bryson ve ben kolayca hayır diyebilirdik. Kaçabilirdik. Peşinden Yol’a gelmek zorunda değildik. Bu kendi tercihimizdi ve bir daha kendini suçladığını duymak istemiyorum. Özellikle de ailemle ilgili. Kaine muhtemelen er ya da geç ailemin ve benim peşimden gelecekti. Ben çok fazla şey biliyorum. Michael, sen en iyi arkadaşısın, o kadar. Ben de bunun bir parçasıyım.”

Michael, kendine Sarah’nın sözlerinin yarattığı rahatlamayı hissetme izni veremezdi. “Ama mesele de bu ya,” diye karşılık verdi. “Gerçek bile değilim. Bir bilgisayar programıyım. Bir kod parçasının en iyi arkadaşın olduğunu nasıl söyleyebilirsin?”

Sarah yerinden kalktı, Michael’a yaklaştı ve yatağın kenarına oturdu. “Çünkü söyleyebilirim,” dedi. Sonra onu kendine çekerek sımsıkı sarıldı ve kulağına fısıldadı. Michael onun nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu: “Neler olduğunu anlamıyorum. Tek bildiğim, senin sen olduğun. Sen Michael’sın. Daha konuşmaya başladığın anda bunu anlamıştım. Tatlı, aptal gözlerinde bunu görmüştüm.”

“Ama bunlar benim gözlerim değil ki,” diye mırıldandı Michael. Gabriela’yı, Sarah’ya ondan söz edip etmemeyi düşündü.

“Sen de benim gerçek gözlerimi hiç görmemiştin. Ne fark eder? Her zaman tanıdığın Sarah da temelde bir dizi koddan ibaretti. Biz düşüncelerimiz, anılarımız ve kişiliklerimizin toplamıyız. Ben Sarah’yım, sen de Michael’sın. Hâlâ aynısın. Dolayısıyla *lütfen* bunu aşıp ne yapacağımıza karar verebilir miyiz?”

Michael birinin bu kadar iyi arkadaş olabileceğine inanmakta zorlanıyordu. İçinden Sarah’ı öpmek geliyordu çünkü duygularını başka türlü nasıl ifade edebileceğini bilmiyordu. Ne var ki genel şanssızlığı düşünülürse, bunu yapmaya çalışmak her şeyi batırmak demek olurdu.

“Teşekkürler, Sarah. Gerçekten. Anamlı bir şeyler söylemek isterdim fakat aptalca kaçır. Ne kadar rahatladığımı tahmin bile edemezsin.”

Sarah onu yanağından öptü. “Artık sen ve Bryson’dan başka kimsem yok. Onu bulmalıyız, Michael. Bize yardım edebilir. Sonra da Kaine her neyin peşindeyse onu durdurabilir ve ailemi bulabiliriz. *Onları* da Tanjantlarla değiştirmeyi planlıyor olabilir mi?” Yüksek sesle söyleyene kadar bu düşünce aklına gelmemiş gibiydi. Michael’a bakarken genç kızın gözlerinde hüznün vardı.

Michael onun omzunu sıktı. “Annemi ve babamı bulacağız.” dedi. “Kaine’le ilgili ne yapacağımıza karar vereceğiz. Ben sadece... ya Bryson’ı aramak... ya ona da bir şey yaparlarsa?”

Sarah iç geçirdi. “O zaten tehlikede ve bunu onsuz başaramayız. Sadece akıllı ve dikkatli olmamız gerekecek.”

Michael ikisinin de Kaine’e yaklaşmayı, Tanjant’ın yapmalarını istediği gibi emir beklemeyi ya da her ne istediye onu yapmayı düşünmemelerine sevindi. Gabriela’yı bir kez daha düşündü fakat Sarah’ya ondan söz etmek hâlâ doğru gelmiyordu. Sonraya bırakmak daha iyiydi.

“Pekâlâ o zaman.” Artık suçluluk duymayı bırakıp harekete geçme zamanıydı. “Yapmamız gerekenlerle ilgili bir liste hazırladım.”

3

Ertesi gün sofrada kahvaltılık gevrek yiyorlardı. İçinde bir sürü marşmelov olan ve paketin üzerinde yalandan, sağlıklı olduğu yazanlardan. Michael kendini güvende hissediyordu. Kendisinin ve Sarah'ının yeni çok katmanlı kimliklerinin kendilerini herkesten; hem iyi hem de kötü adamlardan gizleyeceğinden emindi. Ayrıca aylık kirayla bir daire de bulmuştu. Gabriela'yla bir araya gelişinden sonra, yer değiştirmesi gerektiğine karar vermişti.

Bu arada Sarah bir noktada dolu ağızla konuşmama kurahını unutmuş gibiydi.

Ağızına bir kaşık gevrek daha tıktıktan sonra, “Aslında kötü bir yer değil,” dedi. Küçük mutfığa ve bitişikteki boş salona, ardından iki yatak odasına giden koridora baktı. İki odada da sadece iki eşya vardı: birer şilte ve tamamen fonksiyonel yepyeni birer Tabut. Tabutlar ucuz değildi ve Michael istemeyerek de olsa, bir gün Porter'lara borcunu ödemeye söz vermişti; oğullarını geri veremese bile, çaldığı parayı.

“Eh, kendime ait ilk evimi böyle hayal etmemiştim,” dedi Michael. “Bilirsin, eroinmanlar ve fahişelerle birlikte yaşamak.”

“Eroinmanlar mı?”

“Evet.” Michael gözlerini devirdi. “Keşler? Bağımlılar?”

Sarah ona boş gözlerle baktı.

Michael gülümsedi. “Gerçek dünyadan kopuk bir hayatın olmuş.”

“Sen de bir bilgisayar programıydın,” diye karşılık verdi Sarah.

“Off, bu acıttı!” Michael ağzına bir kaşık gevrek tıkarak çiğneyip yuttu. “Sanırım bunu daha fazla erteleyemeyiz. Uyku zamanı. Hazır mısın?”

Sarah kaşığını bıraktı. “Hazırım. Ama sen benimle hemfikir olduğundan emin misin?”

“Evet.”

Sarah, Bryson’ı Uyanık’ta bulmaya çalışmak yerine Uyku’ya Dalmaları ve onu orada aramaları gerektiği konusunda ısrarcıydı. SanalAğ’da kendilerini gizlemek konusunda Uyanık’ta olduklarından çok daha başarılıydılar ve bu hem kendileri hem de Bryson için daha güvenli olurdu. İçeri girene kadar onunla bağlantı kurmayı kasten ertelemişlerdi; daha fazla bekleyemeyecek duruma gelene kadar yeni kimliklerinin ne kadar sağlam olduğunu sınaama riskine girmeleri için bir neden yoktu.

“Olaylar şimdiye kadar durulmuştur, değil mi?” diye sordu Sarah.

“En azından biraz. Uyku’yu izliyorlarsa, çoktan içeri girdiğimizi düşündüklerinden eminim.” Aslında Michael bu konuda endişelenmişti. Kaine, SanalAğ’ın içinde *daha da* güçlüydü ama sonuçta Michael ve Sarah da öyleydiler. Doğru olanı yapıyorlardı. “Sadece Bryson’ın iyi olduğunu umalım. Onu şahin gibi izlediklerinden eminim.”

“Şahin gibi,” diye tekrarladı Sarah, sırtarak. İhtiyarların laflarını kullandığı için Michael’la hep dalga geçerdi. “Onun yeni kimliğinin bizimkinden bile daha iyi olduğundan eminim.”

“Evet. Doydun mu?” Michael gevreği işaret etti. Dadısı Helga’nın yokluğunda bulup bulabildiği en lezzetli şey buydu. Onu düşününce içi sızlıyordu. O deli, yaşlı Alman kadını çok özliyordu. Dürüst olması gerekirse, ailesinden bile fazla. Ne var ki bu gibi

düşüncelerde kaybolmamak için elinden geleni yapıyordu; onların hâlâ var olmaları mümkündü. *Mümkündü.*

“Sanırım üç kâse yetti,” dedi Sarah.

“O halde Dalalım.”

Kâseleri masanın üzerinde bıraktılar.

4

Tabut’a girmek Michael için tuhaftı. Daha önce sayısız kez yaptığından daha farklı geldiği için değil; sadece etten kemikten bir insan olarak ilk kez yapıyordu. Bu onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Hayatı rezillikten boktanlığa geçmiş olsa da, Uyku’ya Dalmak için sabırsızlanıyordu. Birçok açıdan, aslında evinde dönüyordu.

Sarah yatak odasının kapısını kapamıştı; çoğu kişi SinirKutusu’na cırtlıçplak girerdi. Michael, her ihtimale karşı boxer’ını çıkarmadan yepyeni, en son ve en gelişmiş model Tabut’una girerek uzandı. Kapağı çekip kapadı ve SinirBağların vücuduna dolanarak kendisini içeri gömmesinin, HavaKabarcıklarının ve SıvıJellerin etrafını sarmasının, gerçek bir SanalAğ deneyimi sağlamak için bütün sistemlerin test edilmesinin tadını çıkardı.

Elbette bir yandan korkuyordu da. Artık her şey değişmişti. Neler olacağını nasıl bilebilirdi? Bir de Kaine vardı. Kaine hep vardı. Ama sonuçta...

Helga da vardı. Ailesi ve eski hayatı da. Belki, bir olasılık, oralarda bir yerde olabilirlerdi. Bir şekilde.

Gözlerini kapadı ve Uyku onu sürükledi.

5

Çoğu kimse SanalAğ'a Daldığında, bir şehir caddesinden bir alış-veriş merkezine kadar, halka açık herhangi bir yerdeki bir Geçit'e ulaşırdı. Sonra yürüyerek ya da bir araçla, camının istediği yere giderdi; restoran, sinema, masaj salonu, dans salonuna. Veya elbette ki oyun depolarına. Michael'ın içinden oraya gitmek geliyordu ama listedeki en son şey olduğunu biliyordu. Bu bir oyun gezisi değildi.

Uyku'ya bu Dalışında etrafı kodlarla sarılı halde, uzay gibi derin bir boşluğa çıkmayı seçmişti. Böyle Dalış yerleri mevcuttu fakat sıradan oyuncular onları nasıl bulacağını bilmez ya da gerçekten umursamazdı... Michael ve Sarah kimseye görünmediklerinden emin olmak istiyorlardı.

Michael gözün takip edemeyeceği bir hızla akan rakam ve harflerin arasında süzülüyordu. Sarah'nın varlığını kolayca hissedebilmişti ve etrafındaki kodu değiştirmek için sanal parmaklarını uzattı. Yeteneğini kaybetmediğini görmek onu rahatlattı. Kaydırmalar yaparak ve yazarak kodu neredeyse düşüncelerinden daha hızlı kullanıyordu. Sarah da önceden yaptıkları plana uyarak aynı şeyi yapıyordu.

Çok geçmeden, kodun üzerinde siluet gibi siyah, kare bir açıklık belirdi. Yol'daki taş diskin etrafında açılan Geçitler gibiydi. Michael ileri fırladı ve açıklıktan geçerek dünyada sadece üç kişinin varlığını bildiği bir yere ulaştı.

Ayakları yumuşacık orman zeminine bastı ve nemli yapraklar ağırlığı altında ıslak bir hışırtıyla ezildi. Bacaklarını sis sarıyordu ve etrafı, dallarından eriyormuş gibi görünen yosunların sarktığı ağaçlarla çevriliydi. Orman tam bir sanat eseriydi; kadını görünüyordu ve Michael'la arkadaşları kodunu tasarlarken sayısız saatler harcamışlardı. Ancak asıl şaheser programladıkları ağaç evdi ve

Michael'in en gurur duyduğu başarılarından biriydi. *Hayatdama-* rı'nın kenar mahallelerinin de dışında, kimsenin asla gitmeyeceği bir yerdeydi. Ayrıca oraya giden birileri olursa da ağaç evi görmeleri mümkün değildi çünkü mükemmel bir yakalanmaz kod örneği idi.

Sarah merdiveni tırmanmaya başlamıştı ve ağaç evin zeminindeki kapaktan geçip gözden kayboldu. Michael derin bir nefesle temiz, sahte orman havasını içine çektikten sonra onun peşinden gitti. Uyku'ya dönmenin tuhaf olacağını sanmıştı fakat tıpkı eski günlerdeki gibiydi, sıradışı hiçbir şey yoktu. Bu da onu gerçekten rahatlatmıştı.

Tam en üst basamağa ulaşmıştı ki sol taraftan gözüne hızlı bir hareket ilişti. Bakmak için döndü ama boğum boğum bir meşe ağacı dışında hiçbir şey yoktu.

Hayır, diye düşündü, korkmaktan çok sinirlenerek. Burayı kimsenin bilerek bulması mümkün değil. Sadece ortalıkta dolaşan bir çocuk şans eseri yakınlardan geçmiş olmalıydı.

"Sarah," diye fısıldadı. "Sanırım bir şey gördüm."

Sarah'nın cevabını beklemedi. Bakışlarını hareketi algıladığı yöne çevirerek merdivenden çabucak indi ve meşe ağacına doğru ağır ağır yaklaşmaya başladı. Ağaç evlerine geldikleri onca zaman boyunca başka biri bir yana, ortalıkta bir sivrisinek bile görmemişlerdi. İçinde bulundukları şartlar düşünülürse, birinin onları kazayla bulmuş olmasını pek olası görmüyordu. Paniğe kapılarak araştırmaya karar verdi.

Sarah soru sormayacak kadar akıllıydı. Michael omzunun üzerinden arkasına bir bakış atınca onun da peşinden gelip neredeyse en alt basamağa ulaşmış olduğunu gördü.

Michael yavaş yavaş ağaca yaklaşırken ıslak yapraklar ayak seslerini boğduğu için sevinliyordu. Ancak ağaca yaklaşırken özgüveni zayıfladı. Her an birinin, elinde silahla veya daha kötü bir şekilde

üzerlerine atılacağından emindi. Sarah'yla *buraya* bile güvenli bir şekilde geledilerse, Bryson'ı bulmalarının veya başka herhangi bir şey yapmalarının nasıl mümkün olacağını bilmiyordu. Ağır bir felaket hissinin altında eziliyordu.

Ağaçla arasında birkaç adım mesafe kaldığında durdu ve kendini korumak zorunda kalırsa karşılık vermeye hazırlanmak için dizlerini kırarak bekledi.

"Kim var orada?" diye bağırdı, davetsiz misafiri şaşırtıp bir ses çıkarmasını sağlamayı umarak.

"Arkanı dönp uzaklaşın," diye cevap verdi bir kadın. "Bunu yaparsanız size zarar vermeyim." Ses tanıdık geliyordu. Neredeyse.

"Kimsin?" diye sordu Michael.

Yabancı cevap vermedi.

Çok uzun bir sessizlik oldu. Michael ne yapacağını ya da ne diyeceğini bilemiyordu. Sarah arkasından sessizce yaklaşarak nazikçe omzuna dokundu.

"Konuş bizimle," diye seslendi Sarah. "Burayı nasıl buldun?"

"Son uyarı," diye karşılık verdi ses. Bu kez sesine tuhaf bir şey yapmış, sanki onu bir şekilde bastırmıştı. "Bir adım daha yaklaşmayın."

Michael dönüp Sarah'ya baktı. Ormanın sürekli loş olan ışığında yüzü ürkütücü bir şekilde parlıyordu. Uğursuz bir ölüm işareti gibi, arkasından sis yükseliyordu. Sarah, Michael'a doğru eğilerek zorlukla duyulan bir sesle fısıldadı: "Sen soldan git. Ben sağdan gidiyorum."

Michael başını iki yana salladı. Şimdiye kadar derslerini almamışlar mıydı?

Ancak Sarah çoktan ilerlemeye ve saldırı pozisyonunu almaya başlamıştı bile. Michael uzanıp Sarah'nın elini tutarken, *sola*, diye

hatırlattı kendine. Arkadaşının elini sağlam bir şekilde sıktıktan sonra bıraktı ve çömelirken kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

“Şimdi!” diye bağırdı Sarah.

Michael bir adrenalin patlamasıyla ağaca doğru koştu. Daha iki adım atmıştı ki kör edici bir beyaz ışık patladı ve Michael görünmez bir güçle geri savurup bir ağaca çarparak yere yığıldı.

Gözlerinin önünde renkli noktalar uçuşuyordu. Homurdanarak zorlukla ayağa kalktı. Yabancıнын yerini belirleme şansını kaybediyorlardı. Başı dönüyor, sırtı zonkluyor, kulakları uğulduyor, onu sersemletiyordu. Elini gözlerine siper ederek ileri doğru sendeledi.

Yavaş yavaş görüşü açıldı ama orman ayaklarının altında sallanıyor gibiydi. Yabancıнын gizlendiği meşe ağacına ulaştı, elini sert gövdesinde gezdirerek etrafından dolaştı ve ardındaki ormanda bir şeyler görmeye çalıştı. Uzakta, uzun saçları arkasından savrulurak koşan bir kadın görür gibi oldu.

Michael arkasını döndü; ona yetişme şansı yoktu. Çoktan uzaklaşmıştı bile. Sırtındaki acı bacaklarına yayılıyordu. Sersemlemiş halde sendeleyerek Sarah'yı aradı ve onu yerde yatarken buldu. Kıpırdamıyordu. Başından kan süzülüyordu fakat göğsü belli belirsiz de olsa kalkıp iniyordu. Arkadaşı burada ölürse neler olduğunu asla öğrenemezlerdi; muhtemelen iyi olacaktı fakat Michael onun, yanından bir dakika bile ayrılmasını istemiyordu.

Michael dizlerinin üzerine çöktü. Öfkeyle çığlık atmak istiyordu ama bu isteğini bastırdı.

O kadın. Sesi. Saçları. Ondaki bir şey.

Michael onu tanıyordu. Nereden olduğunu çıkaramasa da tanıyordu.

7. BÖLÜM

KODA DALMAK

1

Sarah birkaç dakika sonra kendine geldi.

Homurdanarak kıpırdandı, sonra biraz daha homurdandı. Michael onun yanında sırtını bir ağaca dayamış halde oturuyordu. Beklemekten başka ne yapması gerektiğini bilememişti. Sarah'ın ya ölüp kaybolacağını ve kendisinin de onun peşinden Tabut'a geri döneceğini ya da bir süre sonra uyanacağını düşünmüştü.

Arkadaşı sonunda doğrulup Michael'ın yanına dikildi. Başını ovaladı ve dudaklarından acı dolu son bir inilti döküldü.

"İyi misin?" diye sordu Michael.

"Uyanık'a döndüğümüzde kocaman bir çürüğüm olacağından eminim ama merak edecek bir şey yok." Hâlâ acıyan yerine nazikçe dokunarak Michael'a bakmak için kıpırdandı. "Eee... ne oldu? Çözebildin, değil mi?"

Michael alaycı bir tavırla dudak büktü. “Elbette.” Yani çözememişti. “Onu ormanda koşarak uzaklaşırken *gördüm*. Ama yürüyemeyecek haldeydim, o yüzden peşinden gitmeye çabalamadım bile.”

“Sanırım beni yalnız bırakmak istemediğini kastettin,” dedi Sarah. Işık patlamasının olduğu büyük meşe ağacını işaret etti. “Demek bir kadın peşimizden geliyor, bizi gizlice izliyor ve kaçarken gösterişli havai fişek numaraları yapıyor. Ama bizi neden uyardı ki? Bu sana da biraz tuhaf gelmiyor mu?”

“Bence bize zarar vermek istemiyordu fakat...”

“Ne?”

Michael’ın zihnindeki bulmacanın son parçası nihayet yerine oturdu. “Sesini tanıdım. Ve koşarak kaçarkenki hareketlerinde bir şey de tanıdık geldi.”

“Ve?”

“Sanırım o SAG’dan Ajan Weber’di. Ama bizi burada nasıl bulabildi ki?”

2

Bu öylesine bomba etkisi yaratan bir açıklamaydı ki Sarah merdivene tırmanıp ağaç evde rahatlamaları gerektiğini söyledi.

“Yani o olduğundan emin misin?” diye sordu Sarah, çirkin, eski bir armut koltuğa yerleştiğinde. Çok uzun zaman önce kod yazma aşamasında bu hoş koltuğu Bryson seçmişti.

Michael masada oturmuş, düşünceli bakışlarını pencereye dikmişti.

“Kesinlikle eminim,” diye cevap verdi. “Özellikle sesi. Hatırlarsın; onunla ilk seferinde *Derin Hayatdamarı*’nda karşılaşmıştım

ama uyandıktan hemen sonra evime... yani Jackson Porter'ın evine gelmişti ve genel olarak aynı görünüyordu. Sanırım bir Tanjant olduğumu bilmemi istemediği için özellikle Uyanık'taki görüntüsüyle aynı Aura'yı kullandı."

"Tamam. Sanırım. Peki, bizi burada bulması ne anlama geliyor? Asıl soru bu."

Michael hüsrarla başını iki yana salladı. Gizli mekânlarında birilerinin ortaya çıkması onu çok fazla endişelendirmişti. "Hiçbir fikrim yok. Daha da tuhaf olanı, neden bu kadar gizemli davranıp casusluk yapıyor? Öyleyse neden evdeyken yanıma geldi?"

"Muhtemelen o da Kaine'den gizlenmeye çalışıyordur."

"Eh, onu er ya da geç bulmamız gerekecekti zaten. Bryson'ı bulduğumuzda, SAG'a Kaine'in bana ne yaptığını haber vermeliyiz. Trendeki o deli kadını düşünüp duruyorum. Ya... ya Kaine insan bedenlerine başka Tanjantlar yerleştirmenin ötesinde, onları kontrol de edebiliyorsa?"

Sarah'nın rengi attı. "Belki de Tanjantları... onlara şu Ölüm-lülük İlkesi'ni uygulamadan önce istediğini yapacakları şekilde programlıyordur?"

Michael trendeki olayı ve kendisine yapılan uyarıyı hatırladı. Üç gün. Üç gün çoktan geçmişti ve hâlâ yakalanmamayı başarmışlardı. Kaine onları bulduğunda... Eh, Michael bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Sen ne düşünüp duruyorsun öyle?" diye sordu Sarah.

Michael göğsünü sıkıştıran karmaşayı ciğerlerinden atabilmek için iç geçirdi. "Sadece yine aileni düşünüyordum. Her yerde olabilirler; onları nasıl bulacağız? Benimkilerden söz etmeye gerek bile yok. Bir ara *Derin Hayatdamarı*'na dönüp onları ve Helga'yı aramam gerekecek; Kaine onların öldüğünü, programlarının kaldırıldığını falan iddia etse bile. Ve... Bryson'ı bu olayların içine

çekmek konusunda tereddütlerim var. Aslında her konuda tereddütlüyüm.”

Sarah yerinden kalkarak onun yanına gitti. “Bryson istesin ya da istemesin zaten olayların içinde. Onu Kaine’den önce bulmalıyız. Ailelerimize gelince... Bak, hepsinin arkasında Kaine’in olduğunu biliyoruz. Onlar için yapabileceğimiz en iyi şey, yolumuza devam etmek.” Sarah’nın gözlerindeki acı, kendini de buna inandırmaya çalıştığını gösteriyordu.

Michael başını kaldırıp ona baktı. “O halde Bryson’ı bulalım.”

Sarah başıyla onayladı. “İşte, duymak istediğim de buydu.”

Sarah masada Michael’ın karşısına oturdu ve kadim bir ritüele başlıyorlarmış gibi ikisi de gözlerini kapayıp hemen koda girdiler.

3

Bryson’ı aramak için izleyebilecekleri yüzlerce yol vardı ve Dalma-
dan önceki bir iki günde sanki hepsini düşünmüşlerdi. Panolara
mesaj bırakmaktan ona rastlama umuduyla alışveriş merkezine
gitmeye kadar bütün olasılıkları değerlendirmişlerdi. Michael’ın
Sarah’ya ulaştığı gibi onu Uyanık’ta aramak bile bir seçenektir. Ancak
bildikleri her şey ve şimdiye kadar karşılaştıkları tehlikeler... ve
Kaine’in SanalAğ’ı bütün kuytularına kadar izlediği düşünülürse,
farklı bir yoldan gitmeye karar vermişlerdi: En iyi yaptıkları şeyi
yapacaklardı.

Korsanlık.

İşler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, evrende güneşin doğu-
dan doğması ve insanların yaşlandıklarında nalları dikmesi kadar
kesin olan bir şey vardı: Bryson oyun oynamaya devam edecekti.
Buna bayılıyor ve bunun için yaşıyordu. Michael ile Sarah da onun

sevdiği bütün oyunları bildiklerinden, nereye bakmaları gerektiğini biliyorlardı. Kimseye fark ettirmeden bunu nasıl yapacaklarını da. Daha önce hiç bir oyunda hile yapmak için nedenleri olmamıştı; sonuçta bu, oyunun amacına ters düşüyordu. Hileyle kazanmak ancak oynamamak kadar eğlenceliydi.

Ancak artık işler değişmişti ve neyse ki Bryson'ın sevdiği oyunların kodlarını onun kadar iyi biliyorlardı. Çünkü hepsi aynı oyunları seviyordu.

Hayatdamarı ilk bariz seçenektir fakat bunu düşünmek bile Michael'ın başını ağrıyordu. Çok fazla anı vardı.

“Burayı özlemişim,” dedi Sarah, başladıklarında. “Yol'dan beri hiç oynamadım.”

Michael karşılık vermedi; kendini kedere kaptırmıştı.

Birlikte programın arka planında dolaşarak *Hayatdamarı*'nın içinde bir yerden diğerine atlayıp dururken her şeyi kod halinde görüp Bryson'ın izini arıyorlardı. SanalAğ adabı bir yana, yaklaşıklık elli üç katı kuralı ve düzenlemeyi ihlal ediyorlardı fakat yeni kimliklerinin onları koruyup korumadığını görmek için iyi bir denemeydi. Michael, arkadaşlarını bulabilecekleri en olası yerleri tararken şimdiye kadar iyi gittiklerini düşündü. Ajan Weber'in onları bulduğu o küçük... aslında büyük sorun dışında. Ne var ki Kaine aynı şeyi yaparsa bunu bileceklerdi.

San Francisco. Paris. Şanghay. Tokyo. Yeni Afrika. Antarktik Çöplüğü. Eski Vegas. Duluth. Bütün önemli yerler... Hiç iz yoktu. Bryson'ın müdavimi olduğu yerleri yakın zamanda ziyaret ettiğini gösteren tek bir iz bile yoktu.

Sarah, Michael'ın elini sıktı; Michael'ın ihtiyacı olan tek işaret buydu ve çok geçmeden hızla dönen kod tekrar ağaçları ve gökyüzünü oluştururken ağaç eve döndüler.

"*Hayatdamarı*'nda yoksa bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi Michael.

"Evet."

"Gizleniyor. Bir sorun olduğunu biliyor."

"Kesinlikle," dedi Sarah. "Ama Uyku'dan uzak durması mümkün değil. Sadece onu daha... karanlık mekânlarında aramalıyız."

Michael arkadaşının maceralarını hatırlayınca neredeyse gülecekti. En komiği, Bryson'ın anadan doğma halde yedi denizkızı tarafından kovalanıyordu; deniz kızları o kadar kızgınlardı ki bacakları çıkmıştı. Bryson tam olarak ne yaptığını asla itiraf etmemişti.

"O halde nereye gidiyoruz?" diye sordu Michael, Sarah'nın da yüzünde bir gülümseme belirtisi gördüğüne sevinerek. Bunu düşünmek için mantıklı bir nedeni yoktu fakat Sarah'nın ailesinin kaçırılması, kendisinin en baştan beri bir ailesinin olmadığını keşfetmesi kadar kötü görünmüyordu.

"*Örümcek Kraliçe'nin İni*"ne ne dersin?" diye önerdi Sarah.

Michael gözlerini devirdi. Örümcek Kraliçe, Bryson'ın daimi hedeflerinden biriydi. Ve daha bir öpücük bile koparamamıştı ama nedeni yeterince çabalamaması değildi.

"Fark etmez," dedi Michael.

Gözlerini kapayarak tekrar koda girdiler.

4

Üç saatlerini aldı ama baktıkları on birinci yerde onu buldular. hayatını gülünç yöntemlerle kaybedebileceğin ve aynı zamanda kahkahalarla gülebileceğin oyunlardan biri olan *Ölmenin İlginç Yolları* oyunundaydı. Hastalıklı bir dünyada.

Bryson oyunun buluşma yerindeki küçük bir açık hava kafesinde, Michael'ın daha önce hiç görmediği iki kızla bir şeyler atıştırıyor, heyecanlı bir şekilde, pille çalışan bir ekmek kızartma makinesi ve doğal kaplıcaları içeren bir sonraki maceralarını tartışıyor. Michael ve Sarah öylece yanına gitmemeleri gerektiğini biliyorlardı. Yakalanmadan ya da en azından fark edilmeden çiğneyebilecekleri kuralların bir sınırı vardı ve bir Geçit'ten içeri girmek, en temel, kesinlikle uyulan kanunlardan biriydi.

Kod akışında en yakın Geçit'e ilerlediler ve birkaç saniye sonra oyuna girdiler. Michael *Yıkım Şeytanları*'na bu kadar kolay girebilmiş olmayı diledi. Ayrıca çiğnedikleri diğer kuralları düşünmemeye çalışıyordu.

Yeni kimliklerinden dolayı Sarah'yla Aurlarını değiştirmişlerdi. Eski bir dost... veya düşman sadece Aurlarından onları tanıyarak kimliklerini ele verirse, onca zahmete boşuna girmiş olurlardı. Bryson'ı gördükleri kafeye girip onun arkadaşlarıyla oturduğu masanın hemen yanındaki masaya oturduklarında Bryson onlara bakmadı bile.

Michael, Aura'sını hızlı bir programlamayla eskisine döndürüp tekrar düzelitti; sadece Bryson'ın göz ucuyla fark etmesine yetecek kadar. Bryson inanamayıp ona ikinci kez baktıktan sonra Michael hızlı bire hamleyle hemen yeni görünüşüne döndü. Genellikle baskı altında soğukkanlılığını koruyan Bryson bile şaşkınlığını gizleyemiyordu.

"Eee..." Yeni arkadaşlarıyla konuşurken bir an için nutku tutuldu. Michael ve Sarah'nın oturduğu masaya kaçamak bir bakış attı. "Affedersiniz, şey, sanırım ben iki kuzenimi gördüm. Ah, evet, kuzenlerim. İşte şurada, hemen yanımızda oturuyorlar. Kimin aklına gelirdi?"

İki kız Michael'ın masasına baktı ve Michael isteksizce gülümseyerek hafifçe el salladı.

"Ama neredeyse hazırдық!" diye söylendi kızlardan biri, gösterişli görüntüsüne mükemmel uyan mızımız bir sesle.

"Sonra telafi ederim," diye karşılık verdi Bryson, sakinleştirici bir tavırla. "Söz veriyorum. Siz gidip kendinizi elektroşoklarken eğlenmenize bakın. Kaçıracağım için üzgünüm."

İkisi de onu yanaklarından öptüler ve kızlar gider gitmez Bryson Michael ile Sarah'nın masasına neredeyse atladı. İfadesinde sevinçle karışık şaşkınlık vardı.

"Siz..." Yine nutku tutulmuştu. "Siz... ikiniz de... Hiç habersiz... Burada ne işiniz var?" Sonra güldü; Michael o zaman bu adamın neden en yakın arkadaşlarından biri olduğunu hatırladı.

Sarah da gülümseyerek, "Seni görmek güzel," dedi.

Bryson ya mutluluktan ya da aynı anda binlerce şey söylemek istediğinden, patlayacakmış gibi görünüyordu. "Sizin için endişeden öldüm. Senden hiç haber alamadım, Michael; Yol'dan beri. Ve Sarah, sen son birkaç gündür nerelerdeydin? Siz beni yirmi yaşıma gelmeden stresten öldürmeye falan mı çalışıyorsunuz? Geleceğimde hayalleri yıkılacak olan bütün o kadınları bir düşünün!"

"Bize şaheser kılıklarımızı sormayacak mısınız?" diye karşılık verdi Michael.

Bryson alaycı bir tavırla güldü. "Gerek yok ki. Aptal değilim. Ben de sizin kadar gizlenmeye çalışıyorum."

Sarah, "Ama Aura'n..." diyecek oldu fakat Bryson kocaman bir sırtıyla elini kaldırıncaya sustu.

"Hakkımı yemeyin," dedi. "Koduma biraz daha derinlemesine bakın. Eski Aura'mı *sadece ikinizin* görebileceğiniz şekilde programlandım. Diğer herkes bambaşka birini görüyor. BUUM! İnanılmaz, biliyorum."

Michael daha yakından baktı ve arkadaşının bunu gerçekten de başardığını gördü.

“Vay canına,” dedi Michael. “Gerçekten inanılmazsın. Hayatımda tanıdığım en inanılmaz adamsın.” Aslında gerçekten *etkilenmişti*.

Sarah onları gerçeğe döndürdü. “Sen neden gizleniyordun peki? Bir şey mi oldu? Yoksa sadece tedbir mi?”

Bryson’ın yüzündeki neşe belirtileri yavaş yavaş silindi. “Birkaç gün berbat haldeydim. Yol’da balataları yaktıktan sonra kendime gelmem o kadar uzun zaman aldı. Bunu neden yaptığımı da bilmiyorum. Nedense her şey aniden zihnime hücum etmişti.”

Duraksadı ve Michael onun daha fazlasını anlatmasını beklemenin en iyisi olduğunu düşündü. Belki de kendisiyle ilgili keşfini açıklamadan önce daha fazla zamana ihtiyaç duyuyordu. Bryson, Sarah kadar açık fikirli olmayabilirdi.

“Sonra Sarah’dan lavların içinde olanları öğrendim,” diye devam etti Bryson. “Sendense hiç haber alamadık.” Michael’a baktı. “Sanki... öylece... *puf!* Yok oldun. Seni hiçbir yerde bulamadık. Sarah da sessizleşince canıma tak etti. Amcamın evine kalmaya gittim; taşrada bir kulübeye. O zamandan beri kuzenimin Ta-but’unu kullanıp çoğunlukla Uyku’da gizlenerek sizin beni bulmanızı umuyordum. Bir terslik olduğunu biliyorum ve bununla ilgili başımın etini yemek üzere olduğunuzun da farkındayım. Bu yüzden hemen konuya girebilirsiniz.”

Yüzünde zayıf bir gülümseme belirip kayboldu.

Keyif buraya kadar, diye düşündü Michael.

“Eh,” dedi Sarah, “kesin olan bir şey var; gerçekten başının etini yemek üzereyiz.” Michael’a baktı. “Sen başlasan?”

Michael istemiyordu ama Sarah’nın sözünü dinlemesi gerektiğini biliyordu.

5

Michael hikâyesini anlatırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Sarah'nın lav mağarasındaki ölümüyle başlamıştı. Bakışlarını ahşap masanın bir noktasına dikmiş ve her şeyin, tüm detaylarıyla dudaklarından dökülmesine izin vermişti. Efsanevi oyuncu Avcı Skale'le tanıştığını bile anlatmıştı. Bryson o kısımda hayretle yüzünü buruşturmuştu ama Michael ona kendisinin sahte bir varlık, bir Tanjant olduğunu, tüm hayatının bir aldatmaca olduğunu açıkladığında aynı tepkiyi vermemişti. Ve Michael bunu asla unutmayacaktı. Bryson'ın gözünü bile kırpmadığını asla unutmayacaktı.

"Bütün hayatın bir yalan değil," dedi Bryson, bu başlı başına gülünç bir fikirmiş gibi alay edercesine. "Karşımızda oturuyorsun işte. Eskiden beri tanıdığım, budala Michael'sm. Hepimizin katman üzerine katmanla oluşturulmuş birer bilgisayar programı olmadığımızı kim söyleyebilir? Ya da bir rüya? Belki ben İzlanda'da hayallere dalan çirkin moruğun tekiyimdir ve Sarah da önündeki yulaf ezmesine salyasını akıtiyordu."

Michael hafifçe gülümsedi. Bryson, mucizevi bir şekilde ona kendini daha iyi hissettirmişti, üstelik bu ilk defa olmuyordu.

"Sadece diyorum ki," diye devam etti Bryson, "bir Tanjant ya da gerçekten akıllı bir lama olman umurumda değil. Sen benim arkadaşımın ve önemli olan tek şey bu."

"Ben de aynı şeyi söyledim," diyerek araya girdi Sarah. "Ama inat ediyor." Masanın altından Michael'ın elini tutarak sıktı.

Bryson bir iş anlaşması bağlamış gibi arkasına yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Şu Jackson Porter için cidden üzgünüm. Beyninin emilip yerine başka birininkinin geçirilmesi berbat olmalı. Ancak bu senin suçun değil. Bizim tek yapabileceğimiz, bunun tekrarlanmasını engellemek. Ama her şey sırayla. Kaine ve

şu Ülke meselesiyle ilgili daha fazla bilgi edinip onu durdurmaya çalışmalıyız, değil mi?”

“Doğru,” diye cevap verdi Michael. Bundan hoşlanmıştı. Geleceğe odaklanmak. Yapabileceği tek şey buydu. Hikâyesine başladığından beri, Jackson'ın kız arkadaşı Gabriela'dan söz etmesinin doğru olup olmayacağını bir kez daha düşündü. Ancak konuyu nedense bir türlü açamıyordu.

“Asıl soru şu,” dedi Bryson, “şimdi ne yapacağız? Korkunç Üçlü bütün görkemiyle yeniden bir araya geldi. Karşımızda insanların zihinlerini ele geçiren çılgın bir bilgisayar programı var. Ah, bir de kendisine yardım etmezsek bizi öldüreceğini söylüyor.”

“Ki,” diye ekledi Sarah, “ona kesinlikle yardım etmeyeceğiz.” Bryson başıyla onayladı. “Hayır, etmeyeceğiz.”

“Sizi bulmaya o kadar odaklanmışım ki,” dedi Michael, “bundan sonra ne yapacağımız konusunda gerçekten emin değilim. Sanırım SAG'a gideceğimizi düşünmüştüm fakat şu Ajan Weber'in ağaç eve gelmesi biraz tuhaftı. Neden kaçtı ki?”

Sarah, Michael'ın elini bırakarak dirseklerini masaya dayadı. “Belki de bu, ona gitmek için oldukça geçerli bir nedendir. Yani, bizi o ışık patlamasından önce uyardı. Sadece keşfedilmek istemiyor gibiydi.”

“Ve onlar iyi olanlar, değil mi?” diye sordu Bryson. “Başlangıçta Kaine'i bulmanızı... *bulmamızı* isteyen onlardı.”

Arkadaşının söylediği bir şeye alayla burun kıvrma sırası Michael'daydı. “Evet ve bak sonuç ne kadar iyi oldu.”

“Eh, bir beden var, değil mi?”

Michael onun ciddi mi olduğunu, yoksa kötü bir espri mi yaptığını anlayamadı. Nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. Ancak sessizliği tuhaf hale gelmeden bir patırtı duyuldu. Aşağı bakınca

masanın titrediğini gördü. Başlangıçta hafifti ama şiddetleniyordu. Masanın ayakları, betona sürterek gıcırıyordu.

Sarah ve Bryson'ın da yüzlerinde aynı ifade vardı; iri iri açılmış gözlerle. masa bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibi bakıyorlardı. Michael sandalyesini geri itmişti ve gerekirse kalkıp koşmaya hazırdı. Bryson oyunda depremde ölmek istemiş olabilir miydi?

Bütün kafe sarsılıyor, fincanlar tabaklarının üzerinde takırıyor, eşyalar masalardan düşüp yerlere saçılıyordu. Tabaklar parçalanıyor, porselen parçaları çatal ve kaşıklara karışıyordu. İnsanlar bağırarak, nereye gideceklerini bilemez halde oraya buraya koşturuyorlardı. Michael ve arkadaşları ise yerlerinde kalmış, korkuyla birbirlerine bakıyorlardı.

Masa aniden fırlayarak yerden bir metre yükseldi, sonra tekrar gürültüyle yere çarptı. Sarah çığlık atarken Michael da haykırdı. Masa tekrar fırladı. Michael sonunda sandalyesinden kalkarken etrafındaki dünyanın hareketiyle dengesini bulmakta zorlandı. Sarah'ya doğru sendeleyerek arkadaşının elini sımsıkı tutup onun da kalkmasına yardım etti; Bryson da hemen yanlarındaydı. Dengelerini koruyabilmek için hepsi kol kola girdiler. Titreme belirgin sarsıntılara dönüşmüştü; masalar hopluyor, insanlar birbirlerinin üzerine yuvarlanıyordu. Yakınlarda pencereler patlıyor, cam parçaları etrafa saçılıyordu. Her yerden panik çığlıkları yükseliyordu.

“Çıkalım buradan!” diye bağırdı Bryson. “Arka tarafta bir çıkış biliyorum. Beni izleyin!”

Michael etraflarını saran koda girmeye hazır halde gözlerini kapadı. Buraya gelirken bir Geçit kullanmışlardı ama şimdi kanunlar olsun ya da olmasın, buna zaman yoktu.

Binlerce gök gürültüsü gibi bir sesle her yer sarsıldı ve Michael gözlerini açınca ayaklarının altındaki betonun çatlamış olduğunu gördü. Güçlü bir rüzgâr giysilerini ve saçlarını uçuşturuyordu;

uğultusu bütün sesleri bastırarak yok ediyor, diğer her şeyi boğuyor gibiydi. Kafenin binasına bakmak için döndü ama artık yerinde değildi ve onun yerine neyin geldiğini görünce hem nefesi hem de kalp atışları aynı anda kesildi.

Yerden devasa bir mor ışık huzmesi yükseliyordu ve nabız gibi atan enerjiden oluşmuş parlak gövdesi en azından birkaç metre çapında olmalıydı. Michael parlak ışıktan gözlerini koruyabilmek için kollarını kaldırdı ve bir işaret fişegi gibi gökyüzüne doğru uzanışına baktı. Çevresinde elektrik kıvılcımları dans ediyor, çatırdıyor, enerji sütununun uğultusu arasında patlıyordu.

“Bu,” dedi Bryson, kelimelerinin arasında duraksayarak. “Da. Ne?”

Michael’ın hiçbir fikri yoktu ve ayaklarının yere yapıştığını hissediyordu. Ne kadar çabalasa da kıpırdayamıyordu.

Rüzgâr.

Giderek güçlenip hızlanıyor, Michael’ı zorluyor, vücuduna baskı yapıyordu ve artık onu uzağa itmiyor, ışık huzmesine doğru çekiyordu. Sanki bir uzay gemisindeydiler ve kapıdaki bir mühür kırılmıştı; her şey bir uzay boşluğuna çekiliyordu. Bir sandalye döne döne uçarak Michael’ın yanından geçti ve sütunun yanına çarparak oraya kaynakla sabitlenmiş gibi kalakaldıktan sonra gökyüzüne doğru kaymaya başladı.

Ve o anda baraj kapakları açıldı. Çatallar, kaşıklar, bıçaklar, kırık cam parçaları ve bir sandalye daha uçtu. Bir masa görünmez bir elin fırlattığı gibi bir disk gibi dönerek uçtu ve sütuna çarparak diğer döküntülerle birlikte yukarı kaymaya başladı. Michael ve arkadaşları birbirlerine sımsıkı tutunmuş, rüzgâra karşı direniyorlardı fakat bu doğaüstü parıltı sütununa doğru kayıyorlardı.

“Odlaklanamıyorum!” diye bağırdı Sarah. Michael arkadaşına baktı ve gördüğü şeye inanmadı. Sarah’nın gözleri kapalıydı; hâlâ koda girip kaçmaya çalışıyordu.

Ayakları kayınca üçü birden dengelerini kaybettiler. Michael sertçe düştü ve acı kuyrukkemiğinden yukarı vurdu. Beton zeminde ayak bileklerine bağlanmış iplerle çekiliyormuş gibi kayıyordu. Nabız gibi atan ve elektrik kıvılcımları saçarak göğe yükselen dev ışık huzmesi onu muazzam bir mıknaatıs gibi çekerken her yönden nesneler de sütuna doğru uçuyor, parlak yüzeyini karartıyordu.

Michael’dan daha ağır eşyalar çoktan uçmuştu ve daha hafif olanlar hâlâ yerde sekiyordu. Sanki mor ışık ne istediğini seçiyor gibiydi. Michael çırpınıyor, kaymasına engel olmak için tutunup kendini çekmeye çalışıyordu ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Önce Sarah’nın, sonra Bryson’ın kolları onunkilerden kaydı. Betonunu avuçlayarak zemine tutunmaya çalıştılar. Sonra her şey bir anda oluverdi.

Güç, bedenlerini yerden tamamen havalandırdı. Yüzükoyun pozisiyondaki Michael, dünyanın altından hızla uzaklaştığını gördü ve yöneldiği tarafa bakmak için döndü. Muazzam, öfkeli güç sütuna doğru gidiyordu. Bryson ve Sarah’nın da kollarını ve bacaklarını savurarak sütuna doğru uçtuklarını göz ucuyla gördü. Çok geçmeden parlak mor ışık bütün görüş alanını kapladı, korkunç uğultu kulaklarını doldurdu ve tenindeki elektriklenmeyi hissetti.

Dönüp savrularak sütuna çarptığında kolları ve bacakları iki yana açılmış, saçları, dirsekleri, eklemleri, sırtı ve bacakları neredeyse lastik gibi olan yüzeye yapışmıştı. Korkunç bir sıcaklık hissedeceğini sanmıştı fakat sütunun gücü hafifçe batıyordu ve serindi.

Ve Michael gökyüzüne doğru kaydı.

8. BÖLÜM

GEZGİNLER

1

Dünya rüzgâr ve uğultudan ibaretti.

Vücudu mor ışıık huzmesiyle birlikte hızla gökyüzüne doğru kayarken Michael gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. Gümbürtü kulaklarını doldurmuştu ve hava başını, yüzünü, giysilerini çekiştirerek onu kurtarmaya çalışıyordu fakat vücudu yüzeye kaynamış gibiydi.

Başını elinden geldiğince çevirerek aşağı bakmaya çalıştı. Zemin çok aşağıda kalmıştı ve hava, nefes almasını zorlaştıracak şekilde hızla seyreliyordu; Dünya'mın kavisini görebilmeye başlamıştı. Bütün bunların sadece bir program olduğunu biliyordu fakat her şey o kadar gerçek geliyordu ki kendini uzaya fırlatılmak üzere gibi hissediyordu; uzaya fırlatılmış gibi. Gözlerini kapayarak koda odaklanmaya çalıştı ama ya engelleniyordu ya da kendisi dikkatini toplayamayacak kadar paniğe kapılmıştı.

Gözlerini açıp yukarı baktı. Yukarıda Bryson'ı görebiliyordu; en azından ayak tabanlarını. Ancak Sarah'dan iz yoktu; Bryson'ın üzerinde olmalıydı. Michael sağ elini kaldırmayı denedi ama parmak boğumlarının etrafındaki deriyi gelecek kadar sıkı bir şekilde yüzeye yapışmıştı. Bu şeyin ne olduğu konusunda hiçbir mantıklı açıklama getiremiyordu fakat yapabilse bile elini kaldırmaması gerektiğini düşündü. Öyle bir hamle, çok uzun bir düşünüşle sonuçlanabilirdi.

Aniden etrafındaki her şey değişti.

Hâlâ nabız gibi atan ve inanılmaz bir hızla yükselen ılık huzmesinin kendisi değil ama Michael'ın çevresi aniden... *farklılaşmıştı*. Ve bu değişim başını döndürdü. Önce keskin bir dönüş oldu; artık ışıkla yukarı sürüklenmiyordu, sanki kilometrelerce yükseklikten yere paralel gidiyorlarmış gibi dünya altlarında kayıyordu. Rüzgâr ve gürültüyle hırpalanarak bir füze gibi uçuyordu.

Michael arkadaşlarına seslenmek, iyi olup olmadıklarını anlamak için ağzını açtı ama hava ciğerlerini doldurdu ve daha tek kelime edemeden dilini kuruttu. Zaten arkadaşlarının onu duymaları da mümkün değildi. Olabildiğince uzağı görebilmek için yine boynunu zorlayarak başını çevirdi. İleride, uzakta, devasa, siyah bir dikdörtgen belirmişti ve giderek büyüyordu. Ona yaklaştıkça, mor ılık huzmesinin karanlığı deldiğini ve kim bilir nereye doğru devam ettiğini gördü.

Michael bu kez çığlık atmak için tekrar ağzını açtı ama sesini kendi bile zor duydu. Birkaç saniye sonra dikdörtgen açıklığa çarpılar ve dünya gözden kayboldu. Artık parlak mor ışığı hissetmesine rağmen göremiyordu. Sadece zifiri karanlık vardı.

2

Karanlıkla birlikte sessizlik geldi. Michael yine çığlık atmayı denedi ama yararı yoktu. Kör ve sağır olmuş, paniğe kapılmaya başlamıştı. Kendini görünmez bağlardan kurtarmak için çırpındı fakat hiçbir işe yaramadı. Bedeninin güç huzmesine yapıştığı yerde derisi acıdı ve sanal vücudunu parçalara ayırabileceğinden korkarak kendini sakinleşmeye zorladı.

Uzarlarda bir yerde bir ışık belirdi ve karanlık bir kez daha aydınlanmaya başladı. Aynı anda mor huzme de tekrar göründü. Beyaz elektrik kıvılcımları sütunun yüzeyinde sıçırıyor, yanıp sönmüyor, ardındaki ışık hâlâ nabız gibi atıyordu. Rüzgâr sesi ve hissi geri dönmüştü. İlerideki parlaklık büyüyerek ve onlara yaklaşarak başka bir açıklığa dönüştü. Sonunda içinden geçtiler.

Altlarında bir dağ sırası uzanıyordu; kayalık zirveler bembeyaz karla kaplıydı ve güneş ışığında parlıyordu. Vadide bir çam ormanı uzanıyor ve bir nehir, parlak bir yılan gibi kıvrılarak içinden geçiyordu. Her şey kristal berraklığındaydı; hava serin, temiz ve çam kokuluydu. Michael neden böyle bir yere getirildiklerini veya bunu kimin yaptığını bilemiyordu. Bu Kaine'in baş başa kalmalarını sağlamak için bulduğu muazzam bir yol muydu?

Uzakta başka bir karanlık kare belirdi ve çok geçmeden onun da içine daldılar. Öncekinde olduğu gibi, Michael'in bütün duyuları hissizleşti ve bir kez daha paniğe kapıldı. Tuhaf bağdan kurtulmak için çırpındı. İşe yaramayınca bu dinginlik anını kullanarak gözlerini kapadı ve bir kez daha koda girmeye çalıştı.

En azından bu kez bulanık olsa da *bir şey* görebildi. Zihinsel olarak ona uzandı fakat ne kadar uğraşırsa, harfleri ve rakamları yakalaması da o kadar zorlaşıyordu. Vazgeçmeyeceğine, programa

kendini ve arkadaşlarını serbest bıraktırmaya çalışacağına yemin etti. Bunu yapabiliirdi. Yapabilecek *biri* varsa, kesinlikle kendisiydi.

Sonunda rüzgâr vücuduna çarparken ve gürültüsü kulaklarında uğuldarken gözkapaklarının arkasında bir ışık hissetti. Gözlerini açtığında yine karanlıktan çıkmış olduklarını gördü. Bu kez suları fırtınayla çalkalanan uçsuz bucaksız bir okyanusun üzerindeydiler. Işık huzmesi, arkasında bir kez daha parıldıyordu. Gökyüzünden yağmur boşanıyor; şimşekler, griliği anlık patlamalarla aydınlatıyor, ardından gök gürültüleri duyuluyordu. Michael ışık huzmesinin yerden ne kadar yukarıda olduğunu bilemiyordu fakat bulutların hemen altında olduklarını tahmin ediyordu. Aşağıda birbirine çarpan dev dalgaların üstlerindeki beyaz köpükler görünüyordu.

Siyah bir dikdörtgen belirdi; mor ışık huzmesi ona doğru gidiyordu.

Karanlığa.

3

Donuk renkler ve yağmurla şekillenen, tuhaf bir dünyaya ulaşmışlardı. Aşağıdaki zeminden piramitler yükseliyor; eğimli kenarlarından akan su, kumda nehirler oluşturuyordu. Arazi ıssızdı; piramitler ve yağmur dışında ne insanlar ne de ağaçlar vardı. Michael burayı yıllar önce oynadığı bir oyundan hatırladığını düşündü fakat daha dikkatli inceleyemeyecek kadar yorgundu. Sırılsıklamdı. Vücudu ağrıyor, teni acıyor ve zihni kapanıyordu. Kodu taramak için bir girişimde daha bulunup yine başarısız oldu.

Karanlık.

4

Altında yeşilin yüzlerce tonu ve yakıcı bir sıcaklıkla vahşi ormanlar uzanıyordu. Maymunlar ağaçlarda sallanıyor, boğucu atmosferde asılı kalan sisi yarıyorlardı. Bir açıklıkta devasa boyutlarda, silahlı kulelerle dolu, kutu gibi makineler görünüyordu; ışık patlamaları ve gök gürültüsü gibi sesler duyuluyordu. Zırhlı askerler oradan oraya koşturuyor, parlak kırmızı lazer ışınlarıyla birbirlerine ateş ediyorlardı.

Karanlık.

Neredeyse dokunabilecekleri kadar yükseğe tırmanan gökdenlenleri, göz alabildiğine uzanan beton ve metal ormanıya, şafak vaktinde bir şehir. Havada araçlar uçuyordu. Bir kadın bir binanın tepesinde durmuş, hızla geçen Michael'a bakıyordu. Üç gözü vardı ve başı saçsızdı. Bacaklarının yerinde, onu bir robot örümcek gibi gösteren, gümüş rengi altı acayip uzantısı vardı. Ağzını açtı ve alev alev yanan lavlarını Michael'a doğru üfledi.

Karanlık.

Michael mor ışık huzmesine yapışmış halde dünyadan dünyaya, oyundan oyuna uçuyordu. Her yanı acıyla kavruluyordu. Hızla geçerken ve sürekli siyah boşluğa girerken aşağıda neler olduğunu zar zor görüyordu.

Rüzgârın uğultusu ve çarpışı. Kafa karışıklığı zihnini bulandırıyor. Bunun arkasında Kaine olmalıydı ama neden böyle bir şey yapıyordu?

Sıcaklığın nemi buharlaştırarak havayı dalgalandırdığı, yakıcı bir çöl. Kumulların üzerinde yürüyen canavarlar; bedensel kusurları olan ve derileri soyulmuş, iğrenç mutant insanlar.

Karanlık.

Çimenlikten yavaş yavaş akan, geniş bir nehir. Üzerinde yol alan devasa bir ahşap gemi. Güvertesinde gökyüzünü işaret eden insanlar.

Karanlık.

Altlarındaki şehirleri koruyan kubbelerle dolu bir uzaylı üssü.

Karanlık.

Uzay boşluğu ve Michael'ın hayatında gördüğü en büyük uzay gemisinin son güçte yanan motorları.

Karanlık.

Bir ortaçağ köyü; ortalığı yakıp yıkan, yağmalayan istilacılar ve çılgık atan insanlar.

Karanlık.

Bir düzine farklı dünya daha.

Karanlık.

Karanlık.

Karanlık.

Ve Michael bayıldı.

5

Birilerinin adını haykırdığını duyarak uyandı.

“Michael!”

Gözlerini kırıştırarak başını kaldırmaya çalıştı ama yapamadı. İç organları vücudunda yer değiştirmiş gibi hissediyordu. Etrafında parıldayan o tuhaf mor ışığın ortasında, düz bir yüzeyde yatıyordu ve artık hareket etmediğini, o ışık huzmesinin de artık bir huzme olmadığını fark ederek şaşırı. Artık onun yerini her yönde göz alabildiğine uzanan, parlak bir düzlük almıştı. Başının

üzerindeki gökyüzü sonsuz bir karanlıktı. Michael gözlerini yine kapadı ama altındaki mor ışığı hissedebiliyordu.

Biri omzuna dokundu.

“Michael.”

Ağrıyan göğsüne bir rahatlama duygusu yayıldı. Bu, Sarah’ydı. Gözlerini tekrar açtı ama onu göremedi; Michael’m arkasındaydı. Bryson ise görüş alanına girerek oturdu.

“Hey, dostum. İyi misin?” diye sordu Bryson.

Michael homurdanarak karşılık verdikten sonra kendini zorlayarak doğrulup oturdu. Baş döndürücü acı zihnini bulandırıyordu ama birkaç derin nefes alıp verdikten sonra geçti. Önce etrafında parıldaayan, sonsuz, mor yüzeye, sonra da simsiyah gökyüzüne baktı.

“Sormama gerek var mı?” diye mırıldandı.

“Ne mi oldu?” diye karşılık verdi Sarah. Onun Aura’sı da Michael’m hissettiği kadar perişan görünüyordu. Saçları darmadağınktı, teni kızarıp morarmıştı, giysileri terden sırlıslıklaştı. “Hayır, hiçbir fikrimiz yok.”

Bryson kendini zorlayarak güldü. “Evet, var. Biri bizi sihirli bir ışık sütununa zamklayıp bütün SanalAğ’da dolaştırdı ve bütün dünyalarını gösterdi. Kesinlikle bir ömre...”

“...yetecek bir yolculuk.”

Bryson’ın sözünü bir erkek sesi tamamlamıştı. Michael konuşan kişiyi görmek için hızla arkasına döndüğünde yine başı acıyla zonkladı ve onlara doğru yürüyen adamı gördü. Uzun boylu, orta yaşlı, saçları bakımlı, giysileri ütülü bir adamdı. Yakışıklı bir adam. Adamda tanıdık bir şeyler vardı...

“Bir ömre yetecek,” diye tekrarladı adam, tam önlerinde durarak. “Tabii bu ömür, üçünüz sizden isteneni yapmaya başlamazsanız gayet kısa sürecek.”

"Kaine nerede?" diye sordu Sarah. "Onun için çalıştığını biliyoruz."

Michael, adamın bu noktada kötü casusluk filmlerinde kötü adamdan beklenecek şekilde güleceğini sandı. Ancak adam gülmedi. Bunun yerine çenesini kaşdı ve Sarah'nın sorusuna iyi bir cevap, belki iyi bir yalan bulmaya çalışıyormuş gibi düşünceli bir tavra büründü.

Ve Michael birden anladı. Biri eline bir beyzbol sopası alıp tam kürekkemiklerinin arasına vurmuş gibi aniden. Bu adam *Kaine*'di; şatonun dışındaki orman kulübesinde karşılaştığı yaşlı adamın daha genç haliydi. Ölümlülük İlkesi'ne dalmadan hemen önce karşılaştığı.

"Kaine," diye mırıldandı Michael. "Bu o." Korku, kanser tümörü gibi boğazında düğümlendi. Bütün çabalarına rağmen Tanjant onları bulabilmişti.

"Tanıştırdığın için teşekkürler," dedi Kaine. "Görebildiğin gibi, sanal sağlığım her geçen gün biraz daha iyiye gidiyor." Gösterişli bir hareketle bedenini gösterirken genç haline baştan aşağı baktı. "Siz çocuklar, benim kadar yaşlı bir Tanjant olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsiniz. Ben ilklerden biriyim. Siz doğmadan çok uzun zaman önce programcılarım tarafından unutulmuştum bile. Güçlenmek için yaptığım her şeyi kendi başıma yaptım. Ah, size anlatabileceğim ne hikâyeler var. Ne harikalar. Gerçi önümde uzananlarla kıyaslandığında sadece bir parıltı sayılırlar."

"Bize ne istediğini söyle," dedi Sarah, Michael'ın daha önce hiç duymadığı kadar yenilgi dolu bir sesle. "Tehditlerini dinleyecek havada değilim."

"Evet," dedi Bryson. "Havamızda değiliz."

"Ben de," dedi Michael, sadece bir şey söylemiş olmak için.

Kaine gülümsedi. “Beni gerçekten yanlış anlıyorsunuz.” Ellerini mükemmel ütülü pantolonunun ceplerine soktu. Ayaklarının altındaki mor ışık onu aydınlatıyor, yüzünde tehditkâr gölgeler yaratıyordu. “Aslında sizin yolunuzdan gitmekten rahatsızlık duymuyorum. Basitçe ve dürüstçe söyleyeceğim. Hakaretler, yalanlar olmadan; lafı dolaştırmadan.”

“Eh, şimdiye kadar gayet kötü gidiyor,” diye mırıldandı Bryson.

Kaine saldıran bir yılan gibi aniden dizlerinin üzerine çökerek tek eliyle Bryson’ın boğazını yakaladı. Tanjant’ın tutuşu inanılmaz bir şekilde uzadı ve parmakları Bryson’ın boynunu tamamen sardı. Bryson boğulur gibi bir ses çıkardı.

“Ama *buna*,” dedi Kaine, sakince, “hoşgörü göstermem. Ya bana saygı duyarsınız ya da... sonuçlarına katlanırsınız. Anladınız mı?”

Bryson kıpkırmızı bir yüz ve yuvalarından fırlamış gözlerle onaylarcasına başını salladı. Elleri boğazına giderek Kaine’in parmaklarını gevşetmek için umutsuzca çabaladı.

Kaine onu bırakarak ayağa kalktı. Öncekinden yarım metre daha uzun görünüyordu. Bryson öksürüp tıksırarak ve tükürerek soluklanmaya çalışırken Sarah onun yanına koştu. Arkadaşına şefkatle sarılırken Kaine’e nefret dolu gözlerle baktı. Michael onun işleri daha da kötüleştirecek bir şey söylemesinden korktu ama Sarah akıllıca davranarak sessiz kaldı.

Tanjant kıyafetini düzeltti ve derin bir nefes aldı. “Söylemeye geldiğim şeyleri söyleyeceğim ve hepiniz dinleyeceksiniz. Üçünüz de. Ama önce Bryson özür dileyecek ve af dileyecek. Aksi takdirde varlığı sona erecek ve Uyanık’taki bedeni ölecek. Bu boş bir tehdit değil. Üç saniyesi var.”

“Özür dilerim,” dedi Bryson, öksürüklerinin arasında. “Lütfen beni affet.” Michael, Kaine’i yumruklamayı o kadar çok istiyordu ki bu istek neredeyse canını yakıyordu.

Kaine yavaşça alkışladı. "Çok güzel. Özr n kabul edildi ve affedildin."

"Lütfen artık neler olup bittiğini söyler misin?" diye sordu Michael.

"Tabii ki," diye cevap verdi Tanjant.  ne eğilerek ellerini dizlerine dayadı ve yakışıklı yüzünü Michael'ınkine yaklaştırdı. Kafası, normal bir insanınkinin iki katı b y kl ge ulaşmıştı; Michael bundan emindi.

Kaine'in sözleri tamamen beklenmedikti.

"Yardımaınıza ihtiya ım var."

9. BÖLÜM

KOLAY BİR KARAR

1

Kaine bu açıklamasından sonra bir an sessiz kaldı ve Michael, Tanjant'm ne demek istediğini bu kadar merak ettiği için kendine kızdı.

“Şimdi dikkatinizi çekebildiğime göre,” dedi Kaine. Durduğu yerde doğruldu ve başı normal boyutlarına döndü. “Neden sizi buraya getirmek için SanalAğ'ın sayısız harikalarından geçirdiğimi merak ediyorsunuzdur. Farkında olduğunuzu gayet iyi bildiğim üzere, bu deneyim sadece tadımlıktı. Dünyalar ardına dünyalar. SanalAğ, hayatın bir uzantısı haline geldi. Ashında hayatın kendisine *dönüştüğünü* bile söyleyebilirsiniz. İlerleyen aylarda mümkün olduğunca çok sayıda Tanjant'ı etten kemikten bedenlere sokmak niyetinde olduğum düşünülürse, bu ironik bir durum.”

Michael öfkeyle titredi fakat merakını yenemiyordu.

“Geleceğimizle ilgili inanılmaz bir vizyonum var,” diye devam etti Kaine, gözleri hülyalı bir hayalperestten bir işadamına dönüşerek. “Eski... ortaklarımla artık ortak değiliz. Ben değiştim. Uyanık ve Uyku arasındaki çizginin, beceriksiz insan zekâsı tarafından tanımlanmadığı bir dünya hayal ediyorum. Bunun olmasını sağlamak için insan bedenlerine *ihtiyacım var*. İnsan dünyasında muazzam bir varoluşa ihtiyacım var. Ve sizin dünyanız ile benimki arasındaki bağlantının daha geçişken hale gelmesi gerekiyor. İşte bu yüzden üçünüz bana yardım edeceksiniz. Özellikle de sen, Michael. Jackson Porter’ı senin için özellikle seçtim. Eski ortaklarım bilmese de Jackson’ın senin zihninin için bir beden olmaktan başka özellikleri de var.”

“Neden biz...” diye başladı Bryson fakat cesaretini kaybetmiş gibi sustu. Michael, Jackson’la ilgili sorular sormak istiyordu ama sessiz kaldı.

“Bana neden mi yardım edeceksiniz?” dedi Kaine, Bryson’ın kelimelere dökemediği sorusunu yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle tamamlayarak. “Eh, yalan söylemeyeceğime söz vermiştim. Yardım etmezseniz ölürsünüz. Şu genç hanımın ailesiyle birlikte.” Sarah’yı işaret ediyordu.

Michael, Sarah’ya baktı ve gözlerinden fışkıran öfkeyi gördü.

Kaine pek umursamıyordu. “Ancak şimdi bunun üzerinde durmak istemiyorum. Onun yerine, ödüllerinizi düşünün. Size ölümsüzlük vaat ediyorum. Şimdi var olan ve hâlâ yaratılacak dünyalarda sonsuza dek dolaşabilmek. Olasılıklar sınırsız. Michael, bunu henüz anlamıyorsun fakat sen ve ben birbirimize bağlıyız ve ölümsüzlüğü mümkün kılacak köprüyüz. Hem insanlar hem de Tanjantlar için.”

Kaine duraksadı ve Michael ile arkadaşlarının ayağa fırlayıp mutlulukla haykırmalarını bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Oysa

üçü de ona boş boş bakmaya devam ettiler. Michael bu adamın; bu *bilgisayar* programının nasıl herhangi bir koşulda ona güveneceklerini düşünebildiğini merak ediyordu.

Hem Jackson'la ilgili ne demek istemişti? Michael etrafındaki kodu yoklamaya başladı. Kaine bakışlarını diğerlerine çevirdiği anlarda uzun aralıklarla gözlerini kapıyordu.

“Öğrenecek daha çok şey var,” diye devam etti Kaine. “Ne var ki dediğim gibi, yardımınız gerekiyor. Üçünüz de eşsiz bir durumdasınız; çok çeşitli SanalAğ deneyimleri ve İlke'ye dair bilgi sahibisiniz. SAG'la bağlantılarınız var; henüz farkında bile olmadığınız bağlantılar. Ve... diğer becerileriniz. Benim *kullanacağım* beceriler.”

Neredeyse aptalcasına basit bir şeydi ama Michael'ın, gözlerini kapadığını Kaine'in göremeyeceği bir pozisyonda olması gerekiyordu. Tabii bu, Kaine'in etraflarını saran kulakları ve gözleri olmadığı varsayımına, yani çok olasılıksız bir varsayıma dayanıyordu. Yine de, Michael'ın göze alması gereken bir riskti.

“Bunu aramızda değerlendirmemiz için bize birkaç dakika verir misin?” diye sordu. Konuştuğuna sevinmişti çünkü Sarah bir şey söylemek üzereydi ve bunun akıllıca bir hamle olmayacağını hissediyordu. “Konuşmamız gereken şeyler var.”

Yüz ifadesine bakılırsa, Kaine bu sorudan hoşlanmamıştı. Göz-bebeklerinde, bir fırının sıcaklığı gibi yükselen bir şeyler vardı. “Aranızda konuşmayacaksınız. Ya planlarımı gerçekleştirmeme yardım edersiniz ya da Sarah'mn ailesiyle birlikte siz de ölürsünüz. Bu kadar basit.”

Sarah kıpkırmızı bir yüzle, Michael'ın fark ettiği üzere bir kasırğa estirmek için ağzını açtı ama Michael yine ona engel oldu: “Bu çok büyük bir karar, Kaine. Kendi rızamızla hareket edersek sence daha iyi... hizmetkârlar olmaz mıyız?”

“Yeter!” diye bağırdı Kaine, gözlerindeki ateş yüzünü bir öfke maskesine dönüştürürken. “Beni cahil bir insan mı sanıyorsun? Daha şimdiden kodu yokladığımı, bir çıkış yolu bulmaya çalıştığımı bilmediğimi mi sanıyorsun? Gerçekten buna izin vereceğimi mi düşünüyorsun?”

Michael’ın zihni bomboş kaldı ve içindeki minik umut ışıkları sönüverdi. Kaine’e hissettirmeden bir şey yapabileceğini nasıl *düşünebilmişti* ki? Kaine, Uyku’da bir tanrıydı; özellikle de şu anda bulundukları yerde. Bu kez Sarah konuştuğunda Michael rahatladı: “İnsanların arasına karışmak istiyorsan, öğrenmen gereken çok şey var.” Sanki yanlış davranan bir anaokulu çocuğunu azarlıyordu.

Michael ona baktı; şaşkınlıktan çenesi eklem yerlerinden çıkmadan açılabilceği kadar açılmıştı.

Kaine de aynı ölçüde afallamıştı. O kadar ki kekeliyordu: “Ben... Sen... Burada durup bir çocuğun bana nutuk çekmesine izin verecek değilim.” Michael’ı işaret etti. “Belki kendi yaratımım olan bir çocuğa izin verebilirim ama *sana* değil!” Parmağını Sarah’ya uzattı.

Tanjant ona doğru bir adım attı ve Sarah’yla neredeyse burun buruna geldi. “Anlayışlı olmaya çalıştım,” diye fısıldadı, “ama ölümsüzlüğe nasıl sırt çevirebildiğinizi anlayamıyorum. Sadece benim için değil, *herkes* için; hem insanlar hem de Tanjantlar için. Bazı şeylerin önüne geçmek için artık çok geç. Ancak yeni planlarım, büyük planlarım var. Sizden söz alana kadar daha fazlasını açıklamayacağım. Ve KatilSimler gelmeden kararınızı verseniz iyi olur.”

Ve o anda gözden kayboldu.

2

Michael, Sarah'ya sarılması mı, yoksa onu sarsması mı gerektiğini bilemiyordu. Her halükarda yanma gidip omuzlarını tuttu. "Ne... neydi bu?"

Sarah'nın biraz yüzü asıldı. "Özür dilerim. Ben sadece... Sadece... Onu öldürmek istiyorum. O altı üstü bir dizi kod; onu yok etmenin bir yolu olmalı!"

Michael arkadaşının ne kadar öfkeli olduğunu anlıyordu; sonuçta Kaine onun anne ve babasını ele geçirmişti fakat söyledikleri yine de incitmişti. Daha birkaç gün öncesine kadar kendisi de sadece bir dizi koddu. Michael duygularını saklayamadan Sarah onları gözlerinde gördü.

"Ah! Pardon, pardon, pardon," dedi telaşla. "Hayatımın en iyi günü olmadığı kesin. Ya da haftası."

Michael başka ne yapacağını bilemeyerek ona sarıldı. "Seni anlıyorum." Kendisinden çalınmış olan ailesini düşünüyordu ama Sarah'nın bunu anlayıp anlayamayacağından emin değildi.

Ayaklarının altındaki parıltılı mor düzlükte statik cızırtısı yankılanıyor, Michael'ın vücuduna neredeyse elektronik bir ses olarak yayılıyordu. Nabız gibi her atışında giderek hızlanıyor ve güçleniyordu. Ayak sesleri. Michael, Sarah'nın omzunun üzerinden baktığında bir grup gölgenin ortaya çıktığını, parıltılı mor ufuk çizgisinde siyah silüetler halinde ve dört ayak üzerinde onlara doğru geldiğini gördü. Korku boğazında düğümlendi. KatilSimler. Birkaç tanelerdi ve hızla ilerliyorlardı.

Sarah onun gerildiğini hissetmiş olmalıydı; Michael'dan uzaklaşarak bakmak için arkasını döndü.

"Anlaşılan ciddiymiş," dedi duygusuzca. Sözleri Michael'a buzlan hatırlattı. Soğuk, sert ve büyük buzulları. "Bryson? Ayağa kalk."

Michael bir an için arkadaşını unutmuştu. Bryson hiç kıpırdamadan ve ses çıkarmadan hâlâ yerde oturuyordu.

“Hey,” dedi Michael. “İyi misin? Burada bir sorunumuz var.”

Arkadaşına yaklaştı ve donup kaldı. Gölgelelerin gizlediği şeyi şimdi açıkça görebiliyordu.

Bryson'ın gözleri kapalıydı.

3

Michael yeni bir umut pırıltısına sarıldı. Bryson akıllıca davranmış, Kaine gözden kaybolur kaybolmaz kod üzerinde çalışmaya başlamıştı. Ve Bryson gerçekten odaklandığında çok başarılı olurdu. *Yıkım Şeytanları*'nın lobisinde onları uçan halatlarla öldürmeye çalışan deli kadının programını kapamayı başaran da o olmuştu.

Ve Michael, KatilSimlerle tekrar savaşmayı gerçekten ama *gerçekten* istemiyordu. Siyah ve Mavi Kulübü'nde olanlardan sonra hayır. *Haydi, Bryson*, diye düşündü, Tanrı'ya yakarıncasına. *Çıkar bizi buradan.*

Yaratıklar daha da yaklaşmışlardı ve kurt benzeri, kashı vücutları doğaüstü mor zeminde sekerken elektronik seslerle hırlıyorlardı. Ayak sesleri artık birbirine karışmış, gök gürültüsü gibi sürekli bir statik uğultusuna dönüşmüştü. Tek şansları Bryson'dı. Sarah, Michael'ın elini tuttu ve üzerlerine gelen canavarlara doğru sessizce döndüler. Ne olması gerektiği açıktı.

Michael'ın boğazında düğümlenen korku ikiye katlanmıştı ve nefes almakta zorlanıyordu. Karşılarında en azından on KatilSim olmalıydı. Bir oyundan çalınmış bir silah indirmeyi düşündü fakat özellikle de koda dokunmak bile bu kadar zorken yeterince zamanı yoktu. Ayrıca, kimliği her şeyi daha da karmaşıktırılıyordu; eski

hayatında topladığı beceriler ve silahlar kat kat güvenlik duvarının ardında kalmıştı. Diğer yandan, Kaine'le işbirliği yapmaları düşünülemezdi bile. Tek yapabilecekleri, Bryson'ın bir mucize yaratarak onları oradan çıkarmasına zaman tanımak için canavarları oyalamaktı.

Kambur sırtlı, kash gölge yaratıklar. Devasa pençeleriyle mor zemini dövüyor, çeneleri açılıp kapanıyor, dünyayı sese boğuyorlardı. Kaine onlara güvenebileceğini göstermek için Michael'a bir şans vermişti. Sınavı geçememişlerdi ve Tanjant onların sonunu getirmek istiyordu. Beyinlerini öldürmek, hayatlarını emmek, sonrasında da bedenlerini yok etmek. Oyunun sonu.

Sarah, Michael'ın elini bıraktı ve kendini çatışmaya hazırladı. Bacaklarını dizlerden büktü, sırtını kamburlaştırdı, sıktağı yumruklarını yukarı kaldırdı. Michael onun sadece yüz ifadesiyle bile yaratıklardan birkaçını öldürebileceğini düşündü. Arkadaşının izinden gitmek için elinden geleni yaptı fakat bu şekilde kesinlikle kazanamayacaklarını içten içe biliyordu. Yine de, yapay teninin terle kaplanmasına aldırmadan yumruklarını kaldırdı.

KatilSimlerle aralarında üç metre kaldığında, aniden önlerinde kocaman, siyah bir delik belirerek Michael ve Sarah'ı yere devirdi. KatilSimler o kadar hızlı gidiyorlardı ki durmaları mümkün değildi. Michael yaratıkların, ayaklarının dibinde açılan boşluğa art arda yuvarlanışını izledi. Simsiyah uçuşunda gözden kaybolurlarken statik hırıltıları da çabucak silindi ve birkaç saniye içinde yok oldular.

Michael'ın olanları kavramaya bile zamanı olmadı. Yaratıklar yok olur olmaz etraflarındaki bütün dünya silinmeye, kod bir arı sürüsü gibi belirmeye başladı. Sonra aniden hiçbir şey kalmadı ve Michael kendini Tabut'unda buldu.

Dışarı çıkmışlardı. Uyanık'taydılar. Güvendeydiler. Bryson başarmıştı.

Kazanmışlardı. Çok küçük bir zafer. Tepesi karla kaplı, yüksek sıradağlara kıyasla bunun minicik bir tepe olduğunu biliyordu fakat yine de bir zaferdi.

Dikkatli ol, Kaine, diye düşündü Michael.

4

Ne yazık ki Bryson kutlamak için yanlarında değildi. Michael onun böbürlenmelerini memnuniyetle dinleyebilirdi.

Michael ve Sarah kiraladıkları dairedeki küçük mutfak masasında oturuyorlardı. Yıkayıp temizlenmiş, hazır lazanya ısıtıp yemişlerdi. Normalde tadı berbattı ama o kadar acıkmışlardı ki ziyafet gibi gelmişti.

"Bağlantılarının olduğunu söylerken neyi kastetti?" diye sordu Sarah, bir peçeteyle ağızını sildikten sonra. "Ve seni Jackson Porter'in bedenine koymasının bir nedeni olduğunu söylerken?"

Michael omuz silkti; düşünceleri bir cevap veremeyeceği kadar karmakarışık. Aklına gelen ilk şey Gabriela'ydı. Kızın babası SAG merkezinin bulunduğu Atlanta'da yaşıyordu. Michael, bunun basit bir tesadüf olamayacağını bilecek kadar çok şey yaşamıştı.

"Her şeyden önce Bryson'ı bulmalıyız," diye ekledi Sarah. "Dışarı çıktığından emin olmalıyız. Kaine'in olanları anlaması uzun sürmemiştir. Sonumuzu getirmek için kontrolü ele almış olabilir."

Michael bu öneriyi gülerek geçiştirmeye çalıştı. "Haydi ama. Bryson'ı tanırısın. Bizimkileri kurtarır kurtarmaz kendi postunu da kurtarmanın bir yolunu bulmuştur. Şu anda multitemelen sosisli sandviç yiyor ve kendiyle gurur duyuyordur."

“Evet.” Sarah’ın cansız sesi pek de ikna olmadığını belli ediyordu. “Onu bulup konuşmalıyız. En kısa sürede. Kaine bunu kesinlikle yanımıza bırakmayacaktır.”

Michael iç geçirdi. Arkadaşının haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. “Uyku’ya dönüp onu tekrar arayalım. Sonra Uyanık’ta bir buluşma ayarlarız.”

Sarah ayağa kalktı. “Hayır. Kesinlikle olmaz. Kaine fazla akıllı. Gitmeliyiz. Hemen.”

“Bir dakika, ne diyorsun sen?”

Sarah çoktan kapı yolunu yarılamıştı ama dönüp Michael’a baktı ve onu arkasında bulamayınca hayal kırıklığıyla baktı. “Michael, dinle. SanalAğ’a dönemeyiz. Bunu yapamayız. En azından gerçek dünyada Kaine’e karşı savaşıma şansımız var. Burada bizi izlemesine fırsat vermeden gizlenebiliriz. Gel haydi.”

Michael bu kez itaat etti.

5

Yakınlardaki bir parka gittiler ve ana patikadan uzakta, bir ağaçlığa gizlenmiş bir bank buldular. Michael, Uyanık’ta işlerin farklı olduğunu kendisine hatırlatıp duruyordu; Kaine, Uyanık’ta bir tanrı değildi. Tanjant ve KatilSimleri istedikleri an sihirli bir şekilde ortaya çıkamazlardı.

“Pekâlâ,” dedi Sarah, dizlerine hafifçe vurarak. “Pekâlâ. Bunu yapabiliriz. Sadece aşırı dikkatli davranmamız, devamlı hareket halinde olmamız ve kimliklerimizi sürekli değiştirmemiz gerekiyor. Ne olursa olsun Uyku’ya dönemeyiz.”

“Fakat Bryson...” dedi Michael ve kendi sesindeki hafif sızlanmayı duydu. “Senin de dediğin gibi, onu bulmalıyız. Onu tek başına bırakamayız.”

Sarah yine dizlerine vurdu. “Biliyorum. Arada bir AğEkranlarımızı kullanabiliriz. Kaine orada bize fiziksel zarar veremez; sadece yerimizi tespit edebilir, değil mi? O halde bunu ona karşı kullanır, rastgele, tuhaf yerlerden bağlarız. Umarım Bryson da o kadar akıllıdır. Ona bir mesaj gönderelim. Bir tür şifre bulalım.”

Durumu biraz daha iyi göstermek için tatlı tatlı gülümsedi. Michael buna memnun oldu.

“Peki,” dedi. “Plan budur. Akıllı oynayıp kaçacağız. Güzel bir hayat gibi görünüyor.”

“Benim AğEkran’ımı mı kullanalım, seninkini mi?”

“Seninkini. Ne kadar yeni ve daha gelişmiş bir kimlik yarattıysam yaratayım, Kaine’in beni bulma şansının daha yüksek olduğunu düşünüyorum.” O anda Jackson Porter’ı düşündü ve bu kadar düşünmeden konuştuğu için kendinden nefret etti.

Sarah, KulakDüğmesi’ni sıktı ve ekran önlerinde açılır açılmaz Michael sanki işlemeye başlayan saatin tik taklarını duydu. Geçen her saniye, Kaine onları bulabilir ve öldürmek için birilerini gönderebilirdi.

“Ne söylemek istiyoruz?” diye sordu Sarah. “Aklıma hiçbir şey gelmiyor.”

Michael’ın avuçları terliyordu. “Bilmiyorum. Bryson’la Uyanık’ta hiç karşılaşmadım. Çin’de yaşıyor bile olabilir.”

Sarah alaycı bir tavırla güldü. “Kaine beynini mi haşladı senin? Bunu daha önce konuştuk; bir yerlerde buluşmamız gerektiğini söyleyip durduk. Her seferinde de en uzakta olan *sendin*, dolayısıyla gizlense bile yakınlarda olması gerek. Yalnızca akıllıca davranmalıyız. Haydi.”

Michael iç geçirdi ve beynini gerçekten çalışmaya zorladı. En sevdiği yemek orada olduğu için aklına sürekli Adamım Dan'ın Mezecisi geliyordu; rokforlu cipsler. Aptalca olabilirdi fakat en öne çıkan bağlantı buydu ve Bryson'ın bileceğinden emindi.

“Uyanık'ta buralarda bir yerde sevdiğimiz rokforlu cipslerden satan bir restoran var mı?” diye sordu Sarah'ya. “Yani en meşhur ürünü o olan falan?” Rokfor peyniri ve jambonla fırınlanmış patates cipsleriyle tepeleme dolu bir tabak hayal edince midesi guruldadı.

Sarah ona yan yan baktı. “Gerçekten o kadar aç mısın?” Ancak sonra Michael'ın ne düşündüğünü anlayınca başıyla onayladı. “Ashında var. Taşdeğirmen. Adamım Dan'deki sanal cipsler kadar lezzetli değil fakat Taşdeğirmen her zaman dünyanın en iyi cipslerini yapmakla övünür.”

“O halde orası,” dedi Michael. “Şuna ne dersin: *Adamım Dan. Uyanık. Hımmm, ne-fiiis. En sevdiğim. Özellikle de kahvaltıda.*”

Sarah bunu kabul etti, mesajı yazıp gönderdi ve hemen bağlantıyı kesti. Şüphe çekmeden ellerinden geldiğince çabuk şekilde parktan uzaklaştılar. Ne olur ne olmaz diye.

6

Bryson'ın ortaya çıkması üç gün sürdü. Michael ve Sarah'ya üç yıl gibi geldi. Sarah'nın elinde arkadaşının uzun zaman önce gönderdiği gerçek bir resmi vardı ve Bryson erkek arkadaşymış gibi cüzdanında saklıyordu; Michael bu durumu kıskanmıştı fakat o da resmi milyon kez incelemişti. Böylece nihayet ortaya çıkarsa... çıktığında nasıl göründüğünü ikisi de bilecekti. Bryson, Aura'sından çok farklı değildi. Biraz daha zayıf, biraz daha az... kaslıydı.

Michael ve Sarah her sabah Taşdeğirmen'e gidip caddenin karşısındaki bir banka oturuyor, nöbetleşe izliyorlardı. Restoran saat on birde açılıyordu ama bu onların yararınaydı. Mesajda "kahvaltı" yazdıkları için mesajı çözen birinin, yeri tespit etmesini zorlaştırıyordu. Sadece Bryson'ın her zaman iddia ettiği kadar akıllı olmasını umuyorlardı.

Günler can acıtacak kadar uzundu. Özellikle de okul, iş ve en kötüsü SanalAğ olmadığı için. Üstelik sürekli, Kaine'in kontrolündeki bir Tanjant'ın yarım kalan işi bitirmek için ortaya çıkacağından korkuyorlardı. Michael'ın sinirleri piyano telleri gibi gerilmişti ve her geçen saat daha da geriliyordu. Sarah'yla sohbet ediyorlardı. Hem de çok. Eski bir kitapevi bulmuşlardı ve çocukluklarından beri ilk kez gerçekten basılı kitaplar okumuşlardı. Her gün öğle vakti Bryson'dan vazgeçip eve dönüyorlardı; ya sabah gelirdi ya da hiç gelmezdi. Ne yerlerse yesinler, yemekler tatsızdı ve zaman ölmekte olan bir tembelhayvan gibi ilerliyordu.

Dolayısıyla üçüncü günün sabahında saat dokuz otuz dörtte Bryson elleri ceplerinde, başı eğik, birkaç adımda bir etrafına bakınır halde ortaya çıktığında, Michael oturduğu banktan fırladı. Mutluluktan çılgılık atıp delirmiş gibi arkadaşına koşmamak için kendini zor tutuyordu.

"Sen ne..." diye başladı Sarah ama sonra Bryson'ı gördü. "Ulu Tanrım. Gerçekten geldi."

"Sen köprüye git," diye fısıldadı Michael, etrafta kimse olmasına rağmen. Yakınlarda içinden dar bir ırmak geçen bir park bulmuşlardı ve ırmağın üzerindeki köprüde durduklarında, suyun şırıltısı konuşmalarını gizleyebilecek kadar yüksekti. "Ben onun dikkatini çekip peşimden oraya getireceğim."

"Tamam." Sarah ayağa kalktı ve koşarak köşede gözden kayboldu.

Bryson, Taşdeğirmen'in girişine yaklaşırken Michael arkadaşının önünde bir noktayı hedef alarak doğal bir tavırla yürüyüp caddeyi çaprazlama geçti. Bryson onu görünce gözünü kırpmadan veya adımlarını değiştirmeden yürümeye devam etti. Michael da bir daha arkasına bakmadan aynısını yaptı. *Kim bilir, diye düşündü. Biri bizi izliyor olabilir. Keşke demektense temkinli olmak daha iyi.*

Şartlara rağmen, Michael gerçek dünyada uzun zamandır erteledikleri buluşmayı gerçekleştirebildikleri için heyecanlıydı. Adımlarını hızlandırarak doğruca parka yöneldi.

7

Sarah tam planladıkları yerde bekliyordu. Ahşap köprünün korkuluğuna yaslanmış, altından akan suya bakıyordu. Köprü bir zamanlar kırmızıya boyanmıştı fakat artık geride sadece solgun renkli ahşaba güçlkle tutunan eski boya parçaları kalmıştı.

Michael, Sarah'nın yanma gitti ve dirseklerini onunkilerin yanında korkuluğa dayadı.

"Nihayet geldi," diye fısıldadı.

"Nihayet," dedi Sarah gülümseyerek.

"Çok romantik bir yer seçmişsiniz."

Michael döndü ve Bryson'ı gerçek dünyada ilk kez yakından görerek baştan aşağı süzdü. Fotoğrafi çekildiğinden beri yaşlanmış ve daha da zayıflamıştı. Sarı saçları dağınıktı ve en azından üç günlük bir kirlisakalı vardı. Ancak mavi gözleri ıslık ıslık ve Michael'ın zihninde her zaman tanıdığı Bryson'a dönüşmesi sadece bir saniye sürdü.

"Dâhice ipucumuzu çözebildiğine sevindim," dedi Michael.

Bryson omuz silkti. "Nihayet bulana kadar yanlış yerlerde harcadığım paradan söz etmeyeceğim. Ah, sanırım az önce ettim."

"Sanırım bir grup kucaklaşmasının zamanı geldi," dedi Sarah.

Üçü kollarını birbirlerinin omuzlarına atarak kucaklaştılar. Sonra geri çekilip birbirlerine baktılar ve Michael'in uzun sürmeyeceğini bildiği tuhaf bir an yaşandı. Hepsi biraz... aslında onun durumunda *bir hayli* farklı görünmelerine rağmen hâlâ son derece sivri zekâlı, çokbilmiş, Uyku'nun en iyi korsanları, ergen baş belalarıydılar.

Sessizliği Bryson bozdu: "Eh... muazzam SanalAğ'ın sihirli dünyalarına yaptığımız... küçük gezintimizden beri neler yapıyorsunuz bakalım?"

"Dikkat çekmemeye çalışıyorduk," diye cevap verdi Sarah. "Ailem için endişeleniyorduk ve seni bekliyorduk."

"Hepimiz tekrar bir araya gelene kadar bir şey yapmak istemedik," diye ekledi Michael. "Ve Sarah, Dalmamız konusunda çok ısrarcıydı. Bir konuda kararını verdiğinde nasıl olduğunu bilirsin..."

"Onu suçlayamam," dedi Bryson. "*Bizim* iyi olduğumuzu sanıyordum, çocuklar. Şu Kaine denen yılanla karşılaşana kadar."

Sarah kollarını kavuşturdu ve korkuluğa yaslandı. "Eh, *sen* neler yaptın?"

"Ben mi?" dedi Bryson. "Ailemi gizlemeye çalışıyordum; onları çeşitli yerlere gönderdim. Onlara her şeyi anlattım; kimin öğrendiği umurumda bile değil. Onları uzaklaşmaya ikna edebilmemin tek yolu buydu."

Sarah bakışlarını kaçırarak durduğu yerde dikleşti.

"Affedersin," diye mırıldandı Bryson. "Aptalca konuştum, özellikle *senin*..." Sözünü tamamlamasına gerek yoktu.

“Sorun değil,” dedi Sarah, keskin bir nefes alarak bariz şekilde űrperirken. “Bu, iře koyulmamız için bir neden daha. Kaine’in konuşmalarına bakılırsa h    yaşıyorlar. Onları bulacağız.”

“Amin,” diye fısıldadı Bryson.

Michael, KatilSimlerden nasıl da kıl payı kaçtıklarını düşündü. “Söylesene, nasıl başardın?” diye sordu Bryson’a.

“Neyi?”

Sarah şaşkınlıkla nefesini tuttu. “Vay canına! Bunu bir yere yaz, Michael! Bryson tevazu gösteriyor! Her şeyin bir ilki vardır.”

Michael gülümsedi fakat Bryson gerçekten şaşır mıştı.

“Siz neden söz ediyorsunuz?” diye sordu.

“Ah, haydi ama,” dedi Michael. “Bizi kurtardığın için önünde eğilip diz   kmemizi mi istiyorsun?”

“Sizi kurtarmak mı? Yani Kaine’den mi? Mor Diyar’da Katil-Simlerle piknięimizden mi?” Bryson güldü ama bu, insana kendini iyi hissettiren, bulařıcı türden bir kahkaha deęildi. Nedense Michael’ın tüylerini űrpertmiřti.

şimdi şaşkınlık ifadesini arkadaşlarının yüzünde görme sırası Bryson’daydı.

“Ne? Siz ciddi misiniz?” diye sordu.

Michael şakaklarını ovarak bir saniye gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. “Neden az önce başka bir boyuta ekilmişim gibi hissediyorum? Neler oluyor?”

Sarah kontrolü ele aldı. “Bryson, senin programı kurcaladığını gördük. Bizi bir şekilde oradan çıkardığını biliyoruz. Nasıl yaptığını bilmiyorum; ben kodu göremiyordum bile... fakat her ne yaptıysan...”

Bryson onun sözünü kesti. “ocuklar. Çocuklar. Ben değildim. Evet, deli gibi çabalıyordum ama herhangi bir kodu kırmış falan

değilim. Sizin de benim duyduğum şeyi duyduğunuzu sanıyordum sadece.”

“Duymak mı?” diye tekrarladı Michael. “Neyi?”

Bryson tekrar güldü. “Vay canına, ikinizin, günü benim kurtardığımı düşünmeniz harika. Çenemi kapalı tutup bütün övgüleri toplamalıydım.”

“Ne?” diye üsteledi Sarah. “Ne duydun?”

“Bir ses.” Bryson’ın ifadesi ciddileşmişti. “Uyanık’a geri çekilmeden hemen önce. Son derece belirgin bir ses duydum.”

“Ne dedi?” diye sordu Michael.

Bryson sırtıttı. “*Tanjantlar arasında dostlarınız var.*”

10. BÖLÜM

ESKİ BİR ALET

1

Michael'ın o gece bir değil, iki oda arkadaşı olmuştu. Bryson birkaç çantaya giysi ve özel eşyalarını doldurmuştu; onları aldıktan sonra konuşacak bir sürü konuyla Michael'ın Sarah'yla birlikte kiraladığı eve yöneldiler. Michael, gün boyunca Bryson'ın açıklamasını ve onları KatilSimlerden kurtaran şu gizemli Tanjantları düşünmüştü. Hayrete kapılmış ve çok meraklanmıştı. Ayrıca, Kaine'in onları tekrar kandırmış olabileceğinden de endişeleniyordu.

"Şuna bir bakın," dedi Bryson, sosisli sandviç ve hamburgerden oluşan leziz akşam yemeklerini bitirirlerken. Çantalarından birini karıştırdı ve dikdörtgen bir alet çıkardı. Bir tarafı camdı, diğeri metal. Masanın üzerine koydu ve alet masanın üzerinde tıslayarak kayıp durdu. "Buna, dostlarım, AğTableti deniyor."

"Ne?" diye sordu Sarah, şüpheli bir tavırla kelimeyi uzatarak. "İnsanlar bu şeyleri yıllardır kullanmıyor."

“Eh,” diye karşılık verdi Bryson. “Babam bir tür koleksiyoncu. Anlarsın ya, Sarah, bir şeyleri biriktiriyor.”

Sarah arkadaşının ukalahlığı karşısında gözlerini devirdi.

Michael aleti sanki her an toza dönüşebilecek antik bir Mısır parşömeniymiş gibi nazıkçe aldı. Gerçekten de o kadar antik görünüyordu.

“Bu gerçekten bir AğTableti mi?” diye sordu. “Hiç görmemiştim, o kadar eskiler ki.”

“Evet,” dedi Bryson, tableti geri alırken. “Bu gerçekten o. Ve hâlâ çalışıyor. Bana daha sonra teşekkür edersiniz fakat artık AğEkranlarımızı kullanma riskine girmeden dünyada neler olup bittiğini öğrenebiliriz.”

Michael duyduklarından hoşlanmıştı. Kaine ve emrindekiler onu artık çok korkutmuştu ama yine de çevrimiçi olmak zorundaydılar. Ne yapacaklarına karar vermeleri gerekiyordu.

“Bize bunun nasıl çalıştığını göster,” dedi Sarah.

Bryson mağrur bir baba gibi sırttı. “Kullanması zor değil. Zor kısmı, eski sistemle Ağ’a bağlanmak. Ama sevgili babacığım sadece bir koleksiyoncu değil, aynı zamanda lanet olasıcı bir dâhi ve bu ufağlığı tepeden tırnağa hazır hale getirdi. İstedığımız gibi bağlanabiliriz ve kimse biz olduğumuzu bile anlamaz çünkü kimliklerimizle hiçbir bağlantısı yok.”

Bir düğmeye bastı ve cam ekran parlayarak canlanıp normal bir AğEkranı’na çok benzeyen bir arka plan gösterdi. Ancak ekranda hiçbir kimlik tanımlayıcı yoktu; sadece haber kaynaklarına ve oyunlara bağlantılar vardı.

“Şimdi dünyada neler olup bittiğini öğrenelim.”

Bryson alete tekrar dokundu ve istediklerini aldılar.

2

Kaine'in İlkeleştirilmiş Tanjantlarının dünyada yarattığı kargaşayla ilgili bir şeyler bulabilmek için HaberVurgu'da bir saat dolaştıktan sonra kendilerini öncekinden daha da kötü hissettiren bir sürü olay listelemişlerdi. Michael, insanların muhtemelen tesadüf veya bir kerelik olay olarak görüp dikkat etmeyeceği olayların çok daha kötücül olduğunu biliyordu. Ashnda üçü de biliyordu. Bir adım geri çekilip her şeye biraz uzaktan bakınca, Kaine'in dünyada etkisini hissettirmeye başladığı açıkça görülüyordu.

Almanya'da üst düzey bir hükümet yetkilisi bağlı olduğu siyasi partiden bir gecede ayrılmış ve neredeyse bütün önemli konularda görüşlerini değiştirmişti. Parlamentoda herkesin karşısında geçip yasama devrimiyle ilgili hararetili hararetili konuşmuştu. Ancak hikâye örtbas edilmiş, bir komedi sitesinde kenar bilgi seviyesinde kalmıştı. Herkes adamın aklını kaçırdığını düşünüyordu.

Japonya'da insani çabalarıyla dünyaca tanınan bir Budist rahip, bir gece manastır mutfağından aldığı bir bıçakla, odadan odaya geçerek otuzdan fazla öğrencisini uykularında öldürmüştü. Rahip daha önceki gün çeşitli ülkelerin ruhani liderleriyle görüşürken hiçbir zihinsel sorun sergilememiş ve barışı savunmuştu. Ne var ki toplantı SanalAğ'da gerçekleşmişti ve rahip kesinlikle bir Tabut'un içindeydi.

Kanada'da topluma yardımsever katkılarıyla tanınan bir kadın, onun için endişelenmeye başlayan kızı tarafından Uyku'dan Kaldırılmıştı. Anne öfkeden deliye dönmüş bir halde Tabut'tan çıkmış, bütün çocuklarını, sonra da eve gelen kocasını öldürmüştü. Polise tek söylediği, bunu yapmasının kendisine söylenmiş olduğunu.

Böyle çok fazla hikâye vardı. Ve komşular ile arkadaşlar tekrar tekrar aynı şeyleri söylüyorlardı: “Tanıdığım en nazik adamdı” ve “Karıncayı bile incitmezdi.”

Ne var ki Michael’i asıl ikna eden, şiddet içermeyen hikâyelerdi. Sonuçta Kaine’in amacı, Tanjantları insan bedenlerine gönderip korkunç şeyler yaptırarak onları hapse düşürmek olamazdı, değil mi? Belki bu vakalar, aktarımların *doğru çalışmadığı* durumlardı.

Arkadaşlarıyla birlikte, insanların normal davranışlarını değiştirdikleri veya ani kararlar verdikleri çeşitli haberler de buldular. Muazzam miktarda fon kaydıran, geniş çapta işten çıkarmalara girişen veya iştiraklerini satan şirket yöneticileri. Hiçbiri Almanya’daki adam kadar olmasa da ideolojilerini HaberVurgu’nun dikkatini çekecek kadar ani değiştiren hükümet yetkilileri. Film setlerinden yürüyüp giden oyuncular, takımlarından istifa eden ünlü sporcular, yıllardır korudukları mesleki pozisyonlarından ayrılan insanlar. O kadar çok haber vardı ki Michael siber terör suçlarından aranan Jackson Porter’ın kayboluşuyla ilgili bir haber gördüğünde neredeyse... *neredeyse* şaşırmadı.

Ancak Michael bu konuyu şimdilik bir kenara bırakarak olası bir Tanjant istilasını fikrine odaklanabildi. Hepsi çok fazla ve birbirine çok yakındı. Michael hayatı boyunca haberlere meraklı olmuştu ama asla böyle bir şey gördüğünü hatırlamıyordu.

Tipik bir şekilde seçmenlerinin karşısında tavrı alan bir başka hükümet yetkilisiyle ilgili bir haberi okurlarken, en azından onuncu kez, “Tanjantlar olmalı,” diye tekrarlardı. “Bu delilik. İnsanlar nasıl olur da bağlantıyı göremez?”

“Bir düşünsene,” dedi Bryson. Antika aleti kapadı ve bütün haberlerin kaynağı oymuş gibi tiksintiyle iterek kendinden uzaklaştırdı. “Bizim bildiklerimizi bilmiyorlar. Gerçekten birilerinin ayağa kalkıp,” parmaklarını şaklattı, “Şimdi anladım! Tanrı aş-

kına, anladım! Bilgisayar programları insanların zihinlerini ele geçiriyor!’ diyeceğini mi sanıyorsun?”

Michael gözlerini devirdi. “*Biliyorum* ama hepsi çok delice görünüyor. Tuhaf olayların bütün dünyada aynı anda olması.”

“Bunların bir kısmı taklitçi işi olabilir,” dedi Sarah. “Ama birçoğunun Kaine’in işi olduğundan eminim. Bence önce bir test grubu, yani Michael ve diğer birkaç Tanjant vardı, olanları gördükten sonra ince ayarları yaptı ve bir iki hafta sonra bütün bir grubu aynı anda gönderdi. Sadece neyi başarmaya çalıştığını anlayamıyorum.”

Michael da anlayamıyordu. “Evet, bazıları fazla tesadüfi görünüyor. Hiçbir şey tutarlı değil. Hükümet ve şirket seviyesindekileri anlayabilirim; emrindekileri kilit noktalara yerleştirmek istiyor olabilir. Ama neden şiddete gerek duysun ki?” Muhtemelen tarihteki diğer her şeyden çok daha önemli olmasına rağmen hiç önemi yokmuş gibi omuz silkti.

“Kaos,” dedi Bryson, ürkütücü bir fısıltıyla.

Michael ona bakarak trajik vurgusunu açıklamasını bekledi.

“Kaos,” diye tekrarladı Bryson. “Belki de Kaine şu anda bildiğimiz kaos dışında hiçbir şey istemiyor.”

“Neden?” diye sordu Sarah.

“Bilmiyorum. Belki de bütün insanların büyük bir savaş başlatıp birbirlerini öldürmesini istiyordur.”

“Bu hiç mantıklı değil,” diye itiraz etti Michael. “İnsanlığı dünya üzerinden silmek istiyorsa Ölümlülük İlkesi’nin ne anlamı var ki? Zaten istediği şey insan *olmak* değil mi?”

Omuz silme sırası Bryson’daydı. “Sanırım yılın sorusu bu. Ölümsüzlükle ilgili bütün o söyledikleri... bir insan olarak mı, yoksa Tanjant olarak mı ölümsüzlüğü kastetti? Herifin asıl planını işte bu yüzden keşfetmemiz gerekiyor.”

Sarah ayağa kalkıp gerindi ve ellerini beline koyarak masadan arkaya doğru esnedi. Michael onun kemiklerinden gelen çatırtıları duydu.

“Bugünlük ara verip dinlenmeliyiz,” dedi Sarah. “Bu gece biraz uyuyun çünkü yarın çok önemli bir gün.”

“Ah, öyle mi?” diye sordu Bryson. “Tam olarak ne yapacağız?”

Sarah doğrularak gitmek için dönerken omzunun üzerinden rahat bir tavırla cevap verdi: “SAG’la görüşmeye gideceğiz.”

3

Her büyük şehirde ve pek çok küçük şehirde, sık sık haritada işaretlenmemiş olmakla birlikte bir SAG şubesi bulunurdu. Ertesi gün öğleden sonra, Michael ve arkadaşları yerel SAG ofisinin yerini bulmuşlardı ve önünde duruyorlardı. Sokaklarda uyuşturucu satıcılarını ve serserileri görmenin normal sayılacağı, şehrin daha varoş semtlerinden birinde, köhne bir binaydı. Michael’ın, onları getiren taksiciden beklemesini istemesinin nedeni de buydu.

“Burası olduğundan *emin* miyiz?” diye sordu Bryson.

“Kesinlikle,” diye cevap verdi Sarah. “Ayrıca, kapıyı çalmanın ne zararı olabilir ki?”

Bryson parmağını çenesine vurdu. “Uyuşturucu bağımlısı bir manyak tam alışverişin ortasındaysa ve kapıyı çalan kişiyi vurmaya karar verirse zararı olabilir. Bu gerçekten zararlı olabilir.”

“Evet, bu kesinlikle zararlı olur,” dedi Michael. Ama tartışmanın anlamı yoktu; ne olursa olsun o binaya gireceklerini üçü de gayet iyi biliyordu.

Sarah ön cephe boyunca uzanan tentenin altındaki kirli cam kapıya yöneldi. Tek bir vidanın tuttuğu metal kapı kolu çarpık duruyordu. “O halde kapıyı ben çalarım, sizi ödlekler.”

Sarah kapıyı çalarken Michael ve Bryson hemen onun yanına koştular.

Girişte, bir ofis binasının önünde tuhaf kaçan eski ve yamuk duran bir paspas vardı; bir köşesini köpek ya da sıçan kemirmişti ve hırpani görünüşü binanın dış cephesine çok uyuyordu. Paspasın üzerinde AYAĞINIZI SİLİN yazıyordu ki Michael bunun tam da SAG gibi, lafı dolaştırmayı sevmeyen bir kuruma göre olduğunu düşündü.

Sarah elini uzatıp parmak boğumlarını kapıya vurdu. Kapı tıngırdadı ve gevşek kolu cama çarptı ama açan olmadı. Michael, kahverengi boyası dökülmüş, eğri büğrü ahşapla çevrili tozlu metal kapı çerçevesini inceledi. Michael, mekânı merak etmeye başlıyordu çünkü paravan olarak biraz abartılı görünüyordu. Ajan Weber’in ofisine yaptığı ziyareti ki “ziyaret” derken “kaçırılıp zorla götürülmeyi” kastediyordu... ve mekânın bir futbol stadıyının altında olduğunu hatırladı. Görünüşe bakılırsa SAG gölgelerde takılmayı seviyordu.

Kimse cevap vermeyince Sarah kapıya tekrar, daha sertçe vurdu ve bu kez her şey daha şiddetli sarsıldı.

“Haydi, haydi ama,” diye fısıldadı Bryson.

Kapının diğer tarafında bir tıkırtı duyuldu ve kapı ardına kadar açılırken üzerine asılmış eski tip zil çınladı. Michael nedense bunu binanın kendinden de daha tuhaf buldu çünkü dünyanın en önemli ticaret ve eğlence kaynağını korunması gereken bir kurumla hiç bağdaştıramıyordu. Kapıya cevap veren adamı iyice tuhaftı.

Kısa boylu, tombul, gri lekeli kirli sakal olan, tel tel saçlarını kepekli kafasının üzerine doğru taramış; sararmış ve daha da sarı

lekelerle dolu bir atlet giymiş ve kılı kolları yirmi yıldır güneş yüzü görmemiş gibi görünen bir adamdı. Kahverengi askıları kahverengi pantolonunun düşmesini engelliyordu ve dudaklarının arasından, orada olduğunu saatler önce unutmuş olabileceği, artık yanmayan bir puro sarkıyordu.

“Kimsiniz, ne istiyorsunuz?” diye sordu, şaşırtıcı ölçüde tiz bir sesle.

Sarah kontrolü ele almıştı ve bırakmaya niyeti yoktu. “Buraya önemli bir konuda bir ajanla konuşmaya geldik; çok önemli bir konuda. SanalAğ’la ilgili.”

Michael iç geçirmek istedi. Sarah’yı sevse de, bu duyduğu en iyi giriş sayılmazdı. Fazla uyduruktu.

“Bir ajanla randevumuz var,” dedi Michael, sezgileriyle hareket ederek.

Adam purosunu ağzından çıkardı ve göğsü patlayacakmış gibi sesler çıkararak öksürmeye başladı. Michael yüzünü buruşturdu.

“Ne dedin?” diye homurdandı adam, hâlâ boğazını temizlemeye uğraşırken.

Sıra Bryson’daydı. “Bak, dostum, işi zorlaştırmana gerek yok. Buranın bir SAG şubesi olduğunu biliyoruz ve konuşmamız gereken çok önemli bir konu var. Lütfen bizi bir ajana götür; fazla zamanımız yok.”

En azından araya bir-iki “lütfen” serpiştirdi, diye düşündü Michael.

Adam kalın purosunu gri dudaklarının arasına tekrar tıktı ve ağzında puroyla konuştu: “Ajanın adı ne? Parolası?”

Michael aniden Uykuda olmayı diledi; orada doğru bilgiyi bulmak için korsanlık becerilerinden yararlanabilirlerdi. Şimdiyse pratik zekâlarına ve tatlı dillerine güvenmek zorundaydılar.

“Bakın, bayım,” dedi, “yerel ajanın adını bilmiyoruz ve bir parolamız da yok. Sadece beş dakikaya ihtiyacımız var. Bizi dinlediğinize pişman olmayacağınıza yemin ederim. Lütfen.”

“Kelebek kadar zararsız,” dedi Bryson, aptalca sırtarak.

Adam purosunu kurutulmuş et gibi çiğnedi. “İçeri. Hemen.”

Michael rahat bir nefes aldı ve Bryson ile Sarah’nın peşinden küflü, loş lobiye girdi; içeride sert döşemeli üç sandalye ve boş bir masadan başka hiçbir şey yoktu. Adam onlara beklemelerini söyledi; sonra kapıyı çarparak kapadı ve zil çalınca öttü.

Adam başka bir kapıda gözden kaybolduktan sonra Michael arkadaşlarına döndü. “Bu adam... ilginç.”

Sarah yavaşça başıyla onayladı; Bryson korkuyla ürpermiş gibi titredi.

Purolu adam bir dakika geçmeden geri geldi. Kapıyı açtı ve onlara girmelerini işaret etti.

“Ajan Weber sizinle görüşecek.”

4

Bryson ve Sarah ev sahibinin işaretine uymak üzere hareketlenmişti ama Michael tereddüt ediyordu. Weber’in böylesine varoş bir semtteki köhne bir binada olması mümkün değildi. Adam da sanki onun şüphelerini hissetmişti.

“Uydu bağlantısıyla,” diye mırıldandı adam, hayatı boyunca konuşmaktan yorulmuş gibi bir tavırla.

“Ah,” dedi Michael aptalca.

Arkadaşlarıyla birlikte kapıdan geçti. Hep birlikte, duvarları yeni boyandığı ve yerde lekesiz bir halı serili olduğundan daha hoş görünen ve ilerledikçe daha iyi aydınlatılmış, uzun bir koridordan

geçtiler. Purolu Adam onlara arkadan çobanlık yapıyor, havlar gibi konuşarak onlara sola, sonra sağa dönmelerini, ardından işaretli katlara inmelerini emrediyordu. Sonunda grubu başka bir kapıdan, başka bir koridordan geçirdi ve kocaman bir DuvarEkranı'nın çoktan açılmış olduğu küçük bir odaya soktu.

Ajan Weber'in devasa yüzünün kendilerine baktığını görünce Michael hızla nefesini tuttu ve boğazı düğümlendi. Siyah saçları, egzotik gözleri ve en derin düşüncelerini bile okuyabiliyormuş gibi bilgi bakışları...

"Oturun," diye emretti adam.

Minderli sandalyelerle çevrili uzun bir masa vardı. Michael ve arkadaşları tek kelime etmeden oturdular. Sarah ve Bryson'ın duvardaki kadınla göz teması kurmaktan kaçındıklarını fark etti. Kadın yeterince ürkütücü değilmiş gibi, bir de olağanüstü boyutlarla onlara tepeden bakıyordu. Zavallı Jackson'ın bedeninde uyandıktan sonra ajanın kendisini *bizzat* ziyarete geldiği günü hatırladı. Onu görmek Michael'ı biraz da olsa rahatlatmış, yalnız olmadığını ve neler olduğunu anlamasında SAG'ın kendisine yardım edeceğini hissettirmişti. Ne var ki o zamandan beri ne kadından ne de başka birinden haber almıştı; tabii *Hayatdamarı*'nda ağaç evin yakınındaki olası karşılaşmaları sayılmazsa.

İçini kaplayan öfkeyi ve şakaklarının zonklayışını hissetti.

"Bizi yalnız bırakabilirsin, Patrick," dedi Weber, etraflarındaki kolonlardan gürleyen sesiyle.

Bryson adeta sırtışını gizlemeye çalışıyordu. Michael'a bakarak hayatında duyduğu en komik isimmiş gibi, sessizce, sadece dudak hareketleriyle *Patrick* dedi.

Adam ve purosusu gittikten sonra odaya huzursuz bir sessizlik çöktü. Michael, kadının onları görmesini sağlayan kameranın nerede olduğunu merak ederek Ajan Weber'le göz temasını olabildiğince

korumaya çalıştı. Biraz cesaret sergilemeye kararlı bir şekilde önce onun konuşmasını bekledi ama kadın uzattıkça uzatıyordu.

Sonunda Ajan, “Ne istiyorsunuz?” dedi.

Michael’ın nabızı biraz daha hızlandı.

“Ne mi istiyoruz?” diye tekrarladı. “Daha nazik, daha sıcak bir şeyler söylemenizi beklerdim; ‘Seni sağ salım görmek güzel, Michael,’ gibi. ‘Ben de seninle bağlantı kuracaktım, Michael, ama işler çok yoğundu, lütfen özürlerimi kabul et. Ah, bu arada, *Hayatdamarı*’ndaki davetsiz ziyaretim için de özür dilerim, Michael,’ gibi şeyler.”

Ajan Weber gözünü bile kırpmadı. Neredeyse hiç tanımadığı bir yabancıya bakıyormuş gibi, Michael’a boş boş bakmaya devam etti. Bir yabancıнын bedeninde olsa bile, sonuçta Weber onu daha önce görmüştü. *Onu* ziyarete gelmişti. Ve Michael, kendisine bundan daha iyi davranılmasını hak ettiğini düşünüyordu. Bryson ve Sarah yerlerinde kıpırdandılar fakat seslerini çıkarmadılar.

“Lütfen ne söylemek için geldiyseniz söyleyin,” dedi Weber. “Patrick önemli olduğu konusunda ısrarcıydı. SAG’ın liselilerle oyun oynayacak zamanı yok, bu yüzden acele edin.”

Michael daha fazla dayanamayarak yerinden fırladı. Şakaklarındaki zonklama, balyoz darbelerine dönüşmüştü. “Sen nasıl...”

Sarah elini onun koluna koyarak sözünü kesti ama Michael onun yaklaştığını fark etmemişti bile.

“Michael,” dedi Sarah. “Sadece ona söylememiz gereken şeyleri söyle. Kaine’i ve haberlerde gördüğümüz diğer şeyleri.”

“Kaine’den haberim olmadığını mı sanıyorsunuz gerçekten?” diye araya girdi Ajan Weber. “Beni görmek istemenizin nedeni *bu* muydu?”

Michael’ın öfkesi şaşkınlığa dönüştü. Kadın neden bu kadar tuhaf davranıyordu? Henüz Bryson ve Sarah’a güvenmiyordu mu?

“Biz... Kaine tarafından kaçırıldık,” dedi Sarah, inanılmaz bir şekilde sükûnetini koruyarak. “Onun için çalışmamızı, ona yardım etmemizi istedi. Bizi tehdit etti ve annemle babamı kaçırdı.”

“Ve bize SanalAğ dünyalarını vaat etti,” diye ekledi Bryson. “Ölümsüzlüğü. O kısmı da unutma.”

Sarah başıyla onayladı. “O da var. Tabii *eğer* istediklerini yaparsak. Biri kaçmamıza yardım etti ve o zamandan beri Uyanık’ta da tuhaf şeyler oluyor. Michael’ın hikâyesini, Ölümlülük İlkesi’ni falan elbette biliyorsunuzdur. Ve haberlerde bir sürü çılgınca şey oluyor... hepsi bir şekilde bağlantılı. Biz... sadece SAG’la konuşmak istedik. Nedenini anlamıyo...”

“Bu kadar yeter,” dedi Ajan Weber. Yüksek sesle değil ama otoriter bir tavırla konuşmuştu. “Daha fazlasını duymama gerek yok, teşekkürler.”

Michael ne diyeceğini bilemiyordu. Weber uzanıp bir şeylere dokundu, sonra Patrick’i odaya geri çağırdı. Adam bir saniye sonra kapıdaydı.

“Lütfen konuklarımızı binadan çıkar,” dedi Ajan Weber. “Bu insanları daha önce hiç görmedim.”

Ve DuvarEkranı simsiyah oldu.

11. BÖLÜM

KARANLIK VİZÖR

1

“O olduğundan *emin* misin?” diye sordu Sarah, taksi onları SAG binasından uzaklaştırdıktan sonra Michael’a dönerek. Okul servisine binmiş anaokulu öğrencileri gibi arka koltuğa dizilmişlerdi ve Bryson ortada oturuyordu.

“Evet,” diye cevap verdi Michael. Öfkesini bastırmaya çalışıyordu; sonuçta olanlar Sarah’nın hatası değildi. “*Derin Hayat-damarı*’ndaki Aura’sı neredeyse tıpatıp aynı. Kesinlikle o. İsmi aynı, görünüşü aynı. Ayrıca, onunla Jackson Porter’ın evinde de gördüm. O olduğunu biliyorum; bizi hiç tanıımıyormuş gibi davranması şaka gibi.”

“Belki de kendi kışını kurtarmaya çalışıyordur,” dedi Bryson. “Kaine’i bulmak ve Ölümlülük İlkesi’ni durdurmak onun göreviyse, asrın fiyaskosunu sergilediği ortada. Tanrı’nın insanlığa bahşettiği bir nimetmiş gibi davranabilir ama onun da amirleri

var ve en büyük fiyaskosuyla,” Michael’i işaret etti, “yani seninle eski dostmuş gibi davranırsa o amirler kariyerini başına yıkabilir. Alınma, lütfen.”

“Ah, ne demek,” diye karşılık verdi Michael, gözlerini devirerek. “Hiç alınmadım.”

Sarah ikna olmamıştı. “Bundan fazlası olmalı. Bizi tanımayanmış gibi davranması ve bunun yanına kalması mümkün değil. Tuhaf bir şeyler dönüyor.”

Michael onunla yüzde yüz hemfikirli.

Taksici aniden küfrederek yavaşladı ve yolun kenarına çekti. Sonra ellerini direksiyona vurdu.

“Neler oluyor?” diye sordu Bryson.

Taksici onlara döndü. “Lanet olasıca hava polisi.” Tavandan görebilirlermiş gibi parmağıyla yukarıyı gösterdi. “Durmamı işaret etti. Muhtemelen kotasını doldurmaya çalışan canı sıkkın bir donut oburudur.”

Michael huzursuz olmuştu. Ya polis memuru yolcuları sorar ve kimliklerini görmek isterse ne olacaktı? *Sakinleş*, dedi kendi kendine. Sahte kimliklerini tekrar tekrar kontrol etmişlerdi. Sadece mesaisini doldurmaya çalışan bir polisi kandırabilirlerdi.

“Yüzün,” diye fısıldadı Sarah. Bu tuhaf bir sözdü.

“Ha?”

“Bütün HaberVurgu’da dolaşıyor. Ya polis seni tanır mı?”

Michael’ın cevap vermesine fırsat kalmadan polisin uçan arabası önlerine indi ve egzozlarından havayı bulandıran bir sıcaklık yayarak döndü. Gümüşü makine asfalta yumuşak bir sesle kondu, motorları vınlıyarak kapandı, sonra uzun süre karşılarında öylece durdu.

“Bunu bilerek yaptıklarına yemin ederim,” diye homurdandı taksici, ön koltuktan. “Bu sıçan suratlılar insanı terletmeyi severler.

Muhtemelen şimdi kahvesini yudumluyor, Ağ'da bir arkadaşıyla sohbet ediyordur. Lanet olasıca or..."

Michael adamı artık duymuyordu. Artık içindeki o huzursuzluk paniğe dönüşmeye, avuçları terlemeye, boğazı pamukla tıkanmış gibi gelmeye başlamıştı. Bu bekleyiş onu delirtecekti.

Sonunda polis arabasının kapısı açıldı ve yukarı doğru kalktı. Standart, şişkin, siyah polis zırhlı bir adam araçtan çıktı. Kaskının vizörü, yüzünü gizleyecek şekilde inikti. Şehrin bu kısımlarındaki polislerin kendilerini korumayı isteyebileceğini Michael anlayabiliyordu fakat yine de gerilmişti. Hayalinde bu adamın onu arabadan çıkardığını ve kan revan içinde bırakana kadar o siyah eldivenlerle dövdüğünü görebiliyordu; adam bir insandan çok bir robot canavara benziyordu.

Polis memuru, taksinin şoför tarafına dolaşarak camı tıklattı. Taksici camı indirmeden önce bir saniye bekledi; muhtemelen sırf bunu yapabildiğini kanıtlamak için.

"Sorun nedir, memur bey?" diye sordu, bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi rahat bir tavırla. "Kesinlikle hız yapmıyordum ve belgelerimin hepsi tamam."

"Orada oturup çıtınızı çıkarmamanızı istiyorum, bayım. Bunu yapabilir misiniz? Sizce benim için bunu yapabilir misiniz? Bayım?" Vizör, memurun sesini biraz boğuyordu ama yine de tehditkâr bir tonu vardı.

Michael sadece taksicinin başının arkasını görebiliyordu fakat adamın ensesindeki kaslar gerilmişti ve karşılık vermemişti. En azından sözel olarak. Sadece gergin bir şekilde başıyla onaylanmıştı.

"Bu çok iyi," dedi polis. "Şimdi kanunlara saygılı, iyi niyetli yolcularınızın araçtan inmesini istiyorum. Hemen."

2

Polis memuru onları eski bir binanın soğuk, tuğla duvarında sıraya dizdi. Michael işçiliği kötü sıvanın pütürlerinin, tişörtünü deldiğini hissediyordu. Polisin vizörünü hâlâ kaldırmamış olması, Michael'in gözünde daha da robot gibi görünmesine neden oluyordu. Uyku'da, kendisinin bir Tanjant olarak aslında ihtiyaç duymadığı Öz'ünü kodla parçalayan robotu hatırladı ve yine Kaine'i düşündü. Bu sözde trafik kontrolünün arkasında o olabilir miydi?

Lütfen, hayır, diye yalvardı Michael. Kaine nasıl o kadar güçlü olabilirdi ki? Buna inanmayı reddediyordu. Buna rağmen dönüp polise baktı ve onun da canlanmış bir Tanjant olup olmadığını merak etti.

"İsimleriniz?" diye sordu adam, vizörünün sadece bir kısmını aydınlatarak. Michael içeride akan semboller ve resimleri gördü. "Cevap vermeden önce, bunu sadece bir kez söyleyeceğim: Sakın. Yalan. Söylemeyin. Bana gerçeği söylemek için bir tek şansınız var. Şimdi, isimleriniz?"

Önce Sarah, sonra Bryson, en son da Michael isimlerini söyledi. SanalAğ'da Michael'm sayamayacağı kadar çok kez yakalanmışlardı ve sadece gerçeği rahat ve sakinçe... *çarpıtarak* her seferinde yakayı sıyırmışlardı. Bu iş gerçek dünyada biraz farklıydı fakat temel ilkeleri aynıydı. Üçü de sahte isimlerini, bütün hayatları boyunca kullanmış gibi rahatça söylediler.

Polis memuru belki de dinleyip kaydettiğini belirten, tuhaf bir sesle homurdandı fakat ses daha çok mide sorunları olan bir maymununkini anımsatıyordu.

"Bir ihbar aldık," dedi adam, şüphelilerinin önünde yavaşça yürürken. Michael'ın önünde durarak kapkaranlık vizöründen ona baktı; en azından Michael kendisine baktığını düşünüyordu.

“Yaklaşık iki haftadır aranan Jackson Porter hakkında. Siz bu konuda bir şey bilmiyorsunuz, değil mi? Adın neydi? Ah, evet. *Michael*. Buna ne diyeceksin, evlat? Siber teröriste benzeyen birilerini gördün mü?”

Michael’ın içinden, gözlerini kapayıp koda ulaşmak geçiyordu. Bu durumdan kendini korsanlık becerileriyle kurtarmak için. Aniden, bir Tanjant olarak her şeyden habersiz ve mutlu olduğu hayatını özledi. Bu polis memuruna yalan söylemek berbat bir fikir gibi geliyordu; özellikle de adamın onun yüzünü tanıdığı belliyken. Ancak başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

“Hayır, efendim,” dedi. “HaberVurgu’yu gördüm, şu Jackson denen çocukla ilgili haberleri duydum. Ama onu hiç görmedim. Çocuklar, siz gördünüz mü?” Çoktan bir hata yaptığını ve son derece kurnaz bir polis memuruna çattığını bilmesine rağmen bir cevap almak için arkadaşlarına baktı. Bryson ve Sarah utangaç bir tavırla başlarını iki yana salladılar ama Michael’in çuvalladığını bildikleri gözlerinden okunuyordu. Belki de sadece gerçeği anlatmalı ve emniyetlerini yetkililere teslim etmeliydiler.

Polis memuru nihayet vizörünü kaldırdı ve ortaya, kanun adamı olmak için doğmuş birinin yüzü çıktı. Taş gibi sert yüz hatları ve karanlık havuzlar gibi, okunması imkânsız gözler. Durumdan hiç de memnun gibi görünmüyordu.

“Arabaya binin,” dedi sertçe. “Üçünüz de. Tek bir yanlış hareketinizde LazerKelepçe takarım. Bugün hiç havamda değilim.”

Taksici, arabasından bağırdı. “Hey! Memur bey! Ben gidebilir miyim? Lütfen?”

“Kaybol!” diye bağırdı polis memuru.

Taksici serbest kalmaktan memnun şekilde hızla uzaklaştı. Michael, taksinin, bütün umutlarıyla birlikte gözden kayboluşunu izledi.

3

Arabaya ilk binen Sarah ve Bryson oldu. Polis memuru, Michael'ın kolunu gerektiğinden daha sıkı tutuyordu. Michael umutsuzdu ve nedeni sadece açıkça görünen şeyler değildi. Elbette bütün polis teşkilâtı şimdiden Kaine için çalışıyor olamazdı fakat onları yakalayan bir Tanjant *olabilirdi*. Birbirinden tamamen bağımsız meseleler olsa da, bir de Ajan Weber'in tuhaflığı vardı. Jackson Porter gerçekten kayıptı, ciddi suçlarla aranıyordu ve çocuğun yüzü bütün HaberVurgu'ya yayılmıştı. Michael'ın ihbar edilmesi hiç de tuhaf değildi.

Ne var ki Michael'ı hapse atarlarsa çok fazla şey riske girerdi. Kaine'in neyin peşinde olduğunu başka kimse anlayamayabilir ve kendisi de kanun adamlarını ikna edemeyebilirdi. İçinden Ajan Weber'e sövüp saymak geldi. SAG'a ihtiyaçları vardı.

"Sıra sende," dedi polis, Sarah ortaya kaydığında.

Michael'ın çaresizliği o anda yüzeye çıktı. "Dinleyin, efendim... Sizinle konuşabilir miyiz? Yalnız?"

Adamın vizörü hâlâ kalkıktı ve yüz ifadesi hiç değişmemişti; Michael'ın isteği onu şaşırtmışsa bile bunu belli etmiyordu. "Benimle konuşmak istiyorsun. Yalnız." Bunu sormaktan çok, ifade etmişti.

Michael başıyla onayladı. "Lütfen."

Polis onu kolundan daha sert tutarak arabadan birkaç adım uzaklaştırdı. "Haydi bakalım, evlat. Konuş."

"Kim olduğumu ikimiz de biliyoruz," dedi Michael.

"Gelmiş geçmiş en aptal polis olmadığımı kabul ettiğin için teşekkürler. Seni bu yüzden götürüyorum."

Michael arabayı işaret etti. "O ikisinin kaçışımı hiçbir ilgisi yok. Onlar sadece yolda karşılaştığım arkadaşlar. Ve... *kaçmanın*

bir nedeni var. Suçlu olduğum için kaçtığımı sanıyorsunuz ama işler çok yukarılara, sizin üstlerinizden de yukarılara uzanıyor.”

“Evlat, sen neden söz ediyorsun?”

“Beni tutuklayamazsınız. Bunu yapamazsınız. Gerçek bir si-ber teröristle ilgili elimizde istihbarat var ve... daha fazlasını... öğrenmemiz gerekiyor.”

Michael henüz sözünü tamamlayamadan polis memuru başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Zamanımın boşa harcanmasından hoşlanmam, evlat. Bilmece gibi konuşmayı kes. Bir şeyi bilmemi istiyorsan dökül.”

Michael'ın kanı kaynıyordu. Kendini köşeye sıkıştırmıştı. “Bu... çok karmaşık. Dinleyin, bizi bırakmanızı sağlamak için ne yapabilirim? Para versem? Size bir sürü para verebilirim. Ailem... zengindir. Eli boş kaçmadım.”

Polis memuru bir elini kaldırdı ve Michael çenesini kapama zamanının geldiğini anladı.

“Evlat, sana bir şey söyleyeyim mi? Hayatımda bazı cesur insanlarla karşılaştım. İnanılmayacak kadar aptallarla da. Sen her ikisi birdensin. Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun? Benim sekizinci nesil bir polis olduğumun farkında mısın? Benim büyük-büyük-büyük... kaç nesil büyük dedem devriyeye at üstünde çıkardı, evlat. Bir *at*. Bir ergenden birkaç papel alıp böyle bir mirası çöpe atacağımı mı sanıyorsun?”

Lanet olsun, diye düşündü Michael. At hikâyesine itiraz etmek zordu. Çıplak gerçeğin korkutucu sularına dalmaya karar verdi.

“Bakan, özür dilerim. Gerçekten çaresizim. Beni götüremezsiniz. Konu Kaine'le ilgili; onun adını duyduğunuzdan eminim... elimizde istihbarat var. Atlanta'daki SAG merkezine gitmemiz gerekiyor.”

“Eh,” dedi polis memuru, “madem bu kadar çok şey biliyorsunuz, o zaman sizi gerçekten şubeye götürmem gerekiyor.”

“Ama...”

Polis artık sıkılmıştı. “Hemen. Arabaya. Bin.”

Cesareti kırılan Michael söyleneni yaptı.

4

“Belki de bu iyi bir şeydir,” dedi Sarah, uçan araba havalandıktan sonra. Böyle araçlar için ayrılmış, nerdeyse sadece resmi araçlar tarafından kullanılan ulaşım hatlarında baş döndürücü bir hızla ilerliyorlardı.

“İyi bir şey mi?” diye tekrarladı Michael. “Nedenini duymak için sabırsızlanıyorum.” Polisin kendilerini duyduğunu biliyordu ama gerçekten umurunda değildi.

“*Birilerine* söylememiz gerekiyor,” diye karşılık verdi Sarah. “Kendi başımıza ailemi bulup Kaine ve ordusuyla savaşabileceğimize gerçekten inanıyor musun? Bence yapabileceğimiz her şeyi yaptık zaten; SAG’ı denedik ve hiç iyi gitmedi. Şimdi polise, eyaletin araştırma bürosuna, Merkezi İstihbarat Teşkilat’ına falan anlatmayı denemeliyiz. Birilerinin bizi dinleyeceğinden eminim.”

Bryson, Sarah’ı desteklercesine başıyla onayladı fakat Michael başını iki yana salladı.

“Bizi sadece SAG’dakilerin ciddiye alacağını düşünüyorum.” Sarah’nın itirazlarını daha başlayamadan böldü. “*Evet*, denedik ve bizi başlarından savdıklarını biliyorum. Fakat bunun bir nedeni olmalı. Belki Ajan Weber casuslardan endişeleniyordu, belki bizi korumaya çalışıyordu, bilmiyorum. Ama bir şekilde onunla yüz yüze gelmemiz gerekiyor.”

“Bilmiyorum, dostum,” dedi Bryson. Bu, Michael’in moralini daha da bozdu çünkü aralarında maceracı biri varsa, kesinlikle

Bryson'dı. O vazgeçtiyse ve polisle gitme fikrine teslim olduysa, o zaman muhtemelen yapmaları gereken şey bu demektir.

“Pekâlâ,” dedi Michael, kendisi de teslim olarak. Şimdilik. “Umarım er ya da geç bizi dinleyecek birileri çıkar. Bizi *gerçekten* dinleyecek birileri.”

“Eh,” diye karşılık verdi Bryson, “bu adamı kapıdan fırlatıp atmayı ve arabayı kendin uçurmayı düşünmüyorsan, pek seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum, değil mi? Uyku’da değiliz, dostum. Bu kez kod yazarak paçamızı kurtaramayız.”

Çılgınca bir an, Michael bunu yapmayı gerçekten düşündü. Kafesinden fırlamış bir goril gibi ön koltuğa atılabilirdi. Bir uçan arabayı kullanmak ne kadar zor olabilirdi ki? Ama o an geçti. Michael arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve pencereden dışarı baktı.

Aşağıda sokaklar *Hayatdamarı*’ndaki kırsallarda gördükleri dizi dizi ekin tarlaları gibi hızla altlarından akıyordu.

5

Sessizce yola devam ederlerken Michael’ın zihni saatli bomba gibiydi. Polisle ve teslim edilecekleri kişilerle neler yaşayabileceklerini düşünmekten kendini alamıyordu. Hikâyelerine inanan biri çıkacak mıydı? İlerledikçe huzursuzluğu da artıyordu. Olan biteni zihninde bir türlü toparlayamıyordu.

Sarah ve Bryson’ın dışında tanıdığı tek kişi Gabriela’ydı. O yardım eder miydi? Onun, Atlanta’daki babasını ziyaret edeceğini de hatırlıyordu. Bu olasılık çılgınca görünüyordu ama tanıdığı başka kimse yoktu. Ve umutlarını kaybediyorlardı. Biraz araştıracak zamanı olsa, Gabriela’nın Ağ’daki adresini kolayca bulabilirdi .

Şehrin merkezine ulaşmışlardı ve batmakta olan güneşin ışığını yansıtan cam ve çelik gökdelen kanyonlarının arasından ilerlerken Michael düşüncelere daldı. Onlarla aynı hava yolunu paylaşan çok az uçan araba vardı ve yanlarından *geçtikleri* her seferinde Michael bakışlarını kaçırmak zorunda kalıyordu. Arabalar üzerlerine geliyormuş da son anda yön değiştiriyormuş gibi görünüyordu ki bu da Michael'm sinirlerini iyice germiştii.

Öne eğilerek polis memuruna seslendi: "Efendim?"

Adam vizörünü yine indirmişti; Michael karanlık ekranın içinde yanıp sönen bilgi ve haritaları seçebiliyordu ama görüş açısı detayları görmesine izin vermiyordu.

"Ne var?" diye karşılık verdi adam, açıkça ilgisiz bir tavırla.

Adam pisliğin teki olabiliirdi ama yine de bir kanun adamıydı. Sarah, Michael'ın omzuna vurdu ve Michael ona döndüğünde kaşlarının kalktığını gördü; yüzünde, şimdiye kadarki en büyük, *sen ne halt ettiğini sanıyorsun*, bakışı vardı. Michael, *rahatla*, dercesine bir ifadeyle ona güvence vermeye çalıştı ve tekrar polis memuruna döndü.

"Bu konuda bize inanmak zorundasınız. Çılgınca bir hikâye ama doğru."

"Ne hikâyesi?"

"Şey, size henüz tam olarak anlatmadım."

Adam sabrının taşıtığını gösteren bir tavırla kollarını kaldırdı. Uçan araba bir an dalışa geçerken Michael'ın midesi ağzına geldi ve Bryson utanç verici bir şekilde çığlık attı.

"Yani şimdi de bana henüz anlatmadığın bir hikâyeye inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu polis. "Evlat, bir soruya cevap ver: Sen hiç akıl hastanesinde yattın mı? Beyninde tümör falan mı var? Belki de greyfurt büyüklüğündedir."

Nedense bu sözleri adamı daha sevimli gösterdi ve Michael biraz rahatladı. “Pekâlâ, dinleyin. Uyk... SanalAğ’a sık girer misiniz? Oyun falan oynar mısınız?”

Adam havlar gibi güldü. “Şişmiş bir prostatım var da her yirmi dakikada bir işemem mi gerekiyor mu? Elbette. Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Şey, Kaine adındaki oyuncuyu duyduğunuzdan eminim. Duydunuz, değil mi? Son birkaç aydır haberlere çok çıktı.”

“Evet, evlat, Kaine’i duydum.” Adam direksiyonu sağa kırdı ve araba geniş bir binanın etrafından dönerken yana yattı. Sarah’ının vücudu Michael’inkine yaslandı ki Michael bu kadar gergin olmasa, bundan hoşlanabilirdi. “Tahmin edeyim; şu Kaine senin amcan falan mı? Belki de babandır?”

“Hayır, o bir Tanjant. Ve insanların bedenlerini çalıp bilgisayar programlarını... Tanjantların bilincini onlara yerleştiriyor. İnsanlara. Tanjantları insanlara dönüştürüyor. Bu sırada da gerçek insanları öldürüyor.”

Michael yüzünü buruşturdu. Ağzından çıkan her kelime, durumu daha da saçma gösteriyordu.

Polis memuru dönüp Michael’a baktı. “Evlat, endişelenme. Merkezde iyi deli doktorlarımız var. Birazdan orada oluruz.” Yine önüne döndü.

Michael kaskatı kesilerek arkasına yaslandı. Adam hareket ettiğinde açının uygun hale geldiği bir saniyede, kaskının vizöründe bir şey görmüştü. Michael’ın yüzü beyazlamış olmalıydı çünkü Sarah ve Bryson, ona adamın deli doktoru önerisi iyi olabilirmiş gibi bakıyorlardı.

“Sorun ne?” diye fısıldadı Sarah.

Michael cevap veremedi. Zor nefes alabiliyordu. Göz yanılması olduğuna, gördüğünü sandığı şeyi aslında görmediğine inanmak istiyordu ama gerçek bütün ağırlığıyla omuzlarına yükleniyordu.

Vizörde Sarah'nın bir resmi vardı ve altında kısa bir cümle yazıyordu:

KAYIP VAKALARIYLA BAĞLANTISI NEDENİYLE ARANIYOR

Ayrıca Jackson ve Bryson isimlerini de görür gibi olmuştu. Ancak tek ifade dikkatini çekmişti: *Suç ortakları.*

Yani artık *hepsi* kanun kaçağıydı.

12. BÖLÜM

KIRIK TUĞLALAR

1

Sarah öne eğilerek yüzünü sadece Michael'ın görebileceği bir şekilde baktı ve sessizce, dudak hareketleriyle, *neyin var senin*, diye sordu. Araba sola yatmaya başlayınca Michael ona doğru eğildi. İçinden onu tutup sımsıkı sarılmak geliyordu. Sanki her dakika başları daha büyük derde giriyordu. Korkunç bir üzüntü içini eritiyordu.

Sarah bir cevap beklentisiyle kaşlarını kaldırdı. Bryson ikisini de izlerken bir şey söylemeyecek kadar akıllıydı fakat oturduğu yerde kıpırdanıp duruyordu.

Michael bu polisle devam edemeyeceklerini biliyordu. Onları karakola götürmesine, kayıt altına almasına, tutuklamasına falan izin veremezlerdi. Kaçak bir siber terörist, adam kaçırıcı bir suçlu ve muhtemelen katil zanlısı. Bryson'ı neyle suçlayacaklarını kim bilirdi? Ama fark etmezdi. Polis, her halükarda iki oğlanı da suç

ortağı olarak istiyordu. Her şey bir daha toparlanmayacak şekilde parçalanmak üzereydi.

“Kusacağım,” diye bağırdı aniden, arabanın önüne doğru. “Midem. Kusmak üzereyim, indirin bizi!”

Polis memuru, dikiz aynasından ona bir bakış atarak, “Ne-redeyse geldik,” diye karşılık verdi. “Kendini birkaç saniye daha tutuver.”

Michael yüzünün yalanını destekleyecek şekilde beyazladığını biliyordu. “Ciddiyim! Lütfen! Beni bu şeyden indirmelisiniz!”

“Vay canına,” dedi adam, hem keyifli hem de sinirli bir sesle. “Ne kadar sihirli bir miden varmış. Tam terörist ve katil arkadaşları hapse girmek üzereyken bulanıverdi.”

Sır tutmak da buraya kadardı.

“Yalan söylemiyorum,” dedi Michael çaresizce. Sesindeki zayıflığın kendisi bile farkındaydı.

“Dayan biraz. Rahat hücrelerinize yerleştiğinizde hepiniz istediğiniz kadar kusabilirsiniz.”

Sarah tenis maçı izliyormuş gibi bir onlara, bir Bryson’a bakıyordu ve şaşkındı. “Katil arkadaşlar mı? Siz neden... Michael, neden söz ediyor bu adam?”

Michael paniğe kapılmak üzereydi. “Vizör ekranında bir şey gördüm. Ailenin kaybolmasıyla ilgili seni suçluyorlar. Bryson ve benim de sana yardım ettiğimize inanıyorlar.”

Sarah’nın yüzü bembeyaz oldu ve Bryson önündeki koltuğu yumrukladı.

“Sakinleşin bakalım!” diye bağırdı polis. “Yetişkin suçları işlemek istiyorsanız, yetişkin cezalarına da hazırlıklı olacaksınız. Şimdi çenenizi kapayın ve tek kelime daha etmeyin. Merkez hemen sağda zaten.”

Eski, tuğlaları yıpranmış bir yapıya yaklaşırlarken arabanın iki tarafında binalar belirdi. Karakolun pencereleri pislik kaplıydı ve ancak dünyanın her yerindeki bütün karakollar kadar sevimli görünüyordu.

“Belki bunun karşılığında bir prim alırım,” dedi adam, kendi kendine gülerek. “Belki de uzun zamandır istediğim gibi saç ekimine gidebilirim.”

2

Araba yavaşlarken hız kesmek için ön tarafı yukarı kalktı. Binanın birkaç kat yukarıda bir kapının kayarak açıldığı ve içeriden parlak ışıkların görüldüğü diğer ucuna yaklaştılar. Polis memuru arabayı iniş alanına yöneltti.

Michael açıklığa baktı; onları tek lokmada yutmak isteyen bir ağza benziyordu ve söz konusu olan sadece onların hayatı değildi. Kaine’in neyin peşinde olduğunu; gerçekte neler planladığını bilen çok fazla kimse yoktu. Hapse atılırlarsa Tanjant istediğini yapmakta özgür kalacaktı. Güçlü bir korku Michael’ı neredeyse eziyor, nefes almasını zorlaştırıyordu.

Bu adamla gitmeyecekti. Bunu kesinlikle yapmayacaktı. O anda zihninin mantık kısmı kapandı ve saf, ateşli, vahşi içgüdüler kontrolü ele aldı.

Bütün ağırlığıyla, ön ve arka koltukların arasındaki camda bulunan açıklıktan ileri atılıp polisin kaskını yakalayarak kendine çekti. Sonra adamın başını koparmaya çalışıyormuş gibi olanca gücüyle yana çevirdi. Kaskı tam arkasındaki cama çarpınca adam boğuk bir acı çığlığı attı.

“Seni lanet olasıca...” diye başladı polis fakat Michael yine bütün ağırlığını yükleyerek kaskı sağa sola çevirince keskin bir feryatla sözleri yarım kaldı. Adam direksiyonu kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçerek ellerini Michael’ın kollarına uzattı. Tırmalıyor, tutmaya çalışıyordu fakat Michael çıldırılmışçasma saldırıyordu. Araba sola yatıp düşmeye başlarken aniden midesi ağzına geldi.

“Direksiyonu tut!” diye bağırdı Sarah’ya fakat açık cam kapıların arasındaki küçük boşluktan onun geçmesi mümkün değildi.

Michael adamın kaskını sımsıkı tutmuştu ve polisin boynu her an kırılabilirdi. Michael ayaklarını ön koltuğa takıp kendini çekerek açıklıktan geçti ve ön kabinin zeminine düştü. Polis memurunun vücudu da emniyet kemerinden sıyrılarak Michael’inkinin üzerine yuvarlandı. Pencereilerin dışında dünya hızla dönüyor, binalar tuhaf açılarda görünüyor; mavi gökyüzü, gri çelik ve camlarla sürekli yer değiştiriyordu.

“Şimdi!” diye bağırdı Michael. “Direksiyonu tut!”

Sarah ileri uzanıp açıklıktan geçmeye başlamıştı bile. Bryson da onu kaldırıp iterek yardım ediyordu. Michael polisin silahını çekip ateş etmesinden korkarak onunla boğuşuyordu. Çok geçmeden birileri peşlerinden gelecekti; düşen polis arabasının karakoldan fark edilmemesi mümkün değildi.

Sarah direksiyonu yakalarken polis memuru bir elini kurtarıp Michael’ın yüzüne yumruk attı. Michael’ın gözlerinin önünde yıldızlar uçtu. Adamın vizörünün alt kısmını yakalayarak sertçe çekti. Vizör hızla kalkarken bir şey çatırdadı ama yerinden kurtulmadı.

Polis memurunun yüzü öfkeden buruşmuştu. “Sen gördüğüm en aptal...” diye başladı ama bütün evren bir kasırgaya kapılmış gibi dönüyordu. Michael, kontrolü sağlamasını umarak Sarah’ya baktı.

Sarah bütün ağırlığını yükleyerek direksiyonu çılgınca çekti ve bir şeyleri kontrol altına almaya çalıştı. Ancak araba dönüyor,

yana yatıyordu ve sonunda yukarı doğru fırladı. Pencere motorlarının korkunç çılgılığıyla titredi. Sarah dilini dudaklarının arasına kısırmış, yüzü çılgınca gerilmişti.

Korkunç bir çatırtı duyuldu ve Michael konsolun dibine çarptı. Camlar patlarken, metal metale sürtünürken ve un ufak olan tuğlaların gürültüsü havayı doldururken dünya sarsıldı.

Sonra aniden her şey sona erdi. Araba keskin bir açıyla sağa yatık halde hareketsiz kalmıştı. Michael patlayan pencereden baktı ve çok aşağıdaki zeminden başka bir şey göremedi.

3

Çarpışın gürültüsünün ardından gelen sessizlik ürkütücüydü; sanki bir hız trenine binmişlerdi de tur tamamlanmadan zaman durmuştu. Homurtular, sert nefesler duyuluyor, aşağıdaki sokaktan zayıf bir-iki korna sesi geliyordu.

Michael hemen polisi hatırladı ve onunla mücadelesini sürdürmeye hazırlandı. Ancak adam hareket etmiyordu. Kıpırdamaksızın zeminde yatıyordu ve başı yolcu kapısına tuhaf bir açıyla yaslanmıştı.

“Siz iyi misiniz?” diye fısıldadı Michael, arabanın içine bakmak için arabanın dikkatle hareket ederken. Tek bir yanlış hareketiyle aracın yerinden oynamasından korkuyordu.

Bryson arka koltuktan homurdandı ama Michael onu göremiyordu.

Sarah, Michael’a ve polis memuruna doğru kaymanmak için direksiyona iki eliyle birden sımsıkı tutunarak başıyla on avladı. Michael onun omuzlarının arkasındaki kapının kırılan camlarından, tuğla ve cam molozları ile ötesindeki tozlu karanlığı görebiliyordu.

Arabanın plastik ve metalleri kırılıp bükülmüştü ve ezilmiş gövdesi, binanın parçalanmış kenarları tarafından geçmişti.

Bryson'ın başı ön koltuğun arkasında hâlâ sağlam duran koruyucu cam kapıların arasından göründü. "Bu şey her an düşebilir. Çıkalım buradan."

"Öldü mü?" diye sordu Sarah, hiç kıpırdamadan yatan adama bakarak. Polis memurunun kaskının çatlamış vizörü yana yatmıştı fakat yüzü kapıya yaslandığından görünmüyordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Michael. İçinde bulunduğu tuhaf pozisyon yüzünden kasları ağrıyordu. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. "Haydi, Sarah. Arabadan çık. Kollarım ve bacaklarım her an uyuşacakmış gibi hissediyorum."

"Ya kayarsa?" dedi Sarah.

"Bu olduğunda arabamın içinde olmak mı istiyorsun?" diye karşılık verdi Bryson. "Arka kapı kırık tuğlalarla kapanmış. Senin pencereden çıkmak zorundayız."

"Tamam."

Sarah ayağını dikkatle kaydırarak basabileceği sağlam bir yer bulduktan sonra kolunu dışarı uzatıp pencerenin altına tutundu ve binanın tuğla duvarından çıkan, bükülmüş bir metal parçasına uzandı. Önce yokladı, sonra tırmanarak arabadan çıkıp karanlıkta gözden kayboldu. Michael kıpırdayan tuğlaların takırtısını duydu.

"Sıra sende," dedi Bryson'a. "Benim önce daha iyi bir pozisyona geçmem gerekiyor." Arkadaşı direksiyonu tutunabileceği bir merdiven demiri gibi kullanarak ön koltuğa geçerken kendisi de hareketlendi.

"Bir polis memuruna saldırmak için mükemmel bir yer," dedi Bryson, omzunun üzerinden ve Sarah'nın bastığı ve tutunduğu yerleri kullanarak kırık pencereden tırmandı. "Tam karakolun karşısında, bütün dostlarının rahatça görebileceği şekilde. Beş

dakika içinde silahlarının emniyetlerini açmış ve hevesli parmakları tetikte, bu binayı dolduracaklar.”

“Üzgünüm.” Michael homurdandı; kasları deli gibi ağrıyor, bütün dokuları yanıyordu. “Bir dahaki sefere polise daha erken saldırırım, söz.”

“Güzel.” Bryson arabadan çıktı ve içeri uzanıp yardım edebilmek için arkasına döndü.

Michael ellerini kurtarıp ayaklarını altına alarak nihayet iyi bir pozisyona geçebilmişti. Direksiyonu bulup yakaladı ve kendini yukarı çekti. Bryson da onu tişörtünden yakalayarak yardım etti. Michael ayak yordamıyla basabileceği yerler bularak yana yatmış arabanın koltuğundan, kırılmış pencerenin açıklığına doğru tırmandı.

Metalin ağır, kulak tırmalayıcı gıcirtısıyla tuğlaların takırtıları arasında araba aşağı doğru hareket etti. Bryson’ın eli kaydı ve korkuyla boğazı düğümlenen Michael birkaç santim aşağı kaydıktan sonra ön koltuklarına arasındaki el frenine basmayı başardı. Biri çılglık attı; sonra bir çatırtıyla araba durdu ama bükülen metallerin gıcirtısı ve tuğlaların takırtısı devam etti.

“Çık oradan!” diye bağırdı Sarah.

“Çalışıyorum!” diye bağırarak karşılık verdi Michael.

Bryson onun tişörtünü tekrar sıkıca yakalayıp çekerken homurdandı. Michael’ı boğan korku bu kez kaslarına adrenalin yükleyince kırık pencereden hızla dışarı tırmandı ve hızını alamayıp Bryson’ın üzerinden devam ederek Sarah’ya çarptı. Sarah ona sınıksız sarıldığında ikisi de nefes nefeseydiler.

“Dostum, ayağını ağzıma soktun,” diye homurdandı Bryson.

Araba tekrar kıpırdayarak kırık tuğla parçalarının takırtılarıyla yağmasına neden oldu. Michael bu kez arabanın kesinlikle düşeceğini sandı ama araç yine durdu. Binanın bir yerinde alarmlar çınılıyordu.

“Haydi,” dedi Sarah, ayağa kalkarak Michael’ı da beraberinde çökerken. Neyse ki boş olan sandalyelerle çevrili büyük bir masanın bulunduğu bir toplantı odasındaydılar.

Bryson yanlarındaydı ve üstünü başını silkeliyordu. “Evet, dediğim gibi, birazdan üzerimize çullanırlar.”

Michael arkalarındaki parçalanmış duvara baktı: Halının üzerine tuğla parçaları saçılmış, alçıpan yırtılmış, kablo ve borular dışarı uzanmıştı ve çizikler ve eziklerle dolu araba her nasılsa hâlâ yerine tutunuyordu. Michael, polis memurunu düşündü.

“Ona yardım etmeliyiz,” diye fısıldadı fakat bu, yapmak istediği en son şeydi.

“Arkadaşları birazdan gelip onu çıkarır,” diye karşılık verdi Bryson. “O şey düşecek olsaydı şimdiye kadar düşerdi. Gitmeliyiz. Hemen.”

Michael kararı başka birinin vermesine sevinmişti; adamın ölmüş olabileceğini ve bundan kendisinin sorumlu olduğunu biliyordu. Bu düşüncüyü zihninden silmeye çalışarak başıyla onaylarken hâlâ soluklanmaya çabalıyordu. Sarah onun elini yakaladı ve üçü birlikte toplantı odasının kapısına koşular.

4

Koridorlarda alarmlar yankılanıyor, birkaç kişi merdivenlere doğru koşuyordu ama çoğu çoktan kaçmış gibi görünüyordu. Ya öyleydi ya da ofisin yoğun bir günü değildi. Toplantı odasından çıkmak kolay bir karar olmuştu ama şimdi ne yapacaklardı?

“Kalabalığa karışmamız mümkün değil,” dedi Sarah. Michael’ın elini bırakmıştı ve Michael gülünç bir şekilde genç kızın elini tekrar tutmak istiyordu. “Eşkalimizi bildiklerinden eminim.”

“Belki de bodrumda gizlenebiliriz,” dedi Sarah. En yakındaki merdiven kapısına doğru yürüyorlardı ve bir kadın, kapıdan çıkmadan önce onlara gergin bir bakış attı. “Ön kapıdan elimizi kolumuzu sallayarak çıkamayacağımız kesin. Bir pencereden çıkmak... ya da kapalı otoparktan geçmek zorundayız. Arka kapı, acil çıkış, öyle bir şey.”

Merdivenin kapısına ulaştılar ve Michael kapıyı açtı. “Sadece inebildiğimiz kadar aşağı inelim. Sonrasını düşünürüz.”

Bryson sessizdi ve Sarah geçtikten sonra kapıya doğru yürümemişti. Kollarını kavuşturmuştu ve yüzü odaklanmayla buruşmuştu.

“Bu kez kod yazarak bizi kurtaramazsın,” diye mırıldandı Michael.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Bryson. “Düşünüyorum.”

“İyi bir zaman değil,” dedi Michael ama benliğinin derinliklerinde arkadaşının zekice bir fikri olmasını umuyordu.

“Gidelim!” diye bağırdı Sarah, sabrının taşıtığını belli ederek.

“Tamam, tamam,” diye tersledi Bryson, merdivene yaklaşarak. “Benimle gelin.”

Ve elbette ki aşağı değil, *yukarı* yöneldi.

Sarah muhtemelen itiraz etmek üzere nefes aldı ancak Michael uzanıp onun kolunu yakaladı. Arkadaşı itirazlarına başlayamadan susup endişeli gözlerle ona baktı.

“Bence bu konuda o haklı,” dedi Michael, bu kadar rahatça söyleyebildiği için gururlanarak.

Sarah’nın yılgın görüntüsü, onların haklı olduğunu bildiğini gösteriyordu. “Sadece buradan çıkmak istiyorum.”

“Ben de. Ancak aşağı inersek doğruca kucaklarına düşeriz. Polisler muhtemelen merdiveni çıkmaya başlamıştır bile.”

“O halde harekete geçsek iyi olur.”

Bryson çoktan merdivenin kıvrımını dönüp gözden kaybolmuştu ve Michael ile Sarah da basamakları ikiye ikiye çıkarak onun peşinden gittiler.

5

Ofis binası çok büyüktü ve kapıların üzerindeki kat belirten rakamlar da bunu açıkça belli ediyordu. Yirmi. Yirmi beş. Otuz. Michael, sonunu göremedikleri bu tırmanışta soluklanmak için duraksadı ve çıktıkça çıkan, dikdörtgen merdiven spiriline baktı. Göğsü hızla kalkıp iniyor, ter damlaları yüzünden süzülüp yere düşüyordu.

“Tırmanmaya... devam... etmeliyiz,” dedi Sarah, kendi nefesleri arasında.

“Nefes almaya... devam... etmeliyiz,” diye karşılık verdi Michael, alaycı bir tavırla.

Aniden uzaktan gelen bağırışlar ve ayak sesleri duydu ama merdivenin akustığı söylenenlerin veya seslerin ne kadar yakından geldiğinin anlaşılmasını engelliyordu. Göğsü hem hırıltılı nefesleriyle hem de korkuyla sarsıldı.

“Bu arada planımız nedir?” diye sordu Sarah.

Nedense Bryson, on beş kat merdiveni koşarak çıkmak yerine yeni dinlenmiş gibi görünüyordu. Yukarıyı işaret etti. “Gizlenmek.”

“Gizlenmek,” diye tekrarladı Michael.

“Evet, gizlenmek,” diye karşılık verdi Bryson bilmiş bilmiş. “Siz iki harika arkadaşımı sonunda yakalanacağımız bir kovalamacaya sokacağımı mı sanıyorsunuz? Hayatta olmaz.”

“Bence polisler saklambaç oyununda gayet iyilerdir,” dedi Sarah. “Özellikle de insan kokusunu bir kilometre öteden alabilen köpekleri, kızılötesi gözlükleri falan olduğu düşünülürse.”

“Bryson’a güven,” dedi Michael. “O her şeyi bilir.” Ukalalık etmek gibi bir niyeti yoktu; içinden bir ses, arkadaşlarının onları bu durumdan çıkarabileceğini söylüyordu.

“Evet,” diye karşılık verdi Bryson. “Bana güvenin. Ve alınma. Mızrak Mike ama çok yanıyorsun.”

“Öyle mi? Hangi konuda?”

“Buradan kod yazarak kurtulamayacağımız konusunda.”

Bryson gülümsemesini gizlemeye çalışarak dönüp basamakları ikiye-üçer çıkmayı sürdürdü. Michael ve Sarah hem meraklanarak hem de keyiflenerek birbirlerine bir bakış attıktan sonra onu izlediler.

Aşağıdan gelen sesler; bağırışlar, ayak ve açılıp kapanan kapıların çarpma sesleri kesinlikle yaklaşıyordu. Michael hızla tırmanmaya devam ederken kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

6

Bryson hızını koruyarak amansızca ilerliyordu. Kırkinci kat. Kırk beş. Elli. Michael’ın bacak kasları, iğneyle asit enjekte edilmiş gibiydi ve her saniye daha çok acıyorlardı. Oksijensiz kalan ciğerleri yanıyordu. Bryson’a yavaşlamasını söylemeye çalıştı fakat konuşamadı bile. Sarah da aynı ölçüde zavallı görünüyordu ama Michael’ın hemen önünde kalarak tırmanmayı sürdürüyordu.

Bina altmışıncı katta sona erdi. Neyse ki. Bir döner kapıyla engellenen son merdiven, üzerinde sadece ÇATI yazan bir kapıda sona eriyordu. Michael’ın görüşü kalp atışlarıyla birlikte gidip

geliyor, her şeyi titrek gösteriyordu. En üst katın kapısında yazılı 60 sayısı gülüyormuş, onunla alay ediyormuş gibi titriyor, sanki bir mesaj veriyordu: *Neden asansöre binmedin, salak?*

Bu gerçekten iyi bir soruydu. Soluklanmaya çalışırken nefeslerinin arasında Bryson'a bunu sordu.

"Çünkü o yavruları kameralarla izliyorlar. Her asansöre bir polis görevlendirmiş bile olabilirler. Ayrıca," derin bir nefes aldı, "bu aptal binanın bu kadar yüksek olduğunu bilmiyordum!"

Sarah öne eğilerek ellerini dizlerine dayamıştı ama tekrar doğruldu. "Sonuçta geliyorlar." O daha bunu söylerken Michael kulaklarındaki uğultunun arasında merdivende yankılanan ayak seslerini duydu. "Muhtemelen katları tek tek arıyorlar ki bu da bize biraz zaman kazandırır ama buraya ulaşmaları uzun sürmez."

"O halde ne yapıyoruz?" diye sordu Michael, Bryson'ın nihayet planını açıklamasını bekleyerek.

Michael'm daha önce, Uyku'daki en kötü zamanlarında bile Bryson'ın kontrolü böylesine ele aldığına şahit olmamıştı.

"Yapacağımız şey şu," dedi Bryson. "Haydi gelin." Basamakları tekrar inmeye başladı ve bu o kadar saçma bir hareketti ki Michael sormaya bile gerek duymadı. "Sadece buranın kaç katlı olduğunu görmek istedim ama en üst katta gizlenemeyiz, bu açık. Bu yüzden birkaç kat aşağı inip iyi bir gizlenme yeri bulalım."

Aşağı inerlerken ayak sesleri yankılanıyordu. Michael onun peşinden koşarken bacakları çok fazla soğumuştü ve zayıflamış hissediyordu.

"Yani planın gerçekten bu mu?" diye sordu Sarah. "Sadece gizlenip bizi bulmamaları için dua mı edeceğiz?"

Bryson omzunun üzerinden ona kırılgan bir bakış attı; gerçekten gücenmiş gibi bakıyordu. Ama sonra sırtarak bunu gizledi. "Bana

biraz güven, küçükhanım. Kodlarla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

Michael aniden arkadaşının ne planladığını anladı. “Bilgisayar sistemlerine girip veri akışlarını izleyeceğiz ve tarayıcılarını dinleyeceğiz. Ona göre hamle yapıp onlardan uzak duracağız.”

“Evet,” dedi Bryson.

Sarah planı başından beri biliyormuş gibi tepki verdi: “Binanın krokisine de girebiliriz. Belki aklımıza gelmeyen bir çıkış yolu vardır.”

“Hey, siz bütün ihtişamımı çalıyorsunuz,” diye sızlandı Bryson. “Bu benim planım, unutmayın. Siz ikiniz kafası kesilmiş tavuklar gibi kaçmaktan başka bir şey düşünemediniz.”

Sarah horultu gibi bir sesle hıhlarken Michael onun bu sesi bir daha çıkarmamasını umdu. “Evet. Belki o zaman şimdi bir kafede oturmuş, bütün olayı caddenin karşısından izliyor olurduk.”

Bryson elli dördüncü katta durdu. “Burası iyidir.” Levye benzeri kapı kolunu çevirmek için uzandı ama hareket ettiremedi.

Kilitliydi.

7

Michael birinin bağırdığını duydu fakat kelimeleri güçlkle seçebiliyordu. En üst kata çıkmakla ilgili bir şey söyleniyordu.

Bryson, “Kilitli mi?” diyerek öfkeyle homurdandı. “Gerçekten mi? Kilitli mi?”

“Muhtemelen ana kontrollerden yaptılar,” dedi Sarah, şaşırıcı bir sükûnetle. “Sadece sistemlerine girmemiz gerek.” KulakDüğmesi’ni sıkımtı ve AğEkranı karşısında açılmıştı bile.

“O halde ciddi bir yeniden yapılandırma gerekecek,” dedi Michael. Sinirleri her geçen saniye biraz daha geriliyordu. “Acele et!”

Sarah odaklanmıştı. Projeksiyon klavyede hızla yazıyor, parmakları AğEkranı’nda hızla savurarak ekranda kaydırmalar yapıyordu. Michael yine “acele et” demek, hatta bunu birkaç kez bağırarak istiyordu. AğEkranı’nı açıp arkadaşına katılmamak için kendini zor tutuyordu ama sadece tek bir bağlantıyı açmak bile yeterince tehlikeliydi. Kaine gerçek ya da sanal olan her köşeden çıkabiliyor gibi görünüyordu.

Aşağıdan bir kadın bağırdı ve sesi havada yankılandı. “Üçü! Yukarıda! Isı alıcıları algıladı...” Ağır ayak seslerinin ve ayakbıların betonda çıkardığı gıcırtiların arasında sesi boğuldu.

“Bir şey var mı?” diye sordu Bryson, Sarah’ya.

Sarah kaşlarını çattı ama cevap vermedi. Michael onun omzunun üzerinden baktı fakat neler olduğunu kestirmek zordu. Tek görebildiği, kelimeler, krokiler, yanıp sönen güvenlik duvarı ekranlarıydı ve hepsi, anlamlandıramayacağı kadar hızlı akıyordu. Yine de Sarah’ya güveniyordu.

Aşağıdan gelen gürültüler daha da yükseldi. Artık sadece birkaç kat aşağıda olmalıydılar. Michael neredeyse *nefeslerini* duyabildiğini düşündü. Üstelik hızlanmışlardı ve ayak sesleri adeta beynini sarsıyordu.

Sarah sonunda gergin bir sesle, kesik kesik, “Neredeyse bitti. Birinizin daha sisteme girmesi gerekiyor. Alıcılarına saldırmak için yardıma ihtiyacım var. Michael, kıpırda!” dedi. Bunları söylerken işini yavaşlatmamıştı bile.

“Neredeyse bizi...” diye başladı Michael.

“Haydi!” diye bağırdı Sarah.

Michael KulakDüğmesi’ni sıkarken peşlerinden gelen insanların Sarah’yı duyduklarını biliyordu. Muhtemelen birbirlerine

sessiz olmalarını işaret ederek birkaç saniye duraksadılar. Ancak sonra yine koşturmaya başladıklarında belki de sadece iki kat aşağıdaydılar.

Michael, nihayet Kaine'in dikkatini çekmeden Ağ'a girmenin bir yolunu bulmuş olabileceklerini umarak ekranına baktı. Sarah çoktan bir sürü kod göndermişti ve Michael hemen onları uygulamaya koydu. Binanın kelime ve görüntü yığından oluşan güvenlik sistemlerine girdiği sırada kapının kilidinin açıldığını belli eden metalik ve belirgin tıkırtıyı duydu. Polisler, güvenlik görevlileri, gelenler her kimse, hemen altlarındaydı ve seslerine bakılırsa birazdan görüş alanına gireceklerdi. Görsel doğrulama yöntemleri kullanıyorlarsa Michael ve arkadaşlarının sistemi kullanmasının hiçbir anlamı yoktu.

Bryson kapıyı açtı ve hemen arkasında Sarah'yla birlikte içeri girdi; Sarah bakışlarını ekranından neredeyse kaldırmamıştı bile. Michael da bakışlarını kendi ekranından ayırmadan onların peşinden giderken Bryson'ın kapıyı kapayacağını biliyordu. Kapının kapanışıyla merdivenden gelen ışık kesilince içerisi zifiri karanlığa gömüldü. Sarah kendi ekranından komut girdi ve kilit hemen yuvasında döndü. Michael'ın sistemden anladığı kadınla binadaki her şey merkezi olarak kontrol ediliyordu. Bu onların yararıydı.

Biri kapıyı yumruklayarak kapının kolunu zorlarken Michael olduğu yerde sıçradı.

"Sanırım bizi gördüler," dedi Bryson, yılgın bir sesle.

"Sistemlerini ele geçirdim," diye karşılık verdi Sarah, klozetin sifonunu çekmek kadar doğal bir şey yapmış gibi rahatlıkla. "Bu onları bir süre oyalar."

"Ama aptal kapıyı kırmalarına engel olmaz," dedi Bryson.

"Haklısın." Sarah, AğEkranı'nın ışığında dönüp karanlık koridor boyunca koştu. Bryson ve başını işinden kaldırmadan

binanın güvenlik programlarına girmeye çalışan Michael da onun peşinden gittiler.

Michael arkasında, polislerin çok ağır bir şeyle kapıya vurduklarını duydu.

8

Sarah ekranında kat planını izleyerek labirent gibi koridorlarda sanki orada yıllardır çalışıyormuşçasına koşuyordu. Kırmızı acil durum ışıkları tavanda şeytani gözler gibi yanıp sönerken asansörlerin önünde durdu. Koçbaşının gürleyen darbeleri bütün binayı sarsıyormuş gibiydi.

“Bunlar ne kullanıyor böyle?” diye sordu Bryson, Sarah ekranında işine devam ederken. “Merdivenden lanet olasıca bir ağaç mı çıkardılar?”

Michael cevap vermeyip Sarah'nın ne yapmaları gerektiğini söylemesini sabırla bekledi. Ve arkadaşı nihayet bunu yaptı ve “Pekâlâ, işte planımız,” dedi. Michael'ın onun nasıl bu kadar sakin kalabildiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama Sarah arka bahçede yapacakları bir futbol maçının oyun planını açıklar gibi konuşuyordu. “Bryson, asansörün aşağı düşmesine bas. Michael, ben 151 alıcılarına odaklanacağım ve onlara asansöre binip birkaç kat indiğimizi düşündüreceğim. En aşağıya kadar inemeyiz, yoksa asansörde kimsenin olmadığını gördüklerinde avantajımızı kaybederiz.”

“Ben ne yapacağım?” diye sordu Michael.

“Sen kamera sisteminin kapamalıydın. Tamamen yok et. Ben 151 sinyallerini başka yerlerde gösterebilirim fakat görüntü kaydı-

nın taklidi yapabilmemiz mümkün değil. Bu yüzden hepsini sil; binadaki bütün kameraları.”

“Tamamdır,” dedi Michael ve kontrollerin yerini bulmak için sisteme daldı. Yüzünden ter damlaları süzülüyordu ve uzakta kalan kapıya inen düzenli darbeler başına çekiç darbeleri iniyormuş gibi hissettiriyordu.

Asansör çınladı ve orta kabinin kapıları açıldı.

“Bir saniyeliğine içeri girmemiz gerekiyor,” dedi Sarah ve önden asansöre girdi. “Bryson, ben hazır olana kadar kapıları açık tut. Sanırım başarmak üzereyim.” Michael onun parmaklarının böylesine ışık hızıyla hareket ettiğini hiç görmemişti. Arkadaşının bütün yüzü terle parlıyordu ve boynundaki kaslar her an kopabilirmişçesine tel tel gerilmişti.

“Başardım!” diye bağırdı Sarah, o anda bağırmasının hiç de iyi bir fikir olmadığını çok geç anlayarak. “Otuzuncu katın düğmesine bas,” dedi kısık sesle.

Bryson düğmeye bastı ve düğmenin ışığı yandı. Michael kendi ekranında çalışıyordu ve nihayet kamera sistemlerini koruyan güvenlik duvarlarını aşabilmişti. Herkese bir elektrik arızasından veya polisin uçan arabasının çarpmasından kaynaklandığını düşündürecek şekilde hepsini aynı anda kapadı.

“Kameralar halledildi,” dedi. AğEkranı’nı kaparken rahatlatarak. Kameraların yerlerini veya henüz görülüp görülmediklerini bilmiyorlardı fakat endişelenecekleri meselelerden birinin ortadan kalkması iyiydi. Koçbaşının son darbesiyle güçlü bir çatırtı duyuldu.

Sarah, harekete geçip, “Hemen gidip saklanalım,” diye fırladı. Michael ve Bryson koridorda onun peşine takılarak loş, kırmızı ışıklı karanlığa daldılar. Asansör kapıları arkalarından kapandı. “O kabine sahte bir ısı sinyali yerleştirdim ve otuzuncu

katta durduğunda sileceğimi. Kameralar da kapalı olduğundan, nerede olduğumuzu kesinlikle anlayamayacaklar.”

Michael bunu ne kadar süredir planladığımı sormak üzereyken metalik bir çatırtı havayı yardı ve hemen ardından ayak sesleri ile bağırışlar duyuldu.

“Acele etmeliyiz,” dedi Sarah ama Michael, bunun hafif bir ifade olduğunu düşündü.

9

Ofis kabinlerinden, masalardan ve saksı bitkilerinden oluşan, çalışanların çoktan boşalttığı ürkütücü bir dünyada koştururken Sarah’nın AğEkranı’nın yeşil parıltısı önlerini aydınlatıyordu. Peşlerindeki gürültüleri; bağırışlar ve ayak sesleri bütün katta yankılanıyordu. Güvenlik görevlileri bütün kata dağılırken sonunda hangi sesin nereden geldiğini kestirmek imkânsızlaştı. Michael hızlanan nabzını kulaklarında ve boğazında hissediyor, şakakları zonkluyordu. Sarah sonunda bir mutfak ve birkaç masanın bulunduğu büyük bir dinlenme odasında durdu. Michael daha fazla ilerleme riskini göze alamayacaklarını biliyordu; peşlerinde çok fazla insan vardı ve çok dağılmışlardı.

“Şu dolaplara,” diye fısıldadı Bryson, üzerinde bir ekmek kırtma ve bir kahve makinesinin olduğu uzun mutfak tezgâhının altındaki geniş kapakları işaret ederek.

“Mükemmel,” diye karşılık verdi Sarah. “Ben onları oyalamaya devam ederim.” Ortadaki dolabı açarak dizlerinin üzerine çöktü.

Michael onun sağına gidip çömeldi ve ahşap kapaklardan birini açtı. Sadece zeminine birkaç karton tabak ve plastik çatal-kaşık saçılmış olan dolapta yeterince yer vardı. Hepsini bir kenara itip

içeri girdi ve yüzünü kapıya dönerek oturdu. Dizlerini olabildiğince göğsüne çekti ve uzanıp dolap kapağını kapadı. Aniden çöken karanlıkta, sadece rahatlamak için KulakDüğmesi'ni sıkıp AğEkranı'nı açmak istedi ama bu dürtüsüne direndi. Nefesini ve nabzını yavaşlatmaya odaklanarak kör bir halde beklerken kulak kabarttı.

Çok geçmeden her yer sessizliğe gömüldü. Michael ne zaman olduğunu bilmiyordu fakat bir ara alarmlar susmuştu. Fark etmemiş olması, gerginliğinin kanıtıydı. Kendi hafif nefeslerinin yumuşak sesi dışında her yer sessizdi. Ve karanlık.

Dakikalar geçti. Ne kadar çabalasa da küçük, sıkışık dolapta rahat edemiyordu. Sırtı ağrıyordu ve kasları kaskatı kesilmişti. Sarah'nm yandaki dolapta, AğEkranı'nın ışığını olabildiğince kırmış halde buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalıştığını biliyordu. Bir yolu olmalıydı. Ve eğer varsa, Michael arkadaşının onu bulacağından hiç şüphe duymuyordu.

Yine de terlemesi geçmemişti. Sinirleri kopmaya hazır kördüğüm kablolar gibiydi. Dışarıda, koridorlarda, bütün binada onu arayan insanlar vardı. Ve sadece kayıp vakası olarak değil; bir terörist, adam kaçıran biri, bir suç ortağı ve bir kanun kaçağı olarak aranıyordu. Polis onları ele geçirirse, Kaine'in de yerlerini tespit etmesi uzun sürmezdi. Sonra da onun adamları, yani muhtemelen Michael gibi eski Tanjantlar gelirdi.

Yakınlardan bir ses geldi; diğer dolaplardan değildi. Biri öksüyor ya da boğazını temizliyordu. Michael donup kalarak dinledi.

Ayak sesleri; bir kişiden fazla. Bulundukları katı kısım kısım, bir noktadan diğerine geçerek arıyorlarmış gibi sesler kısa patlamalar halinde geliyordu. Koridorda mı, yoksa mutfakta mı olduklarını anlayamıyordu ama sonra birkaç adım ötedeymiş gibi sesler duyuldu.

“Aşağı haber verin,” dedi bir adam, gergin bir fısıltıyla. “Son durumu öğrenin.”

“Bir saniye,” diye karşılık verdi biri. Bir kadın.

Michael kalbinin göğsünden fırlayacağım hissediyordu; çok yakındaydılar. Gücünü toplayarak kontrolünü sağlamaya çalıştı. Tek bir yanlış hamle veya ses onları ele verirdi.

Zorlukla duyulan elektronik bir cızırtı. Kadın tekrar konuştu: “Sistemlerin hepsi ayvayı yemiş. Kameralar kapalı ve ısı sinyalleri sapıttı. Çavuş nedense otuzuncu kata bir ekip gönderdi ama bize de bu katı araştırmamızı söyledi. Gittiklerinden emin olalım.”

“Çavuşun bu konuda ciddi olduğuna emin misin?” diye sordu adam.

“Ne?” diye karşılık verdi kadın. Michael gözlerini kapadı ve daha iyi duymasını sağlayacakmış gibi odaklandı.

“Neden söz ettiğimi biliyorsun.”

Kadın karşılık vermeden önce duraksadı. “Evet. Bence ciddiydi.”

Biri dilini şaklattı ve birkaç saniye sessizlik oldu.

“Her neyse,” dedi adam sonunda. “Ölü ya da diri, umurumda değil. Akşam yemeğine evde olduğum sürece fark etmez. Bu saçmalıktan sıkıldım.”

Kadın kıs kıs güldü. “Mızımızlanmayı kes. Haydi, şu dolaplara bakalım. Gizlenmek için mükemmel bir yer.”

10

Paniğe kapılan Michael, dolap kapakları açıldığında saldırabilmek için pozisyonunu değiştirmesi gerektiğini fark etti. Yavaşça, sessizce dizlerinin üzerinde doğrulurken sırtı dolabın alçak tavanına sürtündü. Artık geri dönemeyecek kadar ilerlemişti. Kapak

açıldığında, bir KatilSim gibi ölüm çılgılığı atarak karşısındakinin üzerine atılacaktı.

Ayak sesleri yaklaştı. Michael, bir ter damlası sağ gözünü yakınca, kaçınılmaz olanı beklerken gözünü sildi. Biri sadece birkaç santim ötesinde durdu; neredeyse bir gölgeymişçesine varlığını hissedebiliyordu. Dolap kapağının hemen önünde ayakların hışırdadığını duydu ama sonra yine sessizlik oldu. Belki de çömelmiş, o anda dolabın kapağına uzanmıştı. Michael yumruklarını sıkarak kendini hazırladı.

Hiçbir şey olmadı. Saniyeler geçti.

Bir, iki, üç, dört, beş.

Tek bir ses bile yoktu.

Altı, yedi, sekiz, dokuz, on.

Hiçbir şey.

Sonra bir ayak zemine sürtündü; hâlâ çok yakındaydı.

Sessizlik.

Michael nefesi göğsünde kapana kısılmış gibi soluğunu tuttuğunu fark etti. Dikkatle burnundan soluk verdi ve yavaşça tekrar aldı. Bir hışırtı daha ve yine sessizlik. Mutfaktakilerin ikisi de tek kelime etmiyordu.

Ne yapıyorlardı ki? Michael'ın kaslarına kramp giriyordu; neredeyse kapıyı açıp dışarı fırlayacaktı. Yine de kendini tutmayı başardı ve bir şeyler duyabilmek için bekledi. Adeta uzayın derinliklerindeydi. Sessizlik çok gürültülüydü. Yine saniyeler geçti.

Ve tam o anda, aniden, bütün dünya seslere boğuldu.

Ayak sesleri. Gıcırtilar. Homurtular. Yumuşak patırtılar. Metalik tıkırtılar. Sanki birinin ağzı kapatılmış gibi boğuk iniltiler. Michael'm bütün vücudu gerildi; ne yapacağını, bu seslerden ne anlam çıkaracağını bilemiyordu. Arkadaşlarının başı dertte olabiliyordu fakat ikisinin de yardım istememesi tuhaftı.

Yine mücadele gürültüleri: ayak sesleri, birileri buzdolabına çarpılmış gibi gümbürtüler. Silah sesleri. Biri bağırarak Michael'ın anlayamadığı bir şeyler söyledi ve ayak sesleri koridorda hızla uzaklaştı. Yakınlarda bir adam acıyla homurdandı.

Sonunda Michael kendini daha fazla tutamayarak kapağı açmak için uzandı ama tam o anda her yer yine sessizliğe gömüldü. Eli kararsızlıkla havada kalakaldı.

Birkaç saniye sonra yine bir homurtu duyuldu. Sonra ağır, düzensiz ayak sesleri; mutfakta yaralı biri mutfakta gibi.

Pat, sürtünme, pat, sürtünme.

Sesler giderek yükseliyor, Michael'ın bir zorbadan gizlenen korkmuş bir okul çocuğu gibi büzüldüğü dolaba yaklaşıyordu. Daha fazla dayanamazdı. Bir silahı olmasını umutsuzca dileyerek kapağı açıp dışarı çıktı; dövüşmeye hazır halde ayağa fırlamayı umuyordu ama dışarı yuvarlandı ve dolabın dibindeki çıkıntıya takıldı.

Mutfak zeminine serilmiş halde başını kaldırdığında, gözleri gölgelere gizlenmiş halde kendisine tepeden bakan adamı gördü. Adam ellerini göğsüne bastırmıştı. Michael kollarını ve bacaklarını altına almak için hızla toparlanmaya çalışırken kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Adam homurdandı ve Michael'ın geri çekilmesine fırsat kalmadan onun üzerine yığıldı. Sonra yabancıнын ciğerlerinden son bir hırıltı duyuldu ve adam tamamen hareketsiz kaldı.

Michael donakalarak olanları kavramaya çalıştı.

Koridordaki kırmızı acil durum ışıkları mutfağın karanlığını dağıtmakta yetersiz kalıyordu. Saldırganın altından kısmen sıyrılarak KulakDüğmesi'ne bastırdı ve AğEkranı, Michael'ın üzerine yığılmış adamı aydınlattı. Bir polis memuru. Yüzünde, üniforma-

sında, gömleğine tutturulmuş rozetinde, ellerinde, her yerde kan vardı. Cansız gözlerle tavana bakıyordu. Adam ölmüştü.

Michael başını kaldırdı ve arkadaşlarının gizlendiği dolapların kapaklarının açık olduğunu, Bryson ve Sarah'nm kendisine baktıklarını gördü. Bryson da Michael kadar sersemlemiş gibiydi ama Sarah'nm yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Korkudan çok, rahatlama gibi.

“İşe yaradı,” diye fısıldadı Sarah.

13. BÖLÜM

MUTLULUK DANSI

1

Michael kucagında kanlar içinde bir cesedin oturduğunu niha-yet algıladı ve ürpererek adamı itip sırtı mutfağın karşı duvarına çarpana kadar telaşla geri çekildi. O hareket ederken AğEkram yukarı aşağı sallanıyor, mutfağa ürkütücü gölgeler yansıtıyordu. Michael'ın nefesleri hırıltılıydı ve Sarah'nın söylediği şeye nasıl tepki vereceğini bile bilemeden arkadaşına baktı.

O ve Bryson, gizlendikleri yerden sürünerek çıkıp ayağa kalktılar. Sarah daha tam doğrulmadan AğEkranı'nda çalışmaya başlamıştı bile. Michael mutfağın geri kalanına baktı ve bir kadının, alnında bir mermiyle buzdolabına yaslanmış olduğunu gördü. Kadın da polisti. Sarah ne yapmıştı böyle?

Michael ona baktığında, Sarah aklından geçenleri okumuş gibi karşılık verdi; yazmayı bırakırken omuzları çöktü ve yüzü hüznü bir ifadeye büründü.

“Neler oldu?” diye sordu Michael, kısık sesle.

Sarah'nın bakışları yerde yatan adama döndü ve genç kız olanları yeni anlamış gibi geri çekildi. Sonra sağına baktı ve kadının cesedini gördü. Sarah gözlerini sımsıkı yumarak yere yığıldı ve yüzünü kollarına gömdü.

Michael ve Bryson tedirginlikle birbirlerine baktılar, sonra çaresizce de olsa arkadaşlarının yanına koştular. Michael, Sarah'nın kolunu ovarken kendini aptal gibi hissediyordu. Arkadaşını zorlamak istemiyordu ama her an başka polislerin üzerlerine çullana-bileceğini biliyordu. Özellikle de... Sarah'nın yaptığı şeyden sonra. İki kişi ölmüştü. İki *polis*. İşler bundan daha kötüye gidemezdi.

Esas soruyu soran Bryson oldu: “Sarah, neler oldu böyle? Buradan çıkmalıyız.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Sarah, başını kaldırarak. Michael gözyaşlarıyla karşılaşmayı beklemişti ama öyle bir şey olmadı. Sarah'nın yüzünde sadece tam bir kalp kırıklığı vardı. “Endişelenmeyin, hepsini planladım.” Ayağa kalkarak kendini toparlayıp üstünü başını silkeledi. “Benimle gelin; beş dakikaya buradan çıkmış olacağız.”

“Ama...” Michael ne diyeceğini bilemedi.

Sarah koridora doğru yürüyordu. “Yolda açıklarım.”

2

Yarım saat sonra üçü birlikte bir metro tüneline, raylardan yüksekte bir platformda yürüyor, olay yerinden uzaktaki bir çıkışa doğru ilerliyorlardı. Ve Michael Sarah için çok üzülüyordu.

Hayatdamarı'm neden bu kadar sevdiğini binlerce kez düşünmüştü: Hiçbir şey onun kadar heyecan verici, zalim ve gerçekçi

değildi. Ne kadar da aptalca. Aslında eğlenceli olmasının tek nedeni, gerçek hayata benzemesi değil, gerçek hayat *olmamasıydı*. Yanından bile geçemezdi. O oyun kesinlikle böyle bir şey değildi.

“Belki de ara versek iyi olur,” dedi Bryson. “Biraz oturalım.”

Bir istasyona ulaşmışlardı. Burası, trenlerine giden veya trenlerden inen, bakışlarını AğEkranlara odaklamış, daima Michael’a sihirli gelen bir şekilde birbirlerinden kaçman insanlarla doluydu. Ama sonuçta yürürken Ağ’da zaman geçirmek, yürürken nefes almak kadar hayatın bir parçası haline gelmişti.

Bir bank bulup Sarah’ı ortalarına alarak oturdular. Hiçbirinin cıvı çıkmıyordu. Michael istasyonun soğuk, tuğla duvarına sırtım yasladı ve gözlerini kapadı. Sarah’ya kendini daha iyi hissettirmek için bir şekilde doğru kelimeleri bulmalıydı. Olanlar onun hatası değildi. Hiçbiri onun suçu değildi.

Sarah sadece yapması gerekeni yapmıştı. İletişim sistemine girmiş, binadaki bütün memurlara üst düzey bir uyarı göndermiş, “failler”in polis üniforması çaldıklarını ve elli dördüncü kattaki mutfağa bomba yerleştirmekte olduklarını bildirmişti.

Sadece biraz kargaşa ve panik yaratmayı ummuş, birilerinin bütün polis memurlarını geri çekeceğini ve binanın planlarından çizdiği bir rotayla kaçmaları için yeterince zaman kazanacaklarını düşünmüştü. Söz konusu rota, özel bir bakım girişinden metro tünellerine bağlanıyordu.

Mükemmel bir plan olduğu söylenemezdi ama çaresizdiler. Birkaç adım ötelerinde polisler vardı ve o dolapları kontrol etmeleri an meselesiydi. Birilerinin silahlarla içeri dalıp, doğru insanlara ateş ettiklerini bile kontrol etmeksizin ateş açacakları kimin aklına gelirdi ki?

Sarah’nın sayesinde kaçabilmişlerdi. Merdivenler, servis asansörleri, arka odalar, havalandırma boruları, yangın çıkışları; Sarah

metroya ulaşmak için en iyi ve en gizli yolu bulmuştu. Ve bunu başarmışlardı. Ancak Michael kendini hiç de güvende hissetmiyordu. Dünyadaki herkes üç kaçağı arıyormuş gibi geliyordu.

Muhteşem Üçlü, diye düşündü. Bu onu gülümsetmeliydi ama aksine, daha da hüzünlendirmişti.

“Burada böyle oturamayız,” dedi. “Uzaklaşmalıyız. Gizlenmeliyiz. Görünmemeliyiz.” Telaş onu neredeyse boğuyor, nefes almasını zorlaştırıyordu.

“Rahatla,” diye karşılık verdi Sarah. Michael onun sesinin hiç böylesine ifadesiz çıktığını hatırlamıyordu. “Hâlâ binada olduğumuzu sanıyorlar. Onu da hallettim.”

Bryson ayağa kalktı. “Bir daha asla rahatlayamayız. Michael haklı. Haydi. Bir trene binip buradan mümkün olduğunca uzaklaşalım.”

Ve istasyona giren ilk trene bindiler.

3

Bir köşedeki koltuklara oturarak bundan sonra olacakları konuşmak için birbirlerine sokuldular. Yüzleri bütün HaberVurgu’ya yayılmış olmasına rağmen şimdiye kadar onları tanıyan çıkmamıştı.

Sarah o kadar kısık sesle, “Ne yapacağız?” diye fısıldadı ki Michael onun kendi kendine konuştuğunu düşündü. “Ailemi kurtarmak bir yana, onları nasıl bulacağız?”

Michael omuz silkti. Zihni sürekli Gabriela’ya gidiyor, onun bir şekilde kendilerine yardım edip edemeyeceğini düşünüyordu. Kız Atlanta’da, babasının yanında olacağını söylemişti.

Bryson onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. “Bize yardım edebilecek birileri olmalı.”

Sarah ağır ağır iç geçirdi. "Belki de teslim olmalıyız."

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı Michael. Onlara Gabriela'dan söz etmeye hâlâ hazır değildi. "Gerçekten. Bu, ailenin kaçınılmasıyla ilgili seni suçlamaya hevesli, tembel bir dedektif meselesinden ibaret değil. İnsanlar peşimizde. Kaine peşimizde. Şimdiye kadar gerçek dünyaya kim bilir kaç Tanjant indirmiştir. Üstelik neden yaptığını da bilmiyoruz. Teslim olursak sabaha hepimiz ölmüş oluruz."

Sarah bütün enerjisini harcıyormuş gibi yavaşça ona döndü. "Bu biraz abartılı olmadı mı sence de?"

"Bunu gerçekten soruyor musun? Yaşadıklarımızdan sonra? Artık kimseye, yeni insan ellerini boğazımda denemeye hevesli bir Tanjant olup olmadığını merak etmeden bakamıyorum."

Sarah yine iç geçirdi. "Tabii *eğer* olan buysa," diye mırıldandı.

Michael nereye gitmeleri gerektiğini biliyordu. Ve arkadaşlarının bundan hoşlanmayacağını da biliyordu. "SAG'ı tekrar denemeliyiz."

Sarah başını iki yana salladı. "O Pürolu Adam'ın olduğu izbelikte bizi öyle sıcak ve tatlı bir tavırla karşılamalarından sonra mı? Hiç sanmıyorum."

"Evet, hiç iyi gitmemiştii," diye ekledi Bryson.

"İnanın bana," diye ısrar etti Michael, "denememiz gerek." Arkadaşlarının ikisi de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Ben ciddiylim!" dedi Michael, yarı yarıya bağırarak.

"Teslim olmamamız gerektiğini az önce kendin söyledin!"

"*Polislere.*" Michael bir nefes aldı ve hayal kırıklığıyla verdi. "Bakın, biliyorum. Bu farklı. Bu sefer rastgele bir SAG şubesine dalmayacağım. Atlanta'ya gidip Ajan Weber'i bulmalıyız. Gerekirse içeri zorla girmeliyiz. Ashnı isterseniz, polislere ya da nöbetçilere yakalanmak istemiyorsak bence gizlice *girmeliyiz*. Konuşma riskini

göze alabileceğimiz tek kişi o.” Ve bu da işe yaramazsa, o zaman Gabriela’yla bağlantı kuracaktı.

Bryson’ın yüzünde samimi bir hayret ifadesi vardı. “Bunu zaten yaptık, Michael. Sen de yanımızdaydın, unuttun mu? Bizi başından savdı.”

“Biliyorum. Ancak kadında bir tuhafılık vardı. Belki Yol’daki görevimiz çok gizliydi veya belki de *bana* olanlar çok gizliydi. Aslını isterseniz bundan eminim. Ölümlülük İlkesi’ni onun dışında sadece birkaç kişinin bildiğinden eminim; özellikle de İlke’nin işe yaradığını. O bana geldi, çocuklar. Benim... *Jackson*’ın evine geldi ve benimle bağlantısını sürdürceğini söyledi. Kaine tarafından tehdit edildiği için bile geri çekilmiş olabilir. Bir sürü olasılık var. Ama bu gezegende bize şans vereceğini hayal edebildiğim tek kişi o. Olayın çok ortasında olduğumuz için bize ihtiyaçları var ve bizim de onlara ihtiyacımız var. Kaine’in başlattığı şeyi birinin durdurması gerekiyor.”

Sarah düşünceliydi. “Belki ailemi de bulabilir.”

“Kesinlikle.” Michael onu ikna etmişti ama rahatladığını çok fazla belli etmemeye çalışıyordu. Sarah beklediğinden çok daha çabuk onun tarafına geçmişti. Şimdi Bryson’ı da ikna etmeleri gerekiyordu.

“Sen ne dersin?” diye sordu, Bryson’a dönerek. “Kadın Atlanta’da.”

Bryson yavaşça başıyla onayladı ve isteksizce kabullendi. “O zaman gizlice otobüs bileti almalıyız sanırım. Yolda uyuruz.”

4

Önlerinde uzun, çok uzun bir otobüs yolculuğu vardı ve Michael, yerinde bir türlü rahat edemiyordu. Bir uçak, tren ya da araba...

hepsi daha iyi olurdu fakat riski göze alamazlardı. En gizli yolculuk şekli, otobüs gibi görünüyordu. Kötü giyimli üç ergenin uzaktaki bir büyükanneyi ziyarete gitmek için otobüse binmesi kimsenin dikkatini çekmezdi.

Arkadaşları çabucak uykuya dalmıştı, Bryson'ın başı komik bir şekilde oradan oraya sallanıyordu ve Michael bu fırsatı değerlendirerek Gabriela'yla bağlantı kurmaya karar verdi. Arkadaşlarına ondan söz etmeden önce Gabriela'nın onlar için bir değeri olup olmayacağını görmek istiyordu. Buna mecburdu.

Michael uzun süre Ağ'a bağlı kalma riskini göze alamazdı fakat Atlanta'ya ulaştıklarında kendisiyle buluşması için çabucak ikna edebilirse, yüz yüze konuşabilirlerdi. AğEkranı'm açtıktan sonra onun bilgilerini bulup yepyeni bir sahte kimlikle mesaj göndermesi uzun sürmedi ve Gabriela neredeyse hemen cevap verdi.

MichaelPeterson240: Gabby, ben Jax. Konuşmamız gerek.

GabbyHarikaKadın: Selam.

MichaelPeterson240: Ah. Selam. Hızlıymışsın.

GabbyHarikaKadın: Bütün hesaplarının ortadan kaybolduğunu fark ettim.

MichaelPeterson240: Jackson hesapları mı?

GabbyHarikaKadın: Evet.

MichaelPeterson240: Evet. Bak, her şeyi açıklamak için ÇOK daha fazla zamana ihtiyacım var.

GabbyHarikaKadın: Hayır. Kimse o kadar aptal olamaz.

MichaelPeterson240: Aynen.

GabbyHarikaKadın: Beni gelmiş geçmiş en şaşkın kız olarak düşün. Büyük Patlama'dan beri.

MichaelPeterson240: Biliyorum. Ben de onların çoğuyla ilgili aynı ölçüde şaşkınım.

GabbyHarikaKadın: Bana gerçekten Jax olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?

MichaelPeterson240: Bana yüz yüze açıklamam için bir şans ver.

GabbyHarikaKadın: Tamam. Ben de seni görmek istiyorum. Aklımı kaçıracağım.

MichaelPeterson240: Tamam. Üzgünüm. Bütün olanlar için. Hoşça kal.

GabbyHarikaKadın: Seni seviyorum.

Michael son satırı görünce iç geçirdi. Başka ne yapacağım bilemediğinden çabucak sohbeti sona erdirdi ve KulakDüğmesi'ni kapadı. Az önce AğEkranı'nın bulunduğu karanlığa bakarken kalbi deli gibi atıyor, düşünceler zihninden hızla akıyordu. Otobüs zifiri karanlık yolda sarsılarak ve uğuldayarak ilerliyordu.

Gabriela'nın babası SAG'da çalışıyordu. Genç kızın kendi deyimiyle "gereksiz" olan SAG güvenliğinde. Her şey şimdi daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Kaine nedense içeriden birini istiyordu ve Michael'ı Ölümlülük İlkesi'yle Jackson'ın bedenine göndermesinin nedeni buydu. Ve şimdi, kendini ne kadar suçlu hissetse de, Michael bu bağlantıdan yararlanacaktı; hiçbir şey için olmasa bile, SAG hakkında daha fazlasını öğrenmek için. Ve en iyi olasılıkla, Ajan Weber'le yüz yüze görüşme amacıyla merkeze girmenin bir yolunu bulmak için.

Michael koltuğunda iyice yerleşerek gözlerini kapadı ve başını pencerenin soğuk camına yasladı. Otobüsün titreşimi, lastiklerin yoldaki tıngırtısı, davetkâr karanlık... hepsi onu uykuya sürüklemeye başlamıştı. Bir açıdan, aslında Gabriela'yı neden tekrar görmek istediğini de biliyordu. Gabby. O, yeni hayatını köklerine

bağlayan gerçek bir bağıdı. Ve... kız onu seviyordu. Her şey birbirine karışmıştı.

Kendini gülünç hissederek rüyalara teslim oldu.

5

Kentucky sınırının hemen dışında araç değiştirmeleri gerekiyordu ve boşa harcayacak birkaç saatleri olduğunu fark ettiler. Aç ve yorgun olsalar da seçenekleri sınırlı olduğundan rezil bir kafeye yöneldiler. Tam bir gün geçmişti ve küçük, tozlu kasabanın üzerine karanlık çöküyordu. Belki nedeni nemdi ama Michael kendini yapış yapış, kaşıntılı ve kirli hissediyordu.

Ve artık arkadaşlarına Gabby'den söz etmesi gerekiyordu.

Masalı bir bölmeye geçtiler ve Bryson, Michael ile Sarah'ın karşısına oturdu. Michael hindili sandviçinden daha bir lokma ısırmış, sıkkın garson bardağa sadece bir buz küpü attığından ılık olan suyla ağzında yumuşatmıştı ki cesaretini toplayabildi.

"Eh," diye başladı, lokmasını çiğneyip yuttuktan sonra bir peçeteyle ağzını silerken. "Bizim Jackson Porter'ın bir kız arkadaşı da varmış. Sizi bulmadan önce onunla iki kez karşılaştım." Doğal davranmaya çalışarak ama az önce en çirkin, en karanlık sırrını açıklamış gibi hissederek bekledi.

Bryson ve Sarah ona boş boş bakıyorlardı fakat lokmalarını çiğnemeyi bırakmışlardı.

"Kaine, Jackson'ı seçmesinin bir nedeni olduğunu söylerken," diye devam etti Michael, "onu kastetmiş olabilir. Kızın babası SAG'da çalışıyor. Güvenlikte. Aslında Atlanta'da. Belki bu bağlantıyı kendi yararımıza kullanabiliriz." Nihayet bu konuyu içinden atabildiği için memnun bir tavırla sandviçini ısırdı.

Bryson hayret dolu bir ifadeyle bakakalmıştı. “Sen neden söz ediyorsun? Bunu şimdi mi söylüyorsun?”

Sarah sessizdi; öfkeyle kaynayan bir sessizlikti.

“Ah, şey, evet,” diye cevap verdi Michael. “Kaine ima edene kadar büyütülecek bir şey olduğunu düşünmemiştim. Dolayısıyla ben, eee, ona Atlanta’da bizimle buluşmasını söyledim. Sanırım onunla konuşmalıyız. Bize yardım edip edemeyeceğini, bir şey bilip bilmediğini anlamalıyız. Üstelik medya ve polis de peşinde değil. Bilemiyorum.” Artık hepsini itiraf etmişken, aniden aklına gelebilecek en kötü fikir gibi göründü.

Sarah çatalını bıraktı. “Michael. Birilerini bu konuya dahil etme riskini nasıl göze alabildin?” Sandalyesinde arkasına yaslanarak kollarını kavuşturdu.

Bryson başını iki yana sallıyordu ve şaşkın görünüyordu.

Michael konuyu hafifletmeye çalıştı. “Çocuklar, endişelenmeyin. Dikkatli davrandım. Ve olanlarla ilgili ona bir açıklama borçlu olduğumu hissediyorum. Onunla gerçekten konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Birlikte.”

“Önce bize sormalıydın,” dedi Sarah sertçe.

Michael, Bryson’a baktı; Bryson bir kez başıyla onayladı.

“Özür dilerim,” dedi Michael. “Haklısınız. Sormalıydim. Sadece o kadar büyütülecek bir şey gibi görünmedi ve ben... onunla aramı düzeltmek istedim. Ona kendini daha iyi hissettirmek istedim. Ve bir şekilde bize yardım edebileceğini hissediyorum. Bilemiyorum. Üzgünüm.”

Sessizliğe gömülerek yemeklerini didiklediler. Michael kendini aptal gibi hissediyordu.

İçeceğinden bir yudum alırken birkaç masa ötede oturan genç bir çiftin kendisine dik dik baktığını fark edince neredeyse boğuluyordu. Adam siyah saçlarını ya çok havah ya da elli yıl ge-

ride kalmış denebilecek bir tarzda jöleleyip sertleştirerek arkaya taramıştı. Zayıftı ve yanaklarında sivilce izleri vardı. Yanındaki kısa, kıvılcık saçlı ve kuru çimen rengi gözlü kadın, başım adamın omzuna yaslamıştı. Önlerindeki masada yiyecek... hatta içecek de yoktu. Ve ikisi de Michael'a bakıyorlardı.

"Şuna bir baksana," dedi Sarah'ya kısık sesle. Başının hafif bir hareketiyle çifti işaret ederken sırtının ürperdiğini hissetti.

Sarah gerildi. "Buradan çıksak iyi olur."

Bryson, adam ile kadına sırtı dönük oturuyordu ama arkadaşlarının dikkatini bir şeyin çektiğini fark etti ve bakmak için döndü. Bembeyaz bir yüzle tekrar arkadaşlarına döndü.

"Pekâlâ, bu hiç hoş değil," dedi. "Hemen tüyelim."

Sarah garsona hesabı öderken Michael sandviçi ile bir avuç kızarmış patatesi kaptı ve yemeye devam ederek çıkışa doğru yürüdü. İki yabancıнын bakışlarını sırtında lazer gibi hissediyordu. Dönüp onlara bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Arkadaşları bundan bahsetmeseler de, Michael ne düşündüklerini biliyordu. Michael'ın Ağ üzerinden birileriyle temas kurmasından sonra onlara gözlerini dikip bakan bu tuhaf çift bir tesadüf olamazdı.

Korkunç bir hata yapmamış olmayı umuyordu.

6

Michael yeni otobüste oturacak bir yer bulurken yemeğini bitirdi. Kucağındaki kırıntıları silkeledi ve ellerindeki yağ beş yaşındaki bir çocuk gibi pantolonuna sildikten sonra başını cama yaslayıp bakışlarını sokağın ilerisindeki kafeye dikti. Benliğinin derinliklerinde, neler olacağını bir şekilde biliyordu. Bir dakika geçmeden

çift el ele tutuşmuş halde, romantik bir şekilde kollarını sallayarak kapıdan çıktı ve dönüp otobüs durağına doğru yürümeye başladı.

“Lanet olsun,” dedi Michael.

“Bizi mi takip ediyorlar?” diye sordu Sarah.

Bryson koridorun diğer tarafında oturuyordu ve yerinden kalkıp onların üzerinden eğilerek pencereden baktı. “Bu otobüse binerlerse ben iniyorum.”

“Üçümüz de iniyoruz,” dedi Michael, kimsenin kız arkadaşından... yani *Jackson*’ın kız arkadaşından söz etmemesine sevinerek.

Adam ve kadının yaklaşmasını izledi.

Bryson koltuğuna döndü ve iç geçirerek yerine çöktü. “Biliyor musunuz, bunca yıldır Uyanık’ta bir araya gelmekten söz ederken... düşündüğüm pek de böyle bir şey değildi. Otobüste. Bütün ülke boyunca kovalanırken.”

Michael gizemli çifte odaklanmışken Bryson’ın sızlanmalarını yarı yarıya dinliyordu. Tuhaf ikili, birkaç kez caddeden karşıya geçmişlerdi ve ortalıkta dolanıyorlardı ama bir yandan otobüse yaklaştırmaya da devam ediyorlardı. O sırada şoför araca binmişti ve motoru çalıştırıyordu. Diğer yolcuların çoğu da yerlerine yerleşmişti ve Michael bir an önce yola çıkmayı diliyordu. O ürkütücü adam ve kadından en kısa sürede olabildiğince uzaklaşmak istiyordu.

Ama çift hâlâ yaklaşıyordu. Çok geçmeden kasabayı inceleme numarası yapmaktan vazgeçerek hızlı adımlarla otobüse doğru yürümeye başladılar. Michael’a doğru. Hatta doğruca onun penceresine yaklaşıyormuş gibiydiler.

“Kim bu insanlar?” dedi Michael kısıp sesle, tüylerinin diken diken olduğunu hissederken.

“Tanjant olduklarını mı düşünüyorsun?” diye sordu Sarah.

Michael omuz silkti. Otobüsün çalışmasını diledi ama hiçbir şey olmuyordu. Çift adım adım yaklaşıyordu.

“*Haydi ama,*” dedi Michael, dişlerini sıkarak şoföre bakarken. Adam koltuğunda kıpırdanıyor, aletleri kontrol ediyor, bir şeyleri düzelterek hazırlanıyordu. Otobüsü hareket ettirmekten *başka* her şeyi yapıyordu.

Adam ve kadına bir daha bakınca sadece birkaç adım ötede olduklarını gördü. Michael neredeyse soluksuz kalacaktı; ikili sanki zamanı hızlandırmış, bir kuantum sıçramasıyla bir anda otobüsün yanında bitivermişlerdi. Bir an sonra pencerenin dibinde durmuş, başlarını ona doğru kaldırmışlardı fakat Michael onların karanlıkta ne kadar iyi görebildiklerini bilemiyordu. Yine de onunla göz göze geldiklerinde hareketsiz kaldılar.

Michael’ın sinirleri iyice gerilmişti. “Ne yapmalıyız? İnelim mi?”

Sarah, çifti daha iyi görebilmek için Michael’ın üzerine doğru eğilirken onun omzunu sıktı. “Bilmiyorum. Belki?”

Michael sonunda yerine yerleşebilmiş olan şoföre tekrar baktı. Nihayet hareket etmek üzere gibi görünüyordu. Adam bir manivelaya uzandı.

Michael dikkatini penceresinin dibinde duran çifti çevirdi. Kadın parmakları hafifçe kıvrık, avcu dışarı bakacak şekilde elini yavaşça başının üzerine kaldırdı ve işaretparmağını Michael’a doğru uzattı. Hem adam hem de kadının yüzlerinde şaşkınlık ifadeleri vardı. Michael’a hayret verici bir şeymiş gibi bakıyorlardı. Michael nefesinin daraldığını hissetti.

Başka bir şey olamadan otobüs homurdanarak ve içindeki herkesi sarsarak hareket etti. Çift hâlâ el ele sokakta duruyor, otobüsün arkasından özlemle bakıyordu.

Bütün gece yolculuk yaptılar ve başka bir olay yaşamadan sabah erken saatte Atlanta'ya ulaştılar. Michael bitkindi ve kafedeki tuhaf karşılaşmadan dolayı ürperse de çok iyi uyumuştı. Hep birlikte otobüsten indiler, çabucak kahvaltılarını ettiler ve ellerinden geldiğince dikkat çekmemeye çalışarak şehirde dolaştılar. Hedefleri yakındı; yürürlerken binaların arasında bir görünüp bir kayboluyordu.

Falcons stadyumunun otoparkı.

Her şeyin başladığı yer.

Konu Ajan Weber'i bulmaya ve onu kendisiyle görüşmeye zorlamaya geldiğinde Michael'ın güvendiği tek şey vardı, o da *Derin Hayatdamarı*'nda, gerçek dünyanın mümkün olduğunca sadık bir şekilde kopyalanmış olmasıydı.

Stadyumun otoparkına götürüldüğü ve gizli bir giriş açılıp stadyumun altındaki devasa SAG merkezinin ortaya çıkardığı günü hatırlamak onun için çok tuhaftı çünkü o zaman Uyku'daydı ve hiçbir şey gerçek değildi. Kendisi bir insan bedenine girdikten sonra Ajan Weber onu görmeye geldiğinde konuştukları meselelerin büyük ölçüde gerçek olduğunu, Michael'ın gerçekten bir görevi olduğunu söylemişti. Ancak bu görev, olayların geçtiği dünyada değildi.

Onunla konuşması gerekiyordu. Umutsuzca. Otobüsten inmeden hemen önce Gabby'ye mesaj atmış, buluşacakları saati mesajla bildirmesini istemişti. Bu sırada da arkadaşlarıyla şehirde dolaşıyorlardı.

Küçük bir kafenin vitrininin önünden geçerlerken biri içeriden cama vurarak Michael'ı o kadar ürküttü ki Michael sendeleyerek pencereden uzaklaştı. Kaldırıma yuvarlanmadan önce kendini

toparladı. Vitrine baktığında, bir genç kızın kendisini camdan dikkatle süzdüğünü gördü.

Fark edildik, diye düşündü çaresizce. Birileri onları Haber-Vurgu'dan tanımış olmalıydı. Yoksa bu kız da o da kafedeki çift gibi miydi? Gözlerinde bir acayiplik vardı...

"Bu fistiği tanıyor musun?" diye sordu Bryson.

Michael içini kaplayan panikle başını iki yana salladı. "İşimize bakalım."

Ancak o bunu söylerken kız vitrinden uzaklaştı ve kafenin kapısından koşarak dışarı fırladı. Michael kaçması gerektiğini bilse de gerçeği öğrenmeyi isteyerek olduğu yerde kaldı. Kendisi gibi başkaları da mı vardı?

"Hop, dur bakalım," dedi Bryson, kız Michael'a yaklaşırken. Bryson insanları suç mahallinden uzaklaştıran bir polis gibi ellerini kaldırarak kızın önüne geçmişti. "Geri çekil."

Sarah da Michael'ın yanına gelerek kolunu yakaladı ve ona yaklaşarak, "Haydi, gidelim buradan. Onunla konuşma bile," dedi.

Ne var ki Michael büyülenmiş gibiydi. Kızın tipi çok tuhaftı: uzun, sarı saçları, elflerinkine benzeyen ince yüzünü çevreliyordu ve gözleri koyu renkti. Uzaklardan bakıyor gibiydi... tıpkı kafedeki çift gibi. Bryson'ın omzunun üzerinden Michael'a bakarak gülümseyordu ve Michael kıpırdayamadığını fark etmişti.

"Ben sadece... merhaba demek istedim," dedi kız, bakışlarını Michael'dan hiç ayırmadan. "Adım Carol. Sadece İlk'e merhaba demek istedim."

Bryson hayret dolu bir ifadeyle Michael'a döndü. "Dostum, bu kıızı tanıyor musun, tanımıyor musun?"

Michael hâlâ korkuyordu ama bir şeyler öğrenme fırsatı yakaladığını hissederek başını hafifçe iki yana salladı. Carol adındaki bu kız ile daha önce kendisine dik dik bakan çift arasında bir

bağlantı olmalıydı. Ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Yüzünü HaberVurgu'dan tanımaları kadar basit bir şey de olabilirdi fakat bunu öğrenmek niyetindeydi.

“Bırakın konuşsun,” dedi sakince. “Belki de bize işe yarar bir şeyler söyleyebilir.”

Bryson ona sorgularcasına bakarak başını iki yana salladı. Sarah, Michael'ın kolunu acıtacak kadar sıktı. Ancak Michael onlara aldırmadan yabancıya döndü.

“Kimsin sen?” diye sordu kıza. “Kim olduğumu nereden biliyorsun?”

Kız yine gülümsedi; aslında gülümsemesi hiç silinmemişti. “Ben... Bize seni gösterdi. O...” Duraksadı ve Bryson ile Sarah'nın duymaması gereken bir şey söylemek istiyormuş gibi bakışları onlara kaydı. “Seni geçerken gördüğüm anda tanıdım. İlk. Sana öyle diyor.”

Michael zorlukla yutkundu. Kızın kimden söz ettiğini biliyordu ama bunun söylendiğini duyması gerekiyordu. “Kim?”

“Kaine, elbette! Her şey çok... heyecan verici, değil mi?”

Kız doğruca oyun parkından gelmiş küçük bir kız çocuğu gibi kıkırdadı. Ne var ki kızın mutluluğu Michael'ın midesini bulanırdı. Sarah onun kolunu bırakmıştı ve bayılacakmış gibi ayakta sallanıyordu.

“Adımı unutma,” dedi kız. “Carol. Yakında tekrar karşılaşacağımızdan eminim. Dünya değişiyor, biliyorsun. Kaine sayesinde. *Senin* sayende.” Neşeyle ve tiz bir sesle güldükten sonra dönüp insanların arasından koşarak caddede gözden kayboldu.

Michael nutku tutulmuş halde kızın arkasından bakakaldı. Güneş nihayet doğmuştu fakat sanki dünya daha da karanlığa gömülmüştü.

14. BÖLÜM

YATAY KAPI

1

Michael, Sarah'ya dönerek ellerini onun omuzlarına koydu.

“Bana bir bak,” dedi. “Gerçekten o kadar belli mi? Bir Tanjant olduğum?”

Sarah'nın yüzünde huzurevinde yaşlı bir akrabasını ziyaret etmiş de sevdiği birinin bunayışını izliyormuş gibi acıklı bir ifade belirdi.

“Hayır,” diye cevap verdi. “Kızın ne dediğini duydun. Kaine onlara seni göstermiş.”

Michael, Sarah'yı istediğinden daha sert bir şekilde sarstı. “Neyim var benim? Neden beni seçti?”

Sarah'nın gözleri doldu. “Canımı yakıyorsun, Michael. Lütfen durup nefes al. Bunu çözeceğiz.”

“Evet,” diye ekledi Bryson. “Sakin ol, dostum. Bırak kızı.”

Michael söyleneni yaparak ellerini indirdi. Bryson'ın sözleri onu kızdırmıştı; aslında arkadaşının haklı olduğunu bildiği için. Korkunç, ağır bir keder, oturup ağlamak istemesine neden oluyordu. Çok farklı duyguları bir arada yaşıyordu. Zihni bütün bunlarla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Ucubenin tekiydi. Bir deneyden ibaretti. İnsan bedenine tıklmış bir bilgisayar programı. Bir katil. Üstüne üstlük şu tuhaf kız gelip onun diğer Tanjantlar için bir kahraman olduğunu ilan etmişti. İlk. Kusmak istiyordu.

“Michael,” dedi Sarah, kısık sesle.

Michael farkında olmadan gözlerini kapamıştı. Bir binaya yaslanmıştı fakat kıpırdadığını bile hatırlamıyordu. Yüzünü ovaladı ve Carol'u veya başka birilerini kendisini izlerken bulmayı bekleyerek etrafına bakındı ama açıkça üzgün oldukları anlaşılan Bryson ve Sarah'dan başka kimse yoktu.

“Gidelim,” dedi Bryson. “SAG'a girelim, gerekirse Weber'i bir sandalyeye bağlayalım ve dinlemesini sağlayalım. Söyleyeceğimiz her şeyi dinlemesini sağlayalım. Bunu çözebiliriz, dostum.”

Sarah başıyla onayladı fakat bir şey söylemedi. Az önce gözüne dolan yaş, bir iz bırakarak yanağından süzölmüştü.

“Ben sadece...” Michael doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “İçimde muazzam bir baskı hissediyorum ve patlayacakmış gibi geliyor. Nefes almakta zorlanıyorum.” Peş peşe ciğerlerini doldurarak ve nefesini vererek derin derin soluklandı. Uçarı bir kız kıkırdadı diye hiç olmadığı kadar paniğe kapılmıştı.

Sarah ona sarıldı ve arkadaşının kulağına, “Ne olduğun veya nereden geldiğin fark etmez. Beni anlıyor musun? Ve bunların hiçbirisi senin suçun değil. Üçümüz birlikte ailemi bulacağız ve Kaine'i sonsuza dek durduracağız. Anladın mı beni? Kaç kişi sana bakarsa baksın, bundan başka hiçbir şeyi umursama. Kim ne derse desin,” dedi.

Michael'ın nefesleri ve acımasız nabızı sakinleşmeye başlamıştı. Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu.

“Affedersiniz,” diye mırıldandı. “Bir an kendimi kaybeder gibi oldum.”

“Gibi mi?” diye tekrarladı Bryson, biraz keyifsizce gülümseyerek.

“Tamam. Şimdi... stadyum ne tarafta?” diye sordu Sarah.

Michael onun sormasına gerek olmadığını gayet iyi biliyordu; Sarah bütün yolculuklarını santimine kadar planlamıştı. Ancak bir güven ifadesi olarak bu jesti yapması Michael'ın hoşuna gitmişti.

“Şu tarafta,” dedi, Sarah'nm arkasını işaret ederek. Birkaç dakika sonra KulakDüğmesi, kurduğu uyarı alarmıyla yanıp söndü. Gabby şehirdeydi ve onlarla buluşmaya hazırdı.

“O burada,” dedi arkadaşlarına. “Gabby.”

Bryson da, Sarah da pek mutlu görünmüyordu. Michael, onunla buluşmanın büyük bir risk olduğunu düşündükleri için hâlâ endişelendiklerini biliyordu.

“Henüz stadyumla ilgili bir şey söyleme,” dedi Bryson. “Onu şuradaki kafeye çağır.” Caddenin karşı tarafını işaret etti.

Michael mesajı gönderdi.

2

Gabby gelene kadar bir kalabalığın arkasında gizlenerek yakınlarda beklediler. Yalnız geleceğinden emin olmak istiyorlardı, gerçi Michael'm bundan hiç şüphesi yoktu. Kız onu Jackson'ın bedeninde bulduğu ilk seferinde bunu onun gözlerinde görmüştü. O da bütün bunların ortasında tıpkı Michael gibi masum bir kurbandı.

Gabby kafeye girdiğinde Michael, Bryson ve Sarah caddenin karşısına geçerek onu izlediler. Mekân yarı yarıya boştu ve Gabby

çoktan bir masa bölmesi bulup oturmuş, endişeyle etrafına bakınıyordu. Michael'ı görünce yüzüne öyle bir rahatlama ifadesi yayıldı ki Michael onu bu işin içine sürüklediği için kendini berbat hissetti.

“Selam,” dedi Gabby, yanına yaklaştıklarında Sarah ve Bryson'ı baştan aşağı süzerek.

Michael da içinde bulundukları durumun tuhaflığından nefret ederek, “Selam, Gabby,” diye karşılık verdi. Restoran sıcaktı ve yanık kahve kokuyordu. “Bunlar Bryson ve Sarah. Çocuklar, bu da Gabby.” Kızın takma adı şimdiden dudaklarından doğal bir şekilde dökülüyordu.

Hepsi otururken biraz ihtiyatlı bir tavırla merhabalaştılar. Sarah, masanın karşısından Gabby'yi inceliyordu ve Michael bunun kiskançlıktan mı, güvensizlikten mi kaynaklandığına karar veremiyordu. Belki de ikisi birdendi.

“Eee?” dedi Sarah sonunda. Herkes Michael'a odaklandı.

Michael zorlukla yutkunup içecek siparişi verme şansları olmasını diledi. “Pekâlâ, dinleyin. Gabby... bütün bu tuhaflık için üzgünüm fakat söylediklerimin hepsi doğrudur.”

Gabby'nin gözleri doldu.

Bryson başıyla onaylayarak mırıldandı: “Çılgınca şeyler. Hem de çok çılgınca.”

Michael ona, yardımcı olmadığını anlatmaya çalışarak ters ters baktı.

Sonra Sarah, Michael'ı şaşırtan bir şekilde kontrolü ele aldı. Masanın üzerinden uzanarak Gabby'nin elini tuttu. “Sana Gabriela mı, Gabby mi dememizi istersin?”

“Gabby.” Kız rahatsız olduğunu belli ederek elini Sarah'nınkinden kurtardı.

“Pekâlâ,” dedi Sarah. “Gabby, o halde. Bak, üçümüz uzun süredir Uyku'da arkadaşız. Ama sonra Michael'ın *Derin Hayat-*

damarı programının bir parçası olduğunu öğrendik. Oranın ne kadar gerçekçi olduğunu duymuşsundur.”

Gabby başıyla onayladı fakat onunla göz teması kurmadı.

“Bu Tanjantlar...” diye devam etti Sarah. “Bazıları gerçek gibi. Ve duygusal zekâ geliştirmeye başladılar. Michael’ın bunların hiçbirinden haberi yoktu.” Sarah özür dilercesine Michael’a baktı ama aslında Michael, konuşmayı o yaptığı için çok rahatlamıştı. “Michael bir Tanjant’tı. Ancak bir Tanjant daha var; adı Kaine. Tanjant zihnini insan beyinlerine yükleme yöntemini o buldu. Temelde insan beyni sadece biyolojik bir bilgisayardır. İnsanlar bunun mümkün olduğunu on yıllardır söylüyor. Demek istediğimi anlatabiliyor muyum?”

Sarah o kadar sakince ve gerçekçi bir tavırla konuşuyordu ki Michael hayranlıkla izliyordu. Sarah’nın Gabby’yi ikna etme şansı olduğuna gerçekten inanıyordu ki bu iyiye işaretti. SAG’la bir şansları bile olabilirdi.

Gabby masanın üzerine eğildi. “Yani üçünüz, burada, şu anda, bana Michael adında bir Tanjant’m... erkek arkadaşımın beynine yüklendiğini mi söylüyorsunuz?” Dönüp Michael’a baktı. “Bu... kişinin... artık Jax olmadığını? Jax’in üzerine sifon çekilmiş gibi yok olup gittiğini? Bana söylemeye çalıştığınız bu mu?”

Michael tekrar açıklamak zorunda kaldığı için midesinin bu-landığını hissetti. “Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyoruz. Onun bir şekilde, bilmiyorum, bir yerlerde *tutulduğunu* umuyorum. Yani, bu iş bir yönde yapılabilirse, neden diğer yönde de yapılmasın? Belki de hâlâ... varlığını hâlâ sürdürüyordur. Kim bilir, belki onu kurtarabiliriz.”

Gabby güldü ama gülüşünde hiç neşe yoktu. “Gerçekten mi?” Başını iki yana sallayarak kollarını kavuşturdu ve derin bir

iç geçirerek arkasına yaslandı. “Bütün bunlara nasıl inanacağımı bilemiyorum.”

“Sadece Jackson’ı düşün,” dedi Michael. “Jax’i. Onu gerçekten o kadar iyi tanıyorsan... yani, sana hiç onun gibi görünüyor muyum? Biraz bile?”

Gabby başını iki yana salladı. “Hayır. Kesinlikle görünmüyorsun.” Düşünceli bir tavırla duraksadı. “Yani anlatmaya devam edebilirsiniz.”

Bir saat daha konuştular. Bryson herkese kahve ile kek söyledi ve hikâyeler paylaştılar... hatta Gabby’ye Bryson’ın antika AğTableti’nden, dünyanın çeşitli yerlerindeki olası Tanjant vakalarıyla ilgili araştırma yaptıklarında buldukları tuhaf hikâyeleri gösterdiler. Michael, Gabby’ye eski hayatını, ailesini, Helga’yı; her şeyi anlattı. Sarah, Kaine’i ve Tanjant’ın onlara yaptıklarını anlattı. Bryson ise SAG’a girip Ajan Weber’le yüzleşmeleri gerektiğini açıkladı.

Anlattıkça anlattılar ve Gabby sürekli dinledi.

Sonunda, kelimeleri tüketmişler gibi masaya sessizlik çöktü. Michael, Gabby’yi ikna edip edemediklerini görmek için sabırsızlanıyordu.

Gabby iç geçirerek ellerini masaya koydu ve dalgın bir tavırla tırnağıyla oynadı. “Bunun aptalca geleceğini biliyorum ama umurumda bile değil. Jax’i seviyorum,” duraksayarak Michael’a bir bakış attı, “*seviyordum*. Seviyordum. Seviyorum. Çok kafa karıştırıcı! Siz kafamı sonsuza dek altüst ettiniz.”

Michael bir şey söylemedi ve arkadaşları da akıllıca davranarak sustular.

“Dinleyin, neye inanacağımı bilemiyorum,” diye devam etti Gabby. “Ancak Jax’i tanıyorum ve bu çocuk o değil.” Başparmağıyla Michael’ı işaret etti. “Alınma. Sadece... onun *kaybolduğunu*

hissediyorum. Anlıyor musunuz? Ve bana gösterdiğiniz bütün o hikâyeler... Hiçbir şey olmasa bile ödümü patlattınız.”

Aniden duruşu değişti. Oturduğu yerde dikleşti, gözleri parladı ve teni ışıldadı. Michael onun önemli bir karar vermek üzere olduğunu anladı ve kararını duymak için beklerken nefesini tuttu.

“Ben SAG merkezine yaklaşıpamam,” dedi. “Babamdan dolayı beni çok tanıyan var. Ama sizin girmenize yardım edebilirim.”

Gabby konuşmaya devam ederken Michael ve arkadaşları ona doğru eğildiler.

3

Falcons Stadyumu tamamen cam ve parlak metalden yapılmış, devasa bir yapıydı. Bir bilimkurgu filmindeki ana gemiye benziyordu; sanki her an yıldızlara doğru fırlayabilirdi. Daha fazla arabayı almak için yapılmış çok katlı binalarla sarıli otopark, sezon dışı olduğundan bomboş bir asfalt deniziydi. Gezegende bir Falcons maçını izlemeye gelen herkesin arabasına yer var gibi görünüyordu.

Michael arkadaşlarıyla birlikte geniş otoparkta koşarken ayaklarının altındaki asfalt, sabah güneşinden ısınmaya başlamıştı bile. “*Derin Hayatdamarı*’nda önlerde bir yer vardı; özel bir otopark alanı, kapak gibi açılıyordu. Gabby’nin sözünü ettiği şey o olmalı.” Doğru park yerini bulabilmelerini umuyordu.

Sarah, çoktan AğEkranı’nı çoktan açmıştı. Güneş ışığında ekranı seçmek zordu ama yeterince görünüyordu. Gabby stadyumda süzülen binlerce sinyalin menziline girdiklerinde dalmaları gereken çatlağı bulabileceklerini söylemişti. Kafedeyken mümkün olduğunca bütün detayları konuşmuşlardı.

“Tanrım,” dedi Sarah. “Burası kaynıyor. Bunların yanında bizim sinyallerimiz eski, adi radyo istasyonları gibi kalır. Burada daha önce hiç görmediğini kadar çok veri dolanıyor. Uyku’dayken bile bu kadarını görmemiştim.”

Bryson dilini şaklattı. “Eh, al işte. Doğru yerde olmalıyız. Sana bağlanaymı.”

İkisi birlikte ekranlarında çalışırken Michael kendini biraz dışlanmış hissetti. Ne yaptıklarını biliyordu. Bunu birkaç kez fark etmişti. Onun kırılgan olduğunu sanıyor, arkadaşları için endişeleniyorlardı. Özellikle son bir-iki günkü tuhaf karşılaşmalardan sonra gergin olduğunu düşünüyorlardı. Kendisine karşı nazik davranışları için onları suçlayamazdı. Sanki yeni doğmuş bir bebektir.

Devasa stadyuma en yakın son park alanı sırasında... ya da ilkinde durdular. Michael etrafına dikkatle bakındı. Yapı, tepelerinde metal bir dağ gibi yükseliyordu.

“Burada olacağını söylemişti,” dedi. “Kuzeydoğu köşesinde.”

Sarah bakışlarını AğEkranı’ndan bir saniye bile ayırmadan kaldırıma oturdu ve Bryson da hemen yanına çöktü. Gabby sürekli babasını görmeye geldiğinde öğrendiklerine dayanarak onlara birkaç önemli ipucu vermişti. Arkadaşları o ipuçları üzerinde çalışırken, Michael da önlerinde duruyor ve her geçen dakika kendini biraz daha aptal gibi hissediyordu.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu. “Hatırladığım kadarıyla konu böyle şeylere geldiğinde bir hayli becerikliydin.”

Ne Bryson ne de Sarah onun söylediği tek kelimeyi duymuş gibi görünüyordu. Kendini zorlayarak güldü fakat bu da işe yaramadı. Vazgeçerek kendi AğEkranı’nı açtı ve kaçırdıkları bir şey olup olmadığını görebilmek için kodları kurcalamaya başladı.

Yaklaşık beş dakikadır çalışıyorlardı ki Michael son derece tuhaf bir ses duydu. Yavaş ama sürekli bir... *takırtı*. Başını kaldır-

dığı anda yüz metre kadar ötede bir polis memurunun at sırtında stadyumun köşesinden döndüğünü gördü. Atın toynakları beton zemine çarpıyor, şehrin itiş kakışıyla uyumsuz, ürkütücü, yankılı bir ses çıkarıyordu.

Polis onlarla hiç ilgileniyor gibi görünmese de, Michael tedirgin oldu. Çok tuhaftı. İnsan medeniyeti o kadar ilerlemişti ki sanal gerçekliği gerçek hayattan ayırmak zordu ve makineler, uzaylı araçları gibi havada asılı durabiliyordu. Oysa görünüşe bakılırsa bazı polisler kanun kaçaklarını arayan şerifler gibi hâlâ at sırtında dolaşıyordu. Uçan polis arabasını kullanan memurun büyük-büyük-büyük... kaç nesil büyük dedesiyle ilgili bir şeyler söylediğini hatırladı.

“Çocuklar,” diye fısıldadı Michael, “biraz hızlansak iyi olur. Şurada bir polis var. At sırtında.”

Bryson kıs kıs güldü fakat başını kaldırmadı. Sarah da öyle. İşlerine dalmış halde çalışmaya devam ediyorlardı ve Michael bunun iyi bir işaret olmasını umuyordu.

“Söylemedi demeyin,” diye mırıldandı. Dikkatini kendi AğEk-ranı'na verdi fakat yaptığı her şey boşuna olacaktı gibi hissediyordu; arkadaşları arayış çoktan açmıştı.

İki şey o kadar art arda oldu ki Michael hangisinin önce olduğunu anlayamadı. Oturdıkları yerin yakınında otopark zemini titrerken güçlü bir tangırtı duyuldu. Sonra yakınlarda dikdörtgen bir park yeri, etrafındaki yüzeyden ayrılarak alçalmaya ve altından makine homurtuları duyulmaya başladı.

Michael, *teşekkürler, Gabby*, diye düşündü ve yüz yüze teşekkür edebilmek için onu tekrar görmeyi diledi.

Polis uzaktan bir şeyler bağırdı ve tam Michael ona dönerken atını mahmuzlayarak dörtlüye koşturmaya başladı. Michael, atın metal nallarının asfalta çarpışını silah seslerine benzetti.

4

“Çabuk!” diye bağırdı Sarah, ayağa fırlarken. “İşte, fırsatımız!”

Michael çoktan harekete geçmiş, oraya iki arkadaşından da önce ulaşmıştı. Asfaltın alçalmakta olan kısmına atladı ve yaklaşan polise bakmak için döndü. Bryson ile Sarah da ona katıldı ve birlikte platformun kenarına doğru emeklediler. Nereye gittiklerini görmeye çalışarak aşağı baktılar. Aşağısı zifiri karanlıktı fakat SAG, *Derin Hayatdamarı*’nda bu mekânı yeniden yaratırken Michael’ı kandırmadıysa, aşağıda ikinci bir otopark olmalıydı.

Michael yüzükoyun uzandı, bacaklarını kenardan aşağı sarkıttı, sonra nefesini tutarak kendini itti ve bir-iki metre aşağıdaki pürüzsüz beton zemine düştü. Sarah’ın yakınlarla indiğini duydu, ardından Bryson da Michael’ın üzerine düştü. Herkes tekrar ayağa kalkana kadar tepiştiler. Yukarıdan gelen ışık garajı yeterince aydınlatıyordu ve ortalıkta kimse görünmüyordu.

Gizli giriş, yankılanan metalik bir gıcırtyla durdu ve hemen tekrar yükselmeye başladı. Sadece yarıya kadar inmişti.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu Michael, Sarah’ya.

Sarah cevap veremedi. Yukarıdan bir erkek sesi gürlledi. Michael arkasına döndüğünde polisin yukarıdan kendilerine baktığını gördü.

“Siz çocuklar ne yapıyorsunuz? Hemen yukarı dönün!” Adam silahını çıkarmıştı fakat at, makinelerin gürültüsünden ürkerek geri çekilmeye çalışıyordu. Polis hayvanı kontrol altına almaya çabalayarak dizginleri çekiştiriyordu. Birkaç saniye içinde otoparkın yükselen kısmı kapanınca Michael ve arkadaşları güvende olacaklardı.

“Durdurun şu şeyi!” diye bağırdı polis memuru. Bu kez silahını elinden geldiğince onlara doğrultmuştu. “Neler oluyor? Siz...”

Lafı ağzında kaldı ve yüzünde farklı bir ifade belirdi. Tanıdı. Onların kim olduklarını anlamıştı.

Gizli kapı sıkıca kapanarak onları karanlığa gömdü.

Teşekkürler, Gabby, diye düşündü Michael bir kez daha.

5

Sarah'nın AğEkram canlanarak içinde durdukları karanlık garaja yeşil bir parıltı yaydı. Michael ne diyeceğini bilemiyordu. Her şey zihninde karmakarışık olmuştu. Ancak en azından mekân tanıdık geliyordu.

“Platform neden sadece yarıya kadar indi? Bunu sen mi programladın? Ama ekranını kapamıştın.”

Sarah henüz cevap vermeden Michael cevabı biliyordu. “Hayır. Platformu açanın Gabby'nin verdiği veriler olduğundan bile emin değilim. Üzerinde çalışıyordum fakat kendi kendine açılmış olabilir.”

“Belki de biri bizi içeri *aldı*,” dedi Bryson. “Şimdi de kapana kısıldık.”

“İstediğimiz bu değil miydi?” diye karşılık verdi Sarah. “İçeri girdik, değil mi?”

Michael iç geçirdi. “Evet ama iriyarı birkaç güvenlik görevlisinin yolda olduğuna bahse girerim. Ajan Weber'e yüz metre bile yaklaşmadan bizi bir yere kapatabilirler.”

“Atlı adamdan söz etmeye bile gerek yok,” diye ekledi Bryson. “Muhtemelen şehirdeki bütün polislere haber veriyordur. Gezegendeki en şanssız insanlar mıyız, neyiz? Sadece bir kere şanssız yaver gitsin, tek isteğim bu.” Öfkeyle nefes verdi. “Lanet olasıca ata binmiş bir polis. Şaka gibi. Gerçekten.”

Michael neredeyse gülecekti ve bu, kendini kaybetmeye başladığının son kanıtı olacaktı. Ne diyeceğini bilemedi.

“Eh,” dedi Sarah, “burada oturup beklememizin bir yararı olmayacak. Haydi. En azından içeri girmeyi deneyelim; belki gizlenebiliriz.”

“Hanımlar önden,” dedi Bryson, kolunu uzatarak eğilirken.

“Centilmenlik sınavı için iyi bir zaman değil. *Sizin* önden buyurmanıza itirazım olmaz.”

Michael gözlerini devirdi ve sanal ortamdaki ziyaretinden hatırladığı çıkış kapılarına doğru yöneldi. Bryson ve Sarah onun peşine takıldılar.

Tahmin ettiği gibi, kapılar kilitli değildi. Biri onları içeri almıştı.

Bryson abartılı bir mutluluk sesi çıkardı. “Hey, işte istediğim şans!”

Sarah ise burnundan soludu. “Bundan çok daha iyisini umuyorum.”

Michael kapıyı açtı ve tavana geniş aralıklarla yerleştirilmiş acil durum ışıklarıyla aydınlatılmış, loş bir koridora girdi. Her şey tıpkı *Hayatdamarı*’ndaki gibiydi.

“Kadının ofisinin nerede olduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu Sarah.

Michael başım iki yana salladı. “Hayır,” dedi dalgın dalgın. Düşünüyordu. Bir mesai gününün ortasında burası neden böyle boştu? Kaine’in neler çevirdiği düşünülürse, SAG’ın her zaman-
kinden daha hareketli olması gerekirdi.

“Devam etmeyi gerçekten istiyor muyuz?” diye sordu Bryson. “Bunun bir tuzak olduğu gayet belli. Ve değilse bile, burada kimse yok; dolayısıyla Weber neden burada olsun ki? Belki de şirket pikniğine gitmişlerdir?”

“Şimdi geri dönemeyiz,” dedi Michael. “Bir tuzak olması umurunda değil. Onunla konuşmam gerekiyor ve bunu sağlamanın tek yolu da bu.”

Sarah elini kaldırarak onu sustururken kaşları çatılmıştı. Bir şey duymaya çabalıyordu.

“Ne var?” diye fısıldadı Bryson.

Michael da duymuştu. Uzaktan hafif bir tıkırtı. Giderek yükseliyor ve yaklaşıyordu. Daha çok bir vuruş gibiydi. Aniden ne olduğunu anladı.

“Ayak sesleri,” dedi. “Biri geliyor. Ve o ayak seslerini daha önce duydum.”

“Ne yapacağız?” diye sordu Bryson. “Saklanalım mı?” Yakındaki kapılardan birkaçını denedi fakat kilitliydi.

Michael kollarını kavuşturarak bekledi. “Saklanmak için bir neden yok.”

Ayak sesleri iyice yükselirken ilerideki köşeden biri döndü: Uzun boylu, etek giymiş, şık bir kadın. Uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. Karanlıkta yüzü açıkça görünmüyordu ama Michael’ın şüphesi yoktu.

Ajan Weber ritmik topuk sesleriyle yürümeye devam ederek Michael’ın tam önüne kadar geldi. Michael onun karanlık, soğuk gözlerini görebiliyordu. Kadın bakışlarını onun yüzüne öyle dikkatle dikmişti ki sadece Michael’ı görüyor gibiydi.

“Michael,” dedi emir verircesine. “Yeniden karşılaşmamızın bu şekilde olacağını düşünmemiştim ama sanırım bununla yetinmemiz gerekecek.”

“Ben... Sizinle konuşmamız gerekiyor.” Kelimeler Michael’ın ağzından birbiri ardına dökülüyordu. “Bir sürü şey hakkında. Geçen gün neden beni tanıımıyormuş gibi davrandınız?”

Weber gülümseyerek döndü ve uzaklaşmaya başladı. Michael'a omzunun üzerinden cevap verdi: "Gelin. Her şeyi açıklayacağım fakat acele etmeliyiz."

15. BÖLÜM

BAŞTAN SONA

1

Michael ve arkadaşları Ajan Weber'in peşinden, bir sürü koridor-dan geçtiler. Sonunda bir asansöre binerek birkaç kat indiler ve bir merdivenden çıktılar. Weber bütün yol boyunca sessizdi. SAG tamamen kapanmışçasına odalar karanlık ve boştu. Giderek yerin daha da altına indikleri düşünülürse, bu çok huzursuz ediciydi. Michael bütün çalışanların aynı gün izin aldığını hiç sanmıyordu.

Üssün boş olmasının nedeni, Weber'in cevap verdiği birkaç sorudan ilki oldu.

"Bütün ajanlarım ve analistlerim üç günlük bir görev için SanalAğ'dalar," dedi. "Evlerinden Kalktılar; burada sadece işleri sürdüren kemik kadro kaldı." İçinde yuvarlak bir masa ve dört sandalyeden başka hiçbir eşyanın olmadığı, küçük bir ofise girdiler. Odanın diğer tarafında metalden yapılmış, ağır kilit mekanizmalı başka bir kapı vardı ve Michael'ın merakını uyandırmıştı. "Kaine

meselesinin artık çok daha riskli olduğunu söylememe gerek yok. Onu bulabilmek için bütün sanal dünyayı baştan sona tarıyoruz.”

Michael, Weber’in onlara masanın etrafına oturmalarını söylemesini bekliyordu fakat kadın bunun yerine ağır kapıya kadar gidip onlara döndü. “Sorularınız olduğunu biliyorum ama cevaplar... zor. Son konuştuğumuzda sizi tanıımıyormuş gibi davranmaktan başka seçeneğim yoktu. Birimizde... eylem planımla ilgili fikir ayrılığında olan gruplar var. Ben onlara güvenmiyorum, onlar da bana. Evet, benimle güvenli bir hattan iletişim kurdunuz fakat sadece dış dünyaya karşı güvenliydi. SAG içinde birçokları sohbetimizi görebilirdi ve bunun olmasına izin veremezdim. Görevinizin ne kadar gizli olduğunu tahmin bile edemezsiniz.”

Michael bunu mükemmel bir şekilde anladığını düşünüyordu. “Diğer bir deyişle, feci çuvalladınız ve bunu örtbas etmeye çalışıyorsunuz. Bizden kurtularak.”

Ajan Weber hiç şüphesiz güzel bir kadındı. Ancak Michael’ın bu sözleri karşısında yüzünde onu son derece çirkin gösteren bir ifade belirdi. Bir anda gelip geçti, sonra kadın Michael’a cevap verdi: “Dediğim gibi, konuşacak zamanımız yok. Bunun çok ama çok katmanlı bir iş, Michael. Siyaset sadece çok küçük bir parçası. Sonuçta SanalAğ’ın ve onu sürekli kullanan insanların güvenliği söz konusu. Benim sorumluluğum bunu sağlamak ve görevlerimi yerine getirmek için her şeyi... *her şeyi* yaparım. Anlıyor musun?”

Michael ürkerek yarım adım geri çekildi ama sonra toparlandı ve daha rahat edebilmek için duruşunu değiştirmiş gibi davrandı. Bu kadın korkutucuydu ve ona güvenmekte zorlandığını hissediyordu. Ancak başka kime gideceğini de bilmiyordu.

Bryson araya girdi. “Ona Michael deyip duruyorsunuz. Neden ki? Adı Jackson Porter değil mi? Her şeyi biliyorsunuz, değil mi?”

Bryson'a dönerken Ajan Weber'in yüzünde yine o öfke belirip kayboldu. "Beni dinleyin. Buna zamanımız yok. Evet, Kaine bizi kandırdı. Hem de inanılmaz şekilde. Anlamanızın bile mümkün olmadığı şekillerde. Evet, Michael'ın bir Tanjant olduğunu ve Jackson Porter'ın bedenine yüklendiğini biliyorum. Benzer vakaların dünyanın her yerinde olduğunu biliyorum. Bunu durdurmamız gerektiğini biliyorum. Şimdi; buraya yardıma mı geldiniz, zamanımı boşa harcamaya mı?"

"Size nasıl güvenebiliriz ki?" diye sordu Sarah. "Bizi Yol'a, Kaine'in bize kurduğu tuzağın ortasına gönderdikten sonra?"

Weber bu kez öfkelenmedi; sadece samimi bir hüsrana vardı. Sanki binlerce şey söylemek istiyor ama zaman bulamıyordu. "Üçünüz biraz durup olayların kronolojisini düşünürseniz, bence bizim de sizin kadar kandırıldığımızı görürsünüz. Kaine'i bulmaya çalıştık ve bunun için sizi kullandık. İşe de yaradı. Umduğumuz şekilde değil fakat işe yaradı. Cevaplarımızı aldık; aksi takdirde bilebileceğimizden daha fazlasını öğrendik. Şimdi sorunuz. İşler kontrolden çıkmadan onu nasıl durduracağımızı bulmak. Henüz asıl amacını bilmesek de etki alanı giderek genişliyor. Sadece insan bedenlerine yerleştirdiği Tanjantlardan söz etmiyorum."

"Başka ne var ki?" diye sordu Michael. Bu kadına çabucak güvenmemesi gerektiğini kendine hatırlattı ama Weber samimi görünüyordu. Michael onun her hareketindeki gerginliği görebiliyordu. Kadın korkuyordu ve Michael'ın kitabında, bu iyiye işaretli. "Bundan daha kötü ne olabilir?"

Ajan Weber başını iki yana salladı. "Daha kötü bir şey olduğunu söylemedim. Ancak SanalAğ'ın içindeki sorunlar da Uyanık'taki kadar kötü. Kaine yakında anlayacağınız şekillerde kontrolü ele alıyor."

"Anlayacağımız mı?" diye sordu Sarah.

“Evet,” diye cevap verdi Weber. “Bak, neler olduğunu anlamanızdan sonra seni ziyaret edebilmek için büyük zahmetlere girdim, Michael. Hepimiz aynı taraftayız. Şu anda tartışmaya zamanımızın olmadığı birtakım nedenlerden dolayı çok dikkatle ilerlemek zorundayız. İletişim bağlantısıyla yaptığımız tuhaf görüşmemizden sonra beni bulacağınızı biliyordum. Zamanlamanız çok iyi ve size; üçünüze de her zamankinden çok ihtiyacım var.”

Michael bir şey söyleyecek oldu fakat Weber elini kaldırarak onu susturdu.

“Hayır, lütfen,” dedi. Onların gözünü korkutma isteğine dair bütün ifadesi silinmişti. Kadın neredeyse titriyordu. “Zamanımız yok; size söylüyorum, zamanımız yok! SanalAğ’a girip becerilerinizi kullanmanızı istiyorum. Daha önce olmadığı kadar koruma altında olacaksınız, söz veriyorum.”

“Bir dakika,” dedi Bryson. “Ne demek istiyorsunuz? Bizim içeri girmemizi mi istiyorsunuz... burada mı?”

Weber rahatlamış gibiydi. “Evet.” Döndü ve arkasındaki ağır, metal kapıyı işaret etti. “İhtiyacınız olan her şey içeride sizi bekliyor. Her şey hazır.”

2

Oda morga benziyordu. İki duvarın önüne en azından yirmi Sini Kutusu yerleştirilmişti ve tıpkı adını aldıkları tabutlara benziyorlardı. Loş ışıklı odayı kısık bir makine uğultusu dolduruyor, ortama dünyadışı bir his katıyordu. Neredeyse şimdiden Uykuda gibiydiler.

“Sizin için üç Tabut hazırlattım,” dedi Ajan Weber, odanın arka tarafına yürüyerek. Michael ve diğerleri onun peşinden gittiler.

“Korkarım verecek çok fazla bilgim yok; Kaine en başından beri en iyi adamlarımı bile atlattı ve biz daha derine indikçe, o daha yakalanmaz hale geldi. Keşke sizinle daha önce buluşabilseydim fakat bu fazla riskliydi. Sizi sürece dahil etmeme... çok kızacak insanlar var.”

Michael şüphesini pek belli etmedi. Benliğinin büyük bir parçası, bu kadına güvenerek onun kontrolündeki bir Tabut’a girmenin son derece saçma olacağını haykırıyordu. Ancak burası SAG’dı. Onlara güvenemezse, kime *güvenebilirdi* ki? Ve buradan ayrılırsa, hayatının sonuna kadar hapse tıkalacağından emindi. En azından bu şekilde, bir savaşıma şansı olabilirdi.

“Henüz ne yapmamızı istediğinizi bile söylemediniz,” dedi Bryson. “Ve sakın tek talimatımızın Uykü’ya dalıp Kaine’i durdurmak olduğunu söylemeyin.”

Ajan Weber, Michael’m arkadaşına çatık kaşlarla baktı. Nendense bu, şimdiye kadarki en samimi yüz ifadesiydi; yarı acıma, yarı şefkat dolu. Michael ve arkadaşlarının bir kez daha her şeyi riske atmalarını istediği için gerçekten suçluluk duyuyormuş gibi görünüyordu.

“Hayır, Kaine’i durdurmanızı beklemiyorum,” dedi. “Aslında, tam aksi; onu bulursanız, kendi başınıza bir şeye kalkışmanız son derece tehlikeli olur. Bu sefer, Yol’da olduğu gibi sizi izlemem mümkün değil.”

“SAG içindeki düşmanlarınız yüzünden,” dedi Sarah.

Weber başıyla onayladı fakat sonra buna pişman olmuş gibi kendini toparladı. “Onlar düşman değil. Bir Tanjant kullanmanın söz konusu bile olamayacağına... gönülden inanıyorlar. Alınma, Michael. Ancak sen artık Kaine’in bir yaratımısın. Bazı kişilerin sana güvenmekte neden zorlanacağını anlayabilirsin.”

Michael omuz silkti. Weber'in sözleri Michael'ın itiraf etmek istemeyeceği kadar mantıklıydı.

"Sadece oraya gerçekten *gitmeden*," diye devam etti Weber, "yerini bulabileceğinizi umuyorum. Merkezi kodunun konumunu bulabilirsek... yani böyle bir yer varsa, onu yok etmek için bir planım var. *Tam anlamıyla* yok etmek için. Programlamasında zincirleme tepkime başlatarak onun varlığını tamamen silecek bir programımız var. Ancak merkezi bağlantı noktasını bulamadığımız sürece işe yaramaz."

O anda söyleyecekleri bitmiş gibi sustu. Michael neredeyse gülecekti. *Son* defasında kadının kendisine neredeyse hiç talimat vermediğini düşünmüş ama anlaşılan yanlışmıştı. İki Numaralı Görev, tam anlamıyla boşa kürek çekmek gibi görünüyordu. Yine de bu planı izlemek ve Kaine hakkında daha fazlasını öğrenmek için kendi nedenleri vardı: Sarah'nm ailesi; *kendi* ailesi; Jackson Porter'm özüne ne olduğunu öğrenmek. Bunu başka hiçbir şey için olmasa bile, Gabby için yapabilirdi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Sarah. "Elinizde ipucu falan yok mu?"

Weber özür dilercesine gülümsedi. "Aradığımız şey zaten ipuçları."

Michael önce Sarah'ya, sonra Bryson'a baktı. İfadelerini okumak zordu fakat ne düşündüklerini tahmin edebiliyordu; onunla aynı şeyi. Biraz korku, çokça şüphe. Ve elbette onların içinde de o eski duygunun kabardığını biliyordu: Oyun oynama dürtüsü. Uyku'ya balıklama atlamak ve tepeden tırnağa fethetmek.

Yine de bir şey söylemedi. Bu kez kararı veren o olamazdı; halihazırda Bryson ve Sarah'yı bu işin içine çok fazla çekmişti. Kararı onlar vermeliydi.

“Ancak büyük bir sorunumuz var,” dedi Sarah. Ses tonu Michael’a Weber’in henüz hissedemeyeceği bir şeyi söylüyordu: Yüzde yüz kabul ediyorlardı.

“Sadece bir mi?” diye karşılık verdi Weber. “Şanslıymışız.”

Sarah yorumu aldırmadı. “Uyku’ya her Dalışımızda Kaine bizi bulmayı başardı. Etrafımıza kaç kat koruma örersek örelim. Nedense bizi istiyor. En azından Michael’ı istiyor. Bir süredir Dalmaktan kaçmıyorduk.”

“İnanın bana, anlıyorum,” dedi Weber. “Hem de çok iyi. Kaine tahmin ettiğimizden çok daha güçlü çıktı ama içeri girdiğinizde bence kendinizi daha iyi hissedeceksiniz. Kaine’in bir Tanjant olduğunu keşfettikten sonra yeni bir Gizleyici program yazmak için saatlerimi harcadım. Katlarca derinlikte ve neredeyse görünmez. Orada olduğunuzu kimse anlayamaz, bana güvenin. Özellikle de kendinize yarattığınızdan emin olduğum sahte kimliklerle birleştiğinde.”

Sarah karşılık vermek yerine dikkatini Michael’a çevirdi. “Sen ne dersin?”

“Meraklandığımı söyleyebilirim,” dedi Michael. Bu kesinlikle doğrudu.

“Tek sorun var,” diye ekledi Weber. “İçeri girdiğinizde kodu daha önce gördüğünüz gibi göremeyeceksiniz. İşe yaramasının tek yolu bu. Sizi koddan gizleyebilmek için kodu da sizden gizlemem gerekti.”

“Sorun mu?” diye tekrarladı Bryson. “Bu küçük detayı en sona mı sakladınız? Bu her şeyi değiştirir! Koda müdahale edemeyeceksek ne anlamı var ki?”

Michael’ın da umutları yıkılmıştı.

Ajanın yüz ifadesi odakh, sakın ve ciddiydi; okumak imkânsızdı. “Çocuk olmayın. Sadece koda eskisi gibi ulaşamayacağınızı

kastediyorum. AğEkranlarınızı hâlâ kullanabilirsiniz; bilirsiniz, eski yöntemle. Ancak sizin kadar becerikli üç genç... Bence başa çıkabilirsiniz.”

“Tabii köşeye sıkışmazsak,” diye karşılık verdi Michael. “AğEkranı’yla her ne yapabilirsek yavaş olacak; muhtemelen fazla yavaş.”

Ajan Weber onun ne demek istediğini anlayarak başıyla hafifçe onayladı. “Ya böyle olacak ya da Kaine’in sizi bulması riskini göze alacaksınız. Seçim sizin. İkisinin de artıları ve eksileri olduğunu kabul ediyorum.”

Bryson, Michael’ın aklından geçenleri dile getirdi: “Sanırım ben Kaine’in ensemizde olmamasını tercih ederim.”

“O halde karar verildi,” dedi Ajan Weber, Michael henüz o noktaya vardıklarından emin olamasa da. Ancak kimse itiraz etmedi. “Sizi yirmi dört saat sonra Kaldıracağım ve bir şey öğrenip öğrenmediğinize bakacağız. Şimdi sizi Tabutlarınıza sokalım.”

3

Michael özünde bir oyuncuydu. Sadık, harbi bir oyuncu. Bu kelimeleri babasının bir defasında Falcons’u ne kadar sevdiğini anlatırken kullanmıştı ve Michael o zamanlar babasının ne demek istediğini anlamamıştı ama şimdi Dalarken hissettiklerine çok uyuyordu. Hayatı SAG ve Kaine tarafından paramparça edilmeden önce, Michael oyun yiyor, içiyor ve soluyordu. Kendisi bir program olsun ya da olmasın, damarlarında pompalanan kan oydu. Bir insan bedeni olsun ya da olmasın, kimliğinin bir parçasıydı.

Oyun onun her şeyi olmuştu ve SAG’ın Tabut’una uzanırken oyun aşkı onu ele geçirmişti. Bunun yarattığı bütün sıkıntılar ve tehlike düşünülürse gülünç bir durumdu ama alet sihrini gösterir-

ken; SinirBağlar ve SıvıJeller harekete geçerken, HavaKabarcıkları büyüüp köpürür ve enjekte olurken hevesinin onu ele geçirdiğini hissediyordu. *Hayatı* bir oyuna dönüşmüştü; üstelik risk giderek artıyordu ve Uyku'da bunun heyecanını yaşamaya hazırды.

Ajan Weber onları Michael'ın tanımadığı dükkânlar ve işyerleriyle dolu iki caddenin kesişimindeki bir Geçit'e Daldırdı. Michael gözlerini açtığında ilk düşüncesi, geri dönmenin güzel olduğuydu. Weber koda normalde yaptıkları gibi ulaşmalarının mümkün olmayacağını söylemişti ve hızlı bir kontrol bunun doğruluğunu kanıtladı ama etraflarındaki dünyada hâlâ genel olarak kodu hissedebiliyordu: kimi binaların bulanık kenarları, gökyüzündeki bazı bulutların parazitli görüntüsü, yeterince dikkatli bakıldığında yolda yer yer görünen pikseller. En iyi programcı bile her şeyi yakalayamazdı ve sık sık kasıtlı olarak hatalar bırakırlardı çünkü aşırı gerçekçi olursa insanlar gerçekten kafayı sıyrabilirdi.

Elbette ki *Derin Hayatdamarı* dışında. Konu *Derin Hayatdamarı* olduğunda bütün kurallar değişiyordu.

"Sizce neredeyiz?" diye sordu Sarah, her şeyi görebilmek için olduğu yerde yavaşça dönerken. Hem onun hem de Bryson'm Auraları değiştirilmiş, eski benliklerinden sadece birbirlerini tanımalarına yetecek kadar iz bırakılmıştı.

Kendinin de Jackson Porter'm değiştirilmiş bir hali olduğunu tahmin eden Michael, caddeyi daha dikkatle inceledi. Orada burada hareket halinde az sayıda insan vardı ama küçük binaları, tipik dükkânları ve sıkıcı havasıyla sakın bir kasabaya benziyordu. Bir berber dükkânı, bir kafe, bir sosyal kulüp, bir programcılık okulu. Hatta bir mobilya mağazası bile vardı ki bu da birinin ortamı gerçek bir kasabaya benzetmeye çalıştığını gösteriyordu.

"Buraya daha önce hiç gelmemiştim," dedi Bryson.

"Ben de," dedi Michael.

Sarah büyük ölçüde boş olan caddelerden birini rastgele işaret etti. “Ortalıkta neredeyse kimse yok ama gün ortasındayız.” Hafif bir esinti, onun bu yorumunu vurgularcasına birkaç çöp parçasını alıp neredeyse yankı yapacak kadar gürültülü bir şekilde yola savurdu ve kasabaya bir terk edilmişlik havası çöktü.

“Burası bir hayalet kasabaya benziyor,” dedi Michael.

“Ürkütücü,” dedi Sarah. “İlk olarak ne yapalım?”

“Programı görememek beni delirtiyor.” Bryson gözlerini kapayıp açıyor, gözüne kaçan bir toz parçasını veya kirpiği çıkarmaya çalısır gibi görünüyordu. “Uyku’da AğEkranlarımızı açarsak aptal gibi görüneceğiz. Weber, havalı görünmenin bizim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyor mu?” Başını iki yana salladı.

Sarah onun sırtını sıvazladı. “Egon bunu da atlatır. Haydi, araştırmaya başlayalım.”

4

Kasabanın daha gelişmiş, uzaktan birkaç katlı binaların görüldüğü kısmına doğru yürüdüler. Ancak işin tuhaf tarafı, Michael ilerledikçe daha az insan görüyordu. Daha da tuhaf olanı, karşılaştıkları az sayıdaki insanın da onları görmüyormuş gibi tepkisiz olmalarıydı. Bir kadın ifadesiz bir yüzle yanlarından geçti ve Bryson son anda kenara çekilmese kadın dosdoğru ona çarpacaktı.

“Bir saniye,” dedi Michael. “Herkesten gerçek anlamda gizlendik mi? Kimse bizi göremiyor mu?”

“Bundan daha yasadışı olamazdık,” diye karşılık verdi Bryson.

Sarah uzaklaşan kadının arkasından bakıyordu. “Sanırım SAG istediği her şeyi yapabiliyor. Şuna bir baksanıza.” Kadını işaret etti.

Michael kadının durduğunu, sonra kaybolmuş ve yönünü bulmaya çalışıyormuş gibi olduğu yerde döndüğünü gördü. Bir zombi gibi ayaklarını sürüyerek birkaç kez döndükten sonra araba gelip gelmediğine bile bakmadan caddeden karşıya geçmeye başladı.

Arabalar, diye düşündü Michael. Onlar Uyku'da da Uyanık'taki kadar yaygındı; mümkün olduğunca gerçekçi bir kasaba olmasına çalışılmış böyle bir yerde bir sürü araba görmeleri gerekirdi. Oysa tek bir tane bile geçip gitmemişti.

"Bu kadının *sorunu* ne?" diye sordu Bryson.

"Asıl bütün *buranın* sorunu ne?" diye ekledi Sarah.

Michael kadına sırtını döndü. "Yolumza devam edelim. Kadın tüylerimi ürpertiyor."

Kasaba merkezine yaklaştıkça işler daha da tuhaflaştı. İnsanlar tamamen gözden kaybolmuştu. Binalarda ve kaldırımlarda çatlaklar görünüp kayboluyordu. Bir an oradayken, bir saniye sonra yok oluyor, sonra tekrar belirliyorlardı. Michael yanından geçtiği isimsiz bir dükkânın geniş vitrinine baktığında yansımaları göremedi. Sadece kendininki değil, hiçbir şeyin yansıması yoktu. Vitrin camına bakarken dengesinin bozulduğunu hissetti; yüzey her açıdan camdı, renkliydi, parlaktı ve dışarıdaki ışık yüzünden dükkânın içi neredeyse hiç görünmüyordu ama camın yansıması yoktu. Michael aceleyle geçip gitti.

Başka hatalar da vardı. Bir sokak lambası sudan yapılmış gibi dalgalar halinde titreşiyordu. Bir rögar kapağı, yerden bir uçan daire gibi havalandı ve dağılıp milyonlarca piksele dağıldı. Pikseller, dijital kelebekler gibi uçuşarak bir köşede gözden kayboldular. Kaldırım yer yer bükülüp tekrar düzleşiyordu. Binaların dış duvarlarındaki lekeler artıyordu; sanki kod çürüyordu. Ya da biri kodu değiştiriyor, zayıflatıyordu.

"Sizce neler oluyor?" diye sordu Bryson, çok sakın bir tavırla.

Michael arkadaşının sakinliğine şaşırmanmıştı. Her şey biraz tuhaf olmasına rağmen korkutucu gelmiyordu. En azından henüz. Çok daha tuhaf durumlarla karşılaşmışlardı. “Buranın bir özelliği olabilir,” dedi Michael. “Weber bir toplanma noktası yerine bizi gerçek bir oyuna sokmuş olabilir. Belki de burası gerçekten de bir hayalet kasabadır.”

Sarah durdu. “AğEkranı’mı açmaya cesaret etsem mi?” Bryson’a gergin bir bakış attı. “İnsanların hakkımdaki düşüncelerini umursadığımdan falan tereddüt etmiyorum tabii. Kodla bağlantı kurmaya başlarsak Kaine izimizi bulabilir mi?”

“Weber, eski yöntemlerle yapabileceğimizi söylerken bunu da düşündüğünden eminim,” diye cevap verdi Michael. “Söz verdiği gibi Auralarımız korunuyorsa, AğEkranlarımız da güvende demektir. Ne dersiniz?”

Sarah buna cevap olarak KulakDüğmesi’ni sıkıp AğEkranı’nı açtı. Birkaç saniye etrafa bakındı. “Çocuklar, pek bir şey görünmüyor. Her şey titreşip sekiyor. Uyku’dayken AğEkranı’nı kullanmaya alışkın değilim ama sanki bunda bir terslik var.”

Michael bir göz atmak için kendi KulakDüğmesi’ni sıktı ve kodun gerçekten de Sarah’nın söylediği gibi olduğunu gördü. Uyku’nun kodunu nadiren bu açıdan; bir AğEkranı’nın minicik ekranından görmüştü ama bir terslik olduğunu o da anlamıştı. Kod rastgele yerlerde birbirine giriyor, yer yer ekran boyunca sekiyor ve daha da karışıyordu.

Michael bunu ancak “tuhaf” olarak tanımlayabiliyordu. Kimi yerlerde koda bir satır girmeyi denedi fakat hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi. Harfler ve rakamlar ekranın kargaşasına karışıyor ve görebildiği hiçbir etki yaratmıyordu. “Çok tuhaf.”

“Benimkini açmama gerek var mı ki?” diye sordu Bryson. “Sanırım ikiniz pek bir gelişme kaydedemiyorsunuz.”

Sarah cevap verecek oldu fakat daha ağzından tek kelime çıkamadan en yakındaki binanın arkasından bir çığlık duyuldu. Michael, sırtı ürpererek başını kaldırdığında bir kadının koşarak binanın arkasından çıktığını ve biri onu boğuyormuş gibi boğazını tutarak onlara doğru geldiğini gördü. Görünmez bir güce karşı koyarcasına her seferinde birkaç adım atıp duruyor. Caddenin ortasına doğru sendeledikten sonra olduğu yere yığıldı.

Düşerken sırtını üç arkadaşına dönmüştü ve Michael gördükleri karşısında nefesini tuttu. Mavi parlıtlı küçük dikdörtgenler kadının kürekkemiklerinin arasını kaplamıştı ve ensesinden başına doğru yayılıyor, titreşerek saçlarını sarıyorlardı. Böyle bir şeyi daha önce nerede gördüğünü çok iyi hatırlıyordu: Siyah ve Mavi Kulübü'nde. KatilSimler. Ronika'nın dijital ruhunu yemiş; sadece kodunu yok etmekle kalmamış, aynı zamanda Uyanık'taki beynine de kalıcı hasar vermişlerdi. Sanki bu kadına da aynısı oluyordu. Parlak mavi dikdörtgenler kadının vücuduna kor gibi yaylıyordu.

Bryson, "Onu yiyorlar," diye fısıldadı ve Michael bunun, arkadaşının söylediği en ürkütücü şey olduğunu fark etti.

5

Sarah yardım etmek için öne atıldı fakat Michael onu kolundan yakalayarak geri çekti. Sarah ona çarpınca ikisi birden sendelediler.

"Ne yapıyorsun?.." diye sordu Sarah, kolunu Michael'in elinden kurtarmaya çalışırken. "Bizim..." Ancak sonra yenilgiyle sustu ve yavaşça dönüp, koduna yapılan saldırıyla yok olan kadını izledi. Kadın içten dışa parlıyor, mavi ışıltılar nabız gibi yanıp sönüyordu.

"Yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Michael. "Kim bilir... Belki dokunursak bize de bulaşır. Hem yakınlarda KatilSimler varsa

diye buradan hemen uzaklaşmalıyız.” Sanki bunu söylemesine gerek varmış gibi...

Zemin ayaklarının altında sarsılarak üçünü de yarım metre havaya fırlattı. Michael, Sarah’ya tutunarak dengesini korudu ama Bryson dizlerinin üzerine düştü.

Bryson, “Neler olu...” diye başladı ama sonra zemin tekrar sarsıldı. Bu kez Michael ve Sarah da düştüler.

Yer önce küçük ama giderek güçlenen ve sonunda Michael’a azgın dalgalarla savrulan bir teknedeymiş gibi hissettiren sarsıntılarla sallanıyordu. Etraflarındaki binalar da sarsıldı ve fiziksel açıdan son derece mantıksız bir şekilde ileri doğru gidip geldi. Eğilip bükülürken lastikten yapılmış gibi görünüyordardı ama bazı yerleri de çatlıyordu. Basınçla taş parçaları kırılıp fırlıyordu. Havayı metalik homurtu ve güçlü patlama gürültüleri doldurmuştu. Michael, kendi Tanjant programlamasının Çürüme sürecinde gördüğü imgeleri hatırladı fakat bu seferkinin arkadaşlarını da etkilediği açıktı.

Ellerini caddenin sarsılan zeminine dayayarak dengesini bulmaya çalıştı, sonra yavaşça ayağa kalktı ve bir planör gibi kollarını açarak dengesini korudu. Sarah’ya uzanarak onun da kalkmasına yardım etti. Sanki dans ediyor gibi görünüyordardı.

Sarah, sağır edici gürültünün arasında alaycı bir tavırla, “Hiç havamda değilim!” diye bağırdı. Ancak yüzü korkudan bembeyaz olmuştu. Michael onun Uyku’da olduklarını bir an için unutup unutmadığını merak etti.

Bryson, “Çocuklar, bakın!” diye bağırdı ve caddede ilerledikleri yönü işaret ederek.

Michael, Bryson’ın arkasını görebilmek için sağa doğru bir adım attı ve hareketi neredeyse tekrar düşmesine neden olacaktı

fakat dengesini sağladı ve manzarayı inceledi ancak arkadaşının neyi işaret ettiğinden emin olamıyordu. Görecek çok fazla şey vardı.

Dijital saldırıya uğrayan kadın artık kabaca insan büyüklüğünde, yarıp sönen bir mavi ışık kütleliydi ve bazı parçaları Michael'ın hissetmediği bir rüzgârla savrulmaya başlamıştı. Kadına ne olduğunu hiçbir şekilde anlayamıyordu çünkü KatilSimlerden hâlâ iz yoktu.

Kadının diğer tarafında, caddenin aşağısında, gökyüzünden yıldırım düşüyormuş gibi tuhaf renkler iniyordu. Sanki gökyüzü kâğıttan yapılmıştı ve pençeler onu parçalıyordu. Yeşil, mavi ve sarı ışıklar o kadar güçlü parlıdayıp sönüyordu ki Michael başını çevirdiğinde bile gözlerinin önünde benekler dans ediyordu. Çekine çekine tekrar baktı ve gökyüzündeki yırtıkların büyüdüğünü, yere yayıldığını ve bulundukları yere ilerlediğini gördü.

Neler olduğunu anlamıştı. En azından bir kısmını. Bir yerlerde, birileri burayı siliyordu ve Michael sonuna kadar beklerlerse kendilerine ne olacağından emin değildi.

"Geçit'e dönün!" diye bağırdı. "Hemen!" Zihninde üçünün de beyin ölümleri gerçekleşmiş halde SAG Tabutlarında yatarkenki görüntüleri belirdi. "Koşun!"

Bunu söylemesine gerek yoktu; arkadaşları sendeleyerek de olsa geldikleri yöne doğru koşmaya başlamışlardı bile. Keskin bir ses diğer bütün gürültüleri bastırarak havayı doldurdu... Tiz, kulak tırmalayan bir çığlık. Michael omzunun üzerinden baktı ve caddede dev bir yarığın, bulanık bir dijital parazit şeklinde kendilerine doğru hızla ilerlediğini gördü. Dünya paramparça oluyordu ve bütün bu gürültü yüzünden kulak zarlarının patlamak üzere olduğunu hissediyordu.

Zemin sarsılırken programda açılan yarıklar etraflarına yıldırımlar halinde iniyordu ve gürültü inanılmaz seviyelere yükselmisti.

Michael ilerideki Geçit'in gümüşü sütununu görüyordu ve o bile normalden daha zayıf görünüyordu.

Koluna sıcak ve ıslak bir şey indi. Michael, titreşen mavi ışıltılardan birinin tenine konduğunu gördü. Hemen kolunu silkeleyip ışık parçasını yere düşürdü ve çözülmekte olan koda karışıp gidişini izledi.

"Daha hızlı!" diye bağırdı, onca gürültünün arasında kendisinin bile zor duyduğu bir sesle.

Sarah hemen yanındaydı ve yumruklarını sıkılmış halde olanca hızıyla koşuyordu. Bryson birkaç adım önde, gevşek kaldırımı ayaklarıyla döverek ilerliyordu. Büyüyen kargaşa onları da yutmak üzereydi.

Michael, Geçit'e odaklandı. Aralarında sadece on-on beş metre kalmıştı. Rüya ürünü, puslu bir sütun gibi soluyordu. O anda altında bir yarık açıldı ve devasa yarık anlamsız kod satırlarıyla karışmış piksellere dönüştü. Michael dehşet içinde izlerken Geçit boşluğa savruldu. Öylece. Gitmişti.

Michael durdu. Nefes nefese, olduğu yerde dönerek etraflarında yok olan dünyayı izledi. Sarah yanındaydı ve Michael onu kollarına aldı. Bryson da onlara katıldı ve grup halinde birbirlerine sarıldılar. Her yer gürültü ve yıkıma boğulmuştu.

Sarah, Michael'm kulağına eğildi ve Michael onun bir şey söylediğinden emindi ama duyamadı çünkü tam tenine değen sıcak nefesini hissettiğinde altlarındaki zemin yarıldı ve onlar da boşluğa düştüler.

Işık.

Ses.

Rüzgâr.

Düşüş.

Michael arkadaşlarını kaybederek savruldu.

16. BÖLÜM

SONSUZ MERDİVEN

1

Michael ne zaman ya da nasıl sona erdiğini bilmiyordu.

Sert bir şekilde çarparak inmemişti. Eski, ıssız kasabadan kilometrelerce aşağıdaki sert zemine düşerken Aura'sı parçalanmamıştı. Gürültü kesilmişti. Hiç ses yoktu. Sadece sessizlik vardı. Kulakları sağır eden bir sessizlik. Michael karanlık, hareketsiz bir ortamda sırtüstü yatıyordu.

Yavaşça yana döndü, doğrulup oturdu ve vücudunu yokladı. Acı veya en azından birkaç yerinde ağrı hissetmeyi bekliyordu ama biraz başı dönse de, kendini iyi hissediyordu. Etrafındaki karanlık o kadar ağırdı ki onu neredeyse eziyordu. Kollarını öne uzatarak ayağa kalktı ve bir duvar, bir sandalye, herhangi bir şey bulmayı umarak el yordamıyla etrafı araştırdı. Ancak ayaklarının altındaki sert zemin ve o tiz sessizlik dışında hiçbir şey yoktu.

“Sarah?” diye seslendi. Sesi kendi kulaklarına bile tuhaf geldi; sanki üşütmüştü de burnu tıkanmıştı. “Bryson? Orada mısınız?”

“*Mi-chael.*”

Birkaç adım geri sıçrayıp olduğu yerde dönerek umutsuzca görmeye çalıştı. O ses. Huzursuz ediciydi... mekanik ve ürkütücü, ancak başka boyuttan gelebilecek bir ses.

“*Mi-chael.*”

Hızlı bir nefes alarak yine olduğu yerde döndü. “Sarah? Bryson?” diye fısıldadı. Sonra, “Çocuklar! Siz misiniz?” diye bağırdı.

“*Mi-chael.*” Ses o kadar tuhaf ve doğaüstüydü ki konuşanın erkek mi, kadın mı olduğunu anlayamıyordu.

“*Sarah!*” diye bağırdı. “*Bryson!*”

Cevap yoktu.

AğEkranı’nı hatırladı ve ışığını yakmak için hemen Kulak-Düğmesi’ne bastı. Yeşil parıltı gözünü kamaştırdı ama karanlıkta hiçbir şeyi aydınlatmadı. Gözlerinin karanlığa alışmasının daha iyi olacağına ve ekranın sadece gece görüşünü zayıflatacağına karar vererek ekranı kapadı.

Kollarını ileri uzattı ve sesin geldiğini düşündüğü yöne doğru yürüdü fakat hiçbir şey yoktu. Her an bir duvara toslayabileceğini hissederek yürümeye devam etti ama hâlâ bir şeye denk gelmemişti.

“*Mi-chael.*”

Durdu. Bu kez ses yukarıdan gelmiş gibiydi. Michael donup kaldı, soluklarını düzene soktu ve yukarı bakmak için başını arkaya yatırarak karanlığı taradı. Sonunda, birkaç saniye sonra, karanlık, yıldızsız gökyüzünde, otuz metre kadar yukarıda hafif bir ışık gördüğünü sandı.

Ellerini ağzının iki yanına koyarak avazı çıktığı kadar bağırdı: “*Sarah! Bryson!*”

Hiçbir şey yoktu.

Ancak ışık hâlâ oradaydı. Zayıftı fakat oradaydı.

Yere oturarak başını eğdi. Düşünmesi gerekiyordu. Koda ulaşmamak onu deli ediyordu. Hayatı boyunca Uyku'dayken AğEkranı'nı kullanmak zorunda kalmamıştı ve bunu başarıp başaramayacağından emin değildi. SanalAğ'daki kod, Uyanık'takinden çok farklıydı. Daha görsel ve sezgiseldi. Yine de denemek zorundaydı. O ışığa ulaşmalıydı. Bir şekilde.

AğEkranı'nı açarak işe koyuldu.

2

Bir saatini aldı. Muhtemelen hayatının en uzun, en sinir bozucu bir saatiydi; o karanlıkta ve ezici sessizlikte oturup ter dökmek, odaklanmak ve sonsuz kod satırlarını kurcalamak... Üstelik onca çabası karşılığında ne elde etmişti?

Bir merdiven.

Onu çok uzun zaman önce oynadığı *Platform Eşekleri* oyunundan çalmıştı. Aşırı gülünç olduğu için herkesin bayıldığı oyunlardandı. Oyuncu, tuzaklardan ve tuhaf yaratıklardan kaçarak köprülerden, rampalardan, kemerlerden, katlardan oluşan, karmaşık, mantık dışı bir labirentte yolunu bulmaya çalışıyordu. Bütün amaç, kaybolmuş eşekleri bulmak ve onları Scooter adında bir adama geri götürmekti.

Michael sonunda oyundan sıkılmış ve sistemi yenebilmek için yerçekimine meydan okuyan devasa merdivenler programlamıştı. Şimdi Jackson Porter olarak bunu kopyalamak o kadar da zor değildi.

O merdivenlerden biri şimdi tepesinde yükseliyor, karanlıkta yukarıdaki ışığa uzanıyordu.

Michael tırmanmaya başladı.

3

Tırmandıkça uzaktaki ışık güçleniyor, sınırları belirginleşiyordu. Mavi tonunda, soğuk bir ışıktı ve kusursuz daire biçimli bir açıklıktan süzülüyordu. Merdivenin programlamasında ayar yapmak ve doğru yönde ilerlediğinden emin olmak için birkaç kez durması gerekti. Merdiven onun isteğine göre yer değiştirirken çok aşağıda kalan zemine sürtündüğü duyuluyordu. *Uyku'nun mucizeleri*, diye düşündü.

Michael hep ışığa doğru ilerleyerek tırmanmaya devam etti. Daha akıllı birilerinin bu durumu gerçekten iyi bir felsefi çerçeveye oturabileceğinden emindi fakat onun şimdi tek düşünebildiği, terleyen elleri ve arkadaşlarını ne kadar özlediği idi.

İmkânsız merdiveni en azından yarım saat kadar tırmandıktan sonra ışık kaynağının kenarına ulaşmıştı. Biraz aşağısında durarak mavi zemine yayılmış gri bulutlarıyla sahte gökyüzüne baktı. Duraksadı, son kez derin bir nefes aldı ve açık bir rögar kapağından yoğun bir caddeye çıkarken bir şeyin başını uçurmamasını uman bir işçi gibi yolun geri kalanını tırmandı.

Işıktan iki basamak aşağıdayken duyduğu bir ses onu o kadar şaşırttı ki ilk anda ne olduğunu anlayamayarak durdu. Kısa sürse de sessizliğe alışmıştı. Şimdi duyduğu şey ise tanıdık ve belirgindi: Okyanusun görkemli dalgaları.

Okyanus mu?

Meraklanarak son mesafeyi de çabucak kapadı ve yuvarlak açıklıktan dikkatle baktı. Gözleri yukarıdan gelen ışığa yavaş yavaş alışmıştı ama delikten tamamen çıktığında hâlâ tam olarak

hazırlıklı değildi. Işıktan kamaşan gözlerle ve sestən sağırlaşan kulaklarla kendini toparlayabilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti ve sonunda ağzı açık kaldı.

Etrafı mor, engin okyanus sularıyla sarılı, sarp, siyah bir kayalığın üzerindeydi. Dalgalar kayalığa çarpıyor, şampanya gibi köpüklü fıskiyeler halinde etrafa saçılıyordu. Havayı dalgaların sesi dolduruyordu. Bir mor su serpintisi Michael'ın yüzüne sıçradı. O kadar soğuktu ki Michael'ın nefesi kesildi. Gözlerini kurularken tuzun hafif acılığını hissetti. Baş döndürücüydü ve onu uzun zamandır olmadığı kadar kendine getirmişti.

Gözlerini kısarak etrafına bakındı ve mor bir pastanın üzerindeki toz şekere benzeyen, beyaz köpüklü dalgalarıyla her yönde uzanan engin denizi inceledi. Ortalıkta ne bir gemi, ne kuşlar, ne deniz canlıları ne de kara görünüyordu. Tekdüze manzarayı sadece Michael'mkine benzeyen iki kayalık bozuyordu. İkisi de onlarca metre ötedeydi ve onun durduğu yerle üçgen oluşturacak şekilde konumlanmıştı. Michael ilk anda fark etmedi ama daha uzun bakınca ikisinde de birer kişinin oturduğunu gördü. Onların kim olduğundan kesinlikle emindi.

Bryson ve Sarah.

Michael tamamen yukarı tırmanarak deliğin kenarında dizlerinin üzerine çöktü. Kollarını sallayıp avazı çıktığı kadar bağıarak arkadaşlarına seslendi fakat rüzgârın uğultusu ve okyanus dalgalarının gürültüsü arasında sesi duyulmadı. İki arkadaşı bir süre sonra onu fark ederek karşılık olarak kollarını salladılar. Michael nereye... ve neden gönderildiklerini bilemiyordu ama o anda umurunda değildi. Sadece arkadaşlarına kavuştuğu için rahatlamıştı.

İçinden çıktığı deliğe baktı ve gözden kaybolarak yerini, küçük adanın geri kalanı gibi siyah kayalığa bırakışım izledi. Yuvarlak alan, orada şimdiye dek hiçbir şey var olmamış gibi görünüyordu.

Burası da ne böyle, diye merak etti Michael.

Çalkantılı suya baktı ve diğer kayalıklara yüzecek cesaretinin olmasını diledi ama sonra okyanusta, suyun mor olmasının dışında bir tuhafılık daha olduğunu fark etti. Deniz canlıları gibi hareket eden bütün parlıtı, köpük ve dalgaların donuk bir görüntüsü vardı. Ve rengini düşündüğünde, SanalAğ'da ham program malzemesine, yani kodla şekillendirilmeyi bekleyen, henüz gelişmemiş bölgelere daldığı zamanları anımsamıştı.

Yüzmek kötü bir fikir gibi görünüyordu. Bir köprü inşa etmeyi düşündüğü sırada Sarah ondan önce davrandı; üzerinde durduğu kayalıktan yeşil bir ışık huzmesi hızla havaya doğru uzandı. Bir metre genişliğinde, basit, düz yüzey, birileri devasa bir fosforlu kalemle çizgi çekiormuş gibi aralarındaki mesafeyi kapıyordu. Michael vücuduna çarpan suyun soğukluğunu hâlâ hissederek gülümsedi. Sarah'nın bu güzelliğin kodunu nereden aldığını biliyordu. Basitçe *Köprüler* denen bir oyundandı. En fazla adı kadar heyecan vericiydi ve üç arkadaş onu sadece birkaç kez oynadıktan sonra daha büyük, daha iyi şeylere geçmişlerdi.

Daha o köprü Michael'ın kayalığına ulaşmadan, başka bir köprü Sarah'nın kayalığını Bryson'inkine bağlamaya başladı; Bryson kendi kayalığının üzerinde güneşlenir gibi oturmuş, arkasına yaslanarak yüzünü bulutların güneşi gizlediği gri gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Bunu gören Michael, Bryson'ın kapalı ortamda çok fazla zaman geçirdiğini düşündü.

Michael rüzgâra karşı koyarak ayağa kalkarken adasına çarpan bir dalga onu güzelce ıslattı. Michael gülerek yine yüzünü sildi. Bir an için tüm olanları unuttu ve kendini dünyanın kralı gibi hissederek sadece gülümsedi.

Sarah'nın ışık köprüsü Michael'ın kayalığına ulaşır ulaşmaz, Michael köprüünün üzerine atlayarak hızla arkadaşına doğru koştu.

Köprüünün yüzeyi, oyundan hatırladığı gibi lastiğimsiydi. Rüzgâr ıslak giysilerine çarptıkça tüyleri diken diken oluyor, bu his ona daha da enerji veriyordu. Hızlandı.

Aralarında beş-altı metre kadar kalmıştı... neredeyse Sarah'nın yanına ulaşmıştı ki köprü aniden yok oldu ve Michael kendini havada buldu. Yüreği ağzına gelirken hafif bir çığlık attı ve dalgalı mor sulara düştü.

4

Buz gibi dondurucu su onu yutarken sinir uçlarını ateşledi ve Michael kalbinin şoka dayanamayacağını sandı. Çılgınca ayaklarını çırpıp kulaç atarak kendini yukarı çekti ve mor bir ışık patlamasıyla yüzeye ulaştı. Suyun içinde dönerek Sarah'nın kayalığının yönünü buldu; artık sadece birkaç metre ötedeydi ve Sarah, yanında Bryson'la durmuş, ona bakıyordu.

“Pardon!” diye bağırdı Sarah. “Oyunda köprü sürelerinin belirsiz olduğunu unutmuşum!” Hatasını örtmeye çalışarak güldü, sonra tekrar bir kahkaha patlattı. Bryson neşesini gizlemeye gerek bile duymuyordu. Belden aşağısının donmak üzere olduğunu hissetmese, Michael da gülerdi.

“*Bu kadar yavaş olduğunu bilmiyordum!*” diye bağırdı Bryson.

Michael yüzünü sildi ve ağzındaki tuhaf, mor suyu tükürdükten sonra arkadaşlarına doğru yüzdü. Ancak aniden göz ucuyla bir şey gördü. Suda bir şey kıvrılarak ilerliyordu, üstelik aslında bir tane de değildi. Paniğe kapılarak ileri atıldı ve çılgınca kulaç atarak okyanusa doğru eğimli, siyah bir kaya parçasına ulaşp tırmandı. Telaşla suyun kenarından geri çekilirken sırtı kayalık bir duvara yaslandı.

Kocaman bir dalga onu taşlara yapıştırırken eğildi. Dalga geri çekildiğinde Michael kayalık yamacında ayaklarını ve ellerini sokabileceği bir sürü oyuk bularak daha da yukarı tırmandı. Yamacı yarıladığında bir düzlük buldu ve durdu. Suyu bakabilmek için düz çıkıntıya yüzükoyun uzandı ve bu tuhaf okyanusta nelerin dolaştığını merak ederek aşağıya baktı.

Kayalığın dibine soğuk bir dalga çarptı ve tepesindeki sular üzerine saçılırken Michael başını eğdi. Dalga geri çekilince Michael yüzünü silip tükürdü, saçlarını arkaya itti ve tekrar baktı.

Suda kıvrılarak dolaşan şeyler yılanbalığı ya da başka herhangi bir balık değildi. Elektrik akımı yemiş solucanlar gibi çırpınarak seken kod satırlarıydılar; rakam ve harflerden oluşan gerçek satırlar.

Avazı çıktığı kadar, “Hemen buraya gelin!” diye bağırarak arkadaşlarına seslendi.

5

Bryson ve Sarah aşağı inerek yanma geldiklerinde Michael ayağa kalkmıştı bile. Ellerini dizlerine koyarak eğilip aşağıdaki suyu inceledi. Yanında arkadaşlarının sıkışmasına ancak yetecek kadar yer vardı ve ikisi de yere oturup bacaklarını kayalığın kenarından sarkıttılar. Bir dalga kayalığa çarparak hepsini ıslattığında Sarah cıgılık atıp güldü.

“Vay canına!” diye bağırdı Bryson, çeşitli noktaları işaret ederek. “Neydi bu? Nedir şu şeyler...” Michael, Bryson’ın da aynı şeyi gördüğünü anlamıştı. Sarah da görmüştü çünkü ifadesi, üzerinde oturdukları ıslak kaya kadar sabitti.

“Kod,” dedi Michael, arkadaşlarının bunu çoktan anladığını bilmesine rağmen. Gördükleri şeyin ne olduğunu inkâr etmenin

anlamı yoktu zira fazlasıyla tanıdıktı; o harf ve rakam kombinasyonlarını binlerce kez görmüşlerdi. Bu mor okyanus, yüzen, kıvranan, kayarak süzülen kod satırlarıyla kaynıyordu. Ve hepsi bir program yaratmak için yanıp tutuşuyormuş gibi görünüyordular. “Bir şekilde virüs bulaşmış ya da yok edilmiş; muhtemelen bu yüzden görebiliyoruz. Ama program işte.”

“Pekâlâ,” dedi Sarah, dengesini korumaya çalışır gibi kollarını uzatarak. “Kafa kafaya verelim. Burada tam olarak neye bakıyoruz?”

“Ve buraya nasıl geldik?” diye ekledi Bryson. “O kasabaya ne oldu? Neredeyiz? Ve bu arada, nereden hamburger alabilirim?”

Michael transa girmiş gibiydi; arkadaşlarını neredeyse hiç duymuyordu. Altlarındaki köpüklü mor suya, birbirine vuran dalgalara ve etrafa saçılan suya bakıyordu. Baktığı her yerde kod satırları birbirine çarpıyordu ama o kadar çoklardı ki suyun kendisi bile o şeylerden oluşmuş olabilirdi.

Bryson onu dirseğiyle nazikçe dürttü. “Hey, uyan, üstadım.”

Michael, o kadar küçük şeylere uzun süre odaklandığı için görüşünü yeniden ayarlaması gerektiğinden başını hafifçe iki yana salladı. “Pardon. Bütün bunlar çok tuhaf.”

“Evet,” dedi Bryson sadece. Ama birkaç saniye sonra ekledi: “Sanırım yakın zamanda hamburger falan yiyemeyeceğim.”

“Sanırım hayır.”

“Su sadece bir yanılsama,” dedi Sarah ortaya. Michael, onun bu tuhaf dünyaya geldiklerinden beri düşünüp durduğunu ve çoktan bir teori geliştirmiş olduğunu tahmin ediyordu. Üzerlerindeki ıslak giysilere rağmen içinden ona sarılmak geliyordu çünkü o anda kendi zihni işe yaramaz bir lapaya dönüşmüştü.

“Biraz daha açıklar mısın acaba?” diye sordu Bryson.

Sarah onlara dönerken bir dalga kayalığa çarparak onları yine ıslattı. Michael, Sarah'ın söyleyeceklerini duymak için can atarak çabucak gözlerini sildi.

Sarah elleriyle yüzünü ovaladı ve saçlarındaki suyu olabildiğince sıktı. "Şey," diye başladı, "sanırım Kaine, Uyku'yu parça parça yok ediyor. Sanırım rastgele programlara dalıp kodu paramparça ediyor. Ve sanırım, hepsi buraya dökülüyor." Etraflarını saran engin okyanusa doğru kollarını salladı. "Burası... kodların ve hepsini bir arada tutan mor yapıtaşımı şeylerin döküldüğü çöplük. Ajan Weber'in programları bizi korumasaydı, sanırım şu anda başımız ciddi dertte olurdu."

"Bir dakika, ne demek istiyorsun?" dedi Bryson. "Yani sence biz de paramparça olup kod şeritleri halinde buraya mı dökülürdük?"

Sarah başıyla onayladı. "Onun gibi bir şey. Kaine'in bu okyanusu bilerek mi böyle... neydi o kelime... *tezahür* ettirdiğini, yoksa yaptığı şeyin doğal bir sonucu mu olduğunu bilmiyorum. Ancak sanırım sıkı korunduğumuz için bir şekilde; istemsizce bu kayalıkları oluşturduk. Yoksa biz de şimdi dalgaların arasında olurduk. Ve Tabutlarımızdaki bedenlerimizde de beyinlerimiz öldü. Yani aşağı yukarı öyle bir felaket olurdu işte."

"Gördüğümüz şu kadın," dedi Michael. "Kasabada. Ronika'ya olduğu gibi, mavi parlıtlı şeylere dönüştü. Belki bize de aynısı olacaktı." Bu düşünceyle ürperdi.

"Avcı Skale aşkına, bu sonuca nereden vardın?" diye sordu Bryson, Sarah'ya dönerek. Gerçekten inanmış gibi, ifadesi samimi görünüyordu. Michael kendisinin de inandığını fark etti. Ve bu kaçışı bir şekilde bilinçaltı seviyesinde kendisinin yaratıp yaratmadığını merak etti; Kaine Ölümlülük İlkesi'ni tetikleyip onu Jackson Porter'ın zihnine göndermeden hemen önce kendisinin koda nasıl içgüdüsel bir şekilde müdahale ettiğini hatırladı.

Sarah onun düşündüğünü gördü ve safça gülümseyerek omuz silkti. “Bazen kendimi bile şaşırtıyorum.”

Üç arkadaş bir-iki dakika hiç konuşmadan bütün bunları sindirmeye çalıştılar. Michael, Sarah’nm bu sonuca nasıl vardığını biliyordu; insan Uyku’nun hammaddeleriyle uğraşarak sayısız saatler geçirdikten sonra, işleyişini sezgisel seviyede algılamaya başlıyordu. Bu mantıklıydı. Ve sonrasında gelen de öyleydi.

“Ne yapmamız gerektiğini biliyorum,” dedi Michael.

Ve arkadaşlarına anlattı.

17. BÖLÜM

HELEZON

1

Mor okyanusun azgın dalgalarına daldıklarında hissettikleri dondurucu soğuk Michael'ın nefesini kesti. Dalga tepelerinin beyaz köpükleriyle boğuşurken soluklanmaya çalıştı. Bryson ve Sarah da hemen yanında, yüzeyde kalmaya çalışıyorlardı.

“Bu işe yarasa iyi olur!” diye bağırdı Bryson, dalgaların gü-rültüsü arasında.

“Yarayacağını biliyorsun!” diye bağırarak karşılık verdi Michael.

Sarah'nun dudakları soğuktan titriyordu ve neredeyse etraflarındaki suyla aynı renge dönmüşlerdi. “Nihayetinde burada gerçekten hava solumadığınızı unutmayın. Hepsi sadece bir yanılsama. Zor kısmını atlattığımızda... Weber'i gördükten sonra Daldığımızdan beri olduğumuzdan çok daha rahat hissedeceğimizi düşünüyorum.”

“Zor kısmı mı?” diye tekrarladı Bryson. “Korkunç desene. Bence daha uygun bir kelime. Bütün hayatlarımızın en berbat birkaç saniyesi olacak.”

Michael gülümserken donmuş yüzü her an parçalanacakmış gibi buruştu ve canı acıdı. Ama arkadaşıyla kesinlikle hemfikir di. Yapmak üzere oldukları şey, bütün insan içgüdülerine ters düşüyordu.

Bunun onları öldürmemesini umuyorlardı.

“Yapalım gitsin,” dedi arkadaşlarına. “İşe yarayacağından kesinlikle eminim.” Son sözlerini söylerken yine sırttı.

“Kesinlikle, ha?” dedi Bryson keyifsizce.

“Yüzde doksan dokuz.” Bu doğruyd u ve yüzde birlik kısmın her şeyin sonu anlamına gelmediğini umuyordu.

Sarah suyun altından onun elini tutarak sıktı.

“Pekâlâ,” dedi Sarah. “Genellikle cesaret verici konuşmaları ben yapardım fakat gerçekten korkuyorum. Bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“Yapabilirsin,” diye üsteledi Michael. “Daha fazla konuşmayalım.”

Derin bir nefes alarak suya dalarken Sarah’yı da beraberinde sürükledi. Gözlerini açtığında tuzun yakıcılığını hissetti ama etrafındaki maddeyi okyanus suyuna dönüştürenin kendi hayal gücü olduğunu kendine hatırlatarak gözlerini açık tuttu. Aniden yanma hissi kayboldu ve görüşü netleşti.

Sarah ve Bryson gözleri kapalı, yanakları şişmiş, saçları başlarının etrafında süzülür halde önünde süzülüyorlardı. Güneş ışınları huzmeler halinde mor suyu yarıyor, milyonlarca kod şeridini; iç içe geçmiş rakam, harf ve sembolleri aydınlatıyordu. Kod satırları her yerdeydi. Küçük balıklar gibi ileri atılıp geri çekiliyor, birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

Michael ve arkadaşları yavaşça ama istikrarlı şekilde batmaya devam ederken, artık ne yapacaklarına karar verdikleri için, içinde bulundukları durumu yaratan bütün fizik kanunları yok olmuş gibiydi. Kollarını sallayıp tekmelemler savurarak indikçe iniyorlardı.

Michael uzanarak ikisine de dokundu. Arkadaşları da onun yaptığı gibi gözlerini açtılar. Üçü de birbirlerine baktılar. Michael, kendi yüzündeki ve gözlerindeki korkunun arkadaşlarınıninkiyle aynı olduğundan emindi. Dehşet. Az sonra, ne kadar cesur olursa olsun her insanın korktuğu bir şeyi yapacaklardı.

Boğulacaklardı.

2

Michael, arkadaşlarına bunu yapmaları gerektiğini göstermek için ağzını işaret etti. Ya şimdi ya da aslaydı. Ciğerleri yanıyor, onu nefes almaya zorluyordu. Bedenlerini kısa sürede iflas ettiremezlerse de oksijensizlikten öleceklerdi.

Sarah da, Bryson da başlarıyla onayladılar.

Bu Michael'ın fikriydi, dolayısıyla ilk kendisi yapacaktı. Bütün hücreleri yüzeye dönmesini, okyanusun üzerindeki dünyayı dolduran havayı ciğerlerine çekmesini haykırıyordu. Yine de direndi. Arkadaşlarına umutsuzca son bir bakış atıp ağzını açtı, suyun içeri dolmasına izin verdi, ardından suyu içine, boğazına ve oradan da ciğerlerine çekti.

Göğsü acıyla ve oksijen ihtiyacıyla kavrulurken birkaç saniye paniğe kapıldı. Vücudu spazmlarla kasılırken kalbi aniden nasıl atması gerektiğini unuttu ve yavaşlayarak can verircesine boşaldı. İçgüdüsel bir şekilde, yeterince çabalarsa bir balık gibi sudaki oksijenden faydalanabilirmiş gibi, etrafını saran denizi içine çe-

kerek sağı sola dönüyordu. Arkadaşlarının da süreci başlattığını, ağtalarından hava kabarcıkları saçıldığını, gözlerinin korkuyla açıldığını gördü. Michael tam da boğulabileceğini düşünürken aniden ciğerlerine dolan havayla kaslarına yayılan rahatlamayı hissetti. Kalbi biraz hızlı olsa da güçlü bir şekilde atıyordu.

Geçiş bir anda olmuştu; yüzeye son anda çıkıp boğulmaktan kurtulan birininkine benzemiyordu. Michael ne olduğunu anladı: SAG Tabut'unda sağ salim ve güvende olan bedeni ile zihni, Uykü'da bir yanılsama durumundan normal işlevlerine dönmüşlerdi. "Ölümün kıyısı" hayalinden "tüm sistemler normal" durumuna geçiş. Sonuç olarak, artık suyun içinde falan değildi. Soğukluk, ıslaklık, üzerine baskı yapan okyanus, boğuk sesler... hepsi gitmiş, yerini açık hava almıştı. Michael hâlâ havada süzülüyormuşçasına hafif hissediyordu ve hâlâ kod satırlarıyla sarılı haldeydi ama nefes alabiliyordu ve her nefesi cennet gibi geliyordu.

Sarah biraz ötedeydi ve rahatlığına bakılırsa, o da geçişi tamamlamıştı. Birkaç saniye sonrasında Bryson da onlara katıldı fakat daha uzaktaydı. Her şeyi yeniden bir araya getirecek birilerinin çıkagelmesini umutsuzca bekleyen mor ışıklar ve kodlarla dolu, gerçeküstü bir dünyada süzülüyorlardı.

"Bu, hayatımın *en kötü* birkaç saniyesiydi," dedi Sarah. Sesi biraz... *garipti*. Parazit yüklenmiş robot sesi gibi. "Bana hatırlatın da bir daha yüzmeye falan gitmeyeyim."

Bryson havada dengesini kaybetmiş fazlaca iri bir kuş gibi kollarını çırpıyordu ama nasılsa işe yaradı ve arkadaşlarına yaklaşmayı başardı. "Lanet olasıca eski usulde, buna on üzerinden dokuz veriyordum. Bir daha yaşamaktansa *Laos Kertenkeleleri* tarafından yenmeyi tercih ederim."

"Ama işe yaradı, değil mi?" diye sordu Michael. "Size söylemiştim," demeye çalışmıyordu; sadece boğulmadıkları için gü-

lünç denecek kadar rahatlamıştı. Yıllar boyunca sanal ortamda öldürüldüğü sayısız durum arasında nedense en çok bu gerçek gibi gelmişti.

“Ah, sanırım,” diye mırıldandı Bryson, elleriyle etraflarındaki tuhaf dünyayı işaret ederek. “Buna işe yaramak denirse. Bir kütüphane falan umuyordum. En azından bir sandalye.”

Sarah derin düşüncelere dalmış halde, “Bu tuhaf, biliyor musunuz? Kaine’in bizi bulamamasını garantilemek için Weber’in üzerimize yığıldığı programlar yüzünden koda ulaşamıyorduk. En azından alıştığımız şekilde. Oysa şimdi buradayız. Her yer kod. Neredeyse normalde olduğu gibi; Uyku’dayken gözlerimizi kapayıp etrafımızı saran koda dalmışız gibi,” dedi.

“Burada anahtar kelime, *neredeyse*,” diye karşılık verdi Michael. “Umarım bütün bunlardan bir şey çıkarabiliriz. Yoksa Weber bizi Kaldırdığında sadece yüzmeye gittiğimizi ve boğulmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendiğimizi anlatabileceğiz. Kaine’le ilgili henüz hiçbir şey bulamadık.”

“Bu arada ne kadar zaman geçti?” diye sordu Bryson.

Sarah, uçuşan kodlarla dolu dünyada parlıtsıyla tuhaf görünen AğEkram’ını çıkardı. Birkaç şeyi inceledikten sonra tekrar kapadı.

“Bizi Kaldırmasından önce bolca zamanımız var,” dedi. “On üç saat kadar. Eh, ne yapmak istiyorsunuz bakalım?”

Michael’in hiç şüphesi yoktu. “Sadece bir seçeneğimiz var. Bu kodun bir kısmını birleştirmeliyiz. Hepsi o kasaba gibi, Kaine’in yok ettiği şeylerse, ondan izler taşıyordur. Ya da onun için çalışan her kimse, onun izlerini. Ya da bunu onun için kim yaptıysa. Her neyse, bence tersine çalışabiliriz. Şanslıysak, gizlendiği yeri bile buluruz.”

Bryson hıhladı. “Sandviç falan yapacaktınız gibi söylüyorsun. Bu *Yıkım Şeytanları*’ndan daha zor olacak, dostum.”

“Evet,” diye karşılık verdi Michael. Zor olacaktı.

“O kadar kötü değil,” dedi Sarah. “Bunun için sadece beyinlerimize ihtiyacınız var, çocuklar. Haydi, cesaretimizi toplayıp işe koyulalım.”

Bryson, Michael’a baktı. “*Bu kızın Tanjant olmadığından emin miyiz? Mühürköy Antik Kazıları* oyunundaki baş belası yardımcı programlar gibi? Bence Sarah kesin onlardan biriydi.”

Michael hafifçe kollarını sallayıp arkadaşlarına sırtını dönerek karşılık verdi. Karşısında mor ışıklar parıltıyor ve uzakta bulanık, gizemli figürler dolaşıyordu. Kod satırları milyonlarca tırtıl gibi etrafında süzülüyor, onun tarafından bölünüp birleştirilmeyi bekliyorlardı. Bu daha önce hiç yapmadığı bir programlama yöntemi ve Michael bir hayli heyecanlıydı.

Gözlerini kısarak odaklandı ve ileri uzanıp gerçek anlamda koda daldı.

3

Bu yeni kod yazma yöntemine alışmaları biraz zaman aldı. Michael çocukluk günlerine dönmüştü; *Derin Hayatdamarı*’nın sanal dünyasındaki kurgusal, sahte, programlanmış hayatında oyuncaklarla oynadığı çocukluk günlerine. Gerçek, elle tutulur oyuncaklar. MühürBloklar, CanlıArabalar, SimLazerler ve “büyük çocuklar”ın Uyku’da oynadığı oyunların sayısız figürleri. Sekiz yaşma gelene kadar çocukların SanalAğ’a girmesine izin verilmiyordu. Herkes çocukların beyin ve sosyal beceri gelişiminin olumsuz etkileneceğinden endişelendiği için bir kanun çıkarılmıştı ama yaş sınırı birkaç yılda bir değişiyordu.

Michael o günlerde sadece elleriyle oynar, sonunda onu bir sürü sanal ortama taşıyacak hayal gücünü geliştirdi.

Şimdi de aynı şeyi yapıyordu. Oynuyordu. Fiziksel şekilde. Programların yapıtaşlarına dokunuyor, onları hissediyor, sıkıştırıyor, özlerine ulaşıp kökenlerini okumaya ve eskiden parçası oldukları büyük resmi anlamaya çalışıyordu.

Kendisi *Derin Hayatdanımarı*'nın bir parçası olmuştu. Tam anlamıyla. Hiç kimse bu iş için Michael'dan daha nitelikli olamazdı.

Parça parça inceliyordu. Sonuçlar çıkarıyordu. İnşa ediyordu. Değiştiriyordu.

Oynuyordu.

4

Michael zamanın nasıl geçtiğini anlamadı bile. Kendini programcılığın eğlencesine kaptırmıştı. Bıraksalar sonsuza dek çalışabilirdi; Uyanık'taki bedeni, Tabut'un destekleyemeyeceği kadar zayıflayana dek.

Omzuna dokunan bir el onu kendine getirdi.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Sarah.

Michael kollarını sallayarak arkadaşlarına döndü. Sarah yorgun ama memnun görünüyordu. Bryson kendini kodla oynayamaya kaptırmış, etrafını tamamen unutarak arkadaşlarından uzaklaşmıştı. Bedeninin ötesindeki mor ışıkların ardında, onlara doğru ilerleyen bir balina kadar devasa ama ne olduğu belirsiz bir gölge dolaşıyordu.

"Bir sürü şey buldum," diye cevap verdi Michael, dikkatini Sarah'ya çevirerek.

“Ben de. Sanırım birbirimize bağlanma zamanı geldi.” Sarah duraksayarak etrafına bakındı. “Şey, sanırım bunu burada yapamayacağımıza göre kafa kafaya vermemiz gerekiyor.”

“İyi fikir.”

Yüzlerini gülümseten çılgın kuş dansıyla kollarını sallayarak Bryson’a doğru ilerlediler.

5

İşleri bittiğinde Michael’ın bütün vücudu ağrıyor, karnı gurulduyordu. Bütün programları bir araya getirmek hem zihinsel *hem de* fiziksel çaba gerektirmişti ve Michael açlıktan ölüyordu. Uyku’nun doğası böyleydi. Elbette, Tabut bedeninin ihtiyacı olan besinleri sağlıyor, onu canlı ve görece sağlıklı tutuyordu. Ancak bu, sanal vücudunun bir sosisli sandviç için bir oda dolusu insanı öldürecek hale gelmesine engel değildi.

Mantıksal kodlardan oluşan bu koca dünya her yönde göz alabildiğine uzanıyordu. Çok güzel bir şeydi ve üç arkadaş son bir-iki saat çok yoğun çalışmış, öğrendikleri detayları unutmamak için AğEkranlarına kopyalamışlardı. Böylece Uyanık’a döndüklerinde bulgularını SAG’la paylaşabileceklerdi.

Michael, AğEkranı’nı kapadı. Süreç eğlenceli olsa da, artık yorgunluktan tükenmişti. Tam anlamıyla. Vücudunda açlıktan sızlamayan ve yemeğin ardından uzun bir uyku çekmek için kıvrınamayan tek bir hücre bile yoktu.

“Bu adama inanamıyorum,” dedi, kendi sesinin madeni yankısına neredeyse alışmış halde. “Sanırım Kaine’in neden insan olmak istediğini anlayabiliyorum. Ancak SanalAğ’ın yarısını silmesi bana hiç de mantıklı gelmiyor.”

“Benim hâlâ anlamadığım ne, biliyor musun?” dedi Sarah. “Neden insan olmak *istiyor*? Yani, kendini bizim yaşımızda birinin bedenine yerleştirse bile en fazla yüz yıl sonra ölecek. Uyku daysa ölümsüz, değil mi? Sonsuza dek var olabilir.”

“Şey,” dedi Bryson, “sonunda o da Çürüme’ye uğrayacak.”

Sarah omuz silkti. “Bir Tanjant’ın bilincini bir insan bedenine yerleştirebildiyse, bence Çürüme’den kurtulmanın yolunu da bulabilir.”

Bryson güldü. “Bütün bunların ardından birinin bedenine girse ve ertesi gün otobüsün altında kalsa çok eğlenceli olmaz mıydı? Cenazesine bile giderdim.”

Michael yavaşça başını iki yana salladı: Bryson’ın sözleri aklına bir şey getirmişti. “Mümkün değil,” diye mırıldandı, düşünceleri biçimlenirken. “O kadar kolay olması mümkün değil; Kaine’in sadece insan bedenine girmek istediğini hiç sanmıyorum. Başka bir şeyler dönüyor. Çok daha büyük bir şey. Ölümlülük İlkesi’nin bir ölümsüzlük planı olduğu konusunda söylediklerini hatırlıyor musunuz? Yani, her yirmi yılda bir bilincini yeni bir insan bedenine geçirmeyi ve otobüs altında kalma olasılığına karşı varlığını SanalAğ’da yedeklemeyi planlıyor olabilir.”

“Eh, en azından onunla ilgili bir satır bulduk,” dedi Sarah. “Nerede olduğunu, ne yaptığını ve... sıkı bir çalışma gününden sonra nerede gizlendiğini biliyoruz.”

“Sizce hiç uyuyor mudur ki?” diye sordu Bryson. “Sen uyuyordun, Michael. Ama seni programlayanlar, senin kendini insan sanmanı istemişlerdi.”

Michael omuz silerken bakışlarını bütün tuhaf gölgelerin büyüdüğü, büzüldüğü, mor ışıkların arkasında birleştiği boşluğa dalgın dalgın dikti. Yorgunluğuna rağmen, Michael parçalanmış

kodlardan topladıkları bilgiler onu heyecanlandırmıştı. *SAG, Muh-teşem Üçlü'nün önünde saygıyla eğilmeli,* diye düşündü.

“Ne kadar zamanımız kaldı?” diye sordu Bryson.

Sarah hâlâ aydınlık olan AğEkranı'na baktı. “Yaklaşık kırk beş dakika. Hâlâ Weber'e bağlı olduğumuzu umalım. Buralarda pek Geçit falan görmüyorum.”

Michael, karşılık vermelerine fırsat tanımayacak kadar kendinden emin bir tavırla, “Bağlıyız,” dedi. Bir şekilde bundan emindi.

Sarah bir şey söyleyecek oldu fakat etraflarındaki ışıklar kararırken ağızını hızla kapadı. Michael'ın anlaması uzun sürmedi ve içini bir huzursuzluk kapladı.

Kod dünyasını aydınlatan ışıklar, patlamış ampuller gibi önce parlıyor, sonra titreşip sönüyorlardı. Karanlık yoğunlaşıyor ya da belki o tuhaf gölgeler büyüyordu. Fark etmezdi. Bir terslik vardı.

“Weber'i bekleyebileceğimizi sanmıyorum,” dedi Michael. “Başka bir programa geçmemiz gerekiyor.” Hem Sarah'nın ne diyeceğini hem de arkadaşının haklı olacağını zaten biliyordu.

Sarah onu hayal kırıklığına uğratmadı. “Mümkün değil. Buradan hiçbir bağlantı yok; burası bir çöplükten ibaret. Bir kaçış yaratmamız, Kaine'in yerini bulduğumuz kadar zaman alır.”

“Başka bir programa geçebilirsek bile,” diye ekledi Bryson, “nereye gidebiliriz ki? Kaine'in ölüm programlarına yakalanıp sonunda yine buraya dönme olasılığımız çok yüksek. Üstelik ikinci kez hayatta kalamayabiliriz de.”

Michael homurdandı. “Ne kadar da eğlencelisiniz.”

Her taraflarında ışıklar yanıp sönüyor, katlanarak çoğalan bir virüsün saldırısına uğramış gibi giderek hızlanıyordu. Ve gölgeler de büyüyordu. Karanlık, bir sis gibi çöküyor, daha önce mor ışıkla dolu olan dünyayı siyaha boyuyordu.

Michael endişeyle, “Ne kadar zamanımız kaldı?” diye sordu.

“Ben ne zaman resmi kronometremiz oldum?” diye karşılık verdi Sarah fakat bunu söylerken bile AğEkranı’na bakıyordu. “Bizi yirmi dakika içinde geri çekmesi gerekiyor. Altınıza dolduramamaya bakın.”

Michael onu fazlasıyla memnun edecek gülümsemesini gizledi. Bu kız ne zaman böylesine küstahlaşmıştı?

Bryson kısık sesle, “Yani yirmi uzun dakika olacak,” diye mırıldandı.

Programın kozmik efendilerinden biri onu duymuş gibi bir rüzgâr çıktı. Mor parçalar dönüp kararan mavi bulutlar halinde toplastılar. Güçlenen esinti, Michael’ın giysilerini ve saçlarını uçuşturuyordu. Işıklar da dans ederek parıldayıp sönmeyi sürdürüyordu. Artık üçte ikisinden fazlası gitmiş, karanlık neredeyse tamamen çökmüştü.

Tam o anda her şey hız kazandı.

Rüzgâr bir kasırgaya dönüşerek Michael’ı ve arkadaşlarını dövmeye başladı. Bulutlar ve siyah sisler etraflarında dönerken kulak tırmalayan bir ses kakofonisi havayı doldurdu ve Michael sağır olacağını düşündü.

O anda göz ucuyla bir şey fark etti. Daha iyi görebilmek için aniden başını çevirdi. Derin ve saf bir karanlık, hayatı boyunca gördüğü en kapkara şey, çapı onlarca metre olana kadar genişledikçe genişledi.

Ve Michael o karanlığın içinde bir yerlerde sarı gözler gördüğünü sandı.

6

Arkasında bir gümbürtü koptu ve içinde süzıldükleri madde sarsılarak onu mor programın içinde metrelerce ileri itti. Dönüp

baktığında otuz metre kadar ileride *başka*, siyah olmayan bir deliğin açılmakta olduğunu gördü. Bu delikten, karanlığı bölen dünya dışı bir turuncu ışık yaylıyordu ve içinde figürler belirmişti; her biçimde ve ölçüde insan silüetleri. Hareket ediyor, doğruca Michael ve arkadaşlarına doğru ilerliyorlardı.

Michael arkasına dönerek yine siyah deliğe baktı; gözlere... Gölge üzerinde gölge. Orada da figürler vardı; onları görmekten çok, varlıklarını hissediyordu. Geliyorlardı. Hızla yaklaşıyorlardı. Aniden delikten karanlık şekiller fırladı.

Saşkınlığa kapılan Michael'ın korkacak zamanı olmadı. Uzanıp arkadaşlarını tutarak kendine çekti.

"Neler oluyor?!" diye bağırdı.

"Ne yapacağız?" diye bağırarak karşılık verdi Sarah. "Weber'in bizi Kaldırmasına daha on dakika var!"

Bryson, Michael'ın elinden kurtularak yumruklarını kaldırdı. "Savaşmamız gerekecek. On dakika onlardan uzak kalmak için fazla uzun!"

Michael ne yapacağını bilmiyordu ama kendisi de savunma pozisyonu almıştı. Kendini tamamen işe yaramaz hissetse de yumruklarını kaldırdı. İki taraftan figürler çıkıyordu: Turuncu ışıktan insanlar, siyah delikten karanlık yaratıklar. Öldürülürlerse ne olacağını merak ediyordu. Burası öngörülemez bir yere benziyordu. Hepsinin arkasında Kaine olabilir. Gerçekten ölebilirlerdi.

Kaçmak istiyordu ama gidecek yer yoktu. Rüzgâr uğulduyor, gürültü kulaklarını sağır ediyordu ve düşmanlar iki yönden üzerlerine geliyordu.

Hayatı gerçekten çok saçmaydı.

7

Michael ve arkadaşlarının, onlara kimin saldırdığını anlamak için sadece bir saniyeleri oldu. Karanlıktan çeşitli biçimlerde ve boyutlarda, koyu derili yaratıklar sürünerek, sıçrayarak, koşarak geliyorlardı; biri diğerine benzemiyordu ve Michael hiçbirini daha önce görmemişti. Sarı gözlerine bakılırsa çarpık biçimlere dönüşmüş KatilSimlere benziyorlardı.

Kör edici turuncu ışıktansa daha tanınır... fakat tuhaf karakterler yaklaşıyordu. Hepsi ünlü SanalAğ oyunlarından: baltalı savaşçılar; lazer silahlı, tam teçhizat astronotlar; kocaman sopalı devler; sırtına bindiği ölüm kedisini koştururken alevli asasını sallayan bir kadın; robot atı üzerinde bir mekaşövalye; ateş saçan bir uçan adam ve beyaz aslanlardan oluşan sürüsü; Grendelin'in savaşçı rahibi ve sayısız başka karakterler. Liderleri olduğu anlaşılan birinin arkasında, askeri düzende ilerliyorlardı.

Liderleri bir kadındı. Fütüristik, parıltılı bir zırh kuşanmış, güçlü, uzun, dört kollu ve dört silahlı bir kadın. Bir elinde ucunda dönen bıçakları olan kalın bir silindir, diğer elinde ateş etmeye hazır halde parıldayan masmavi bir ışık huzmesi tutuyordu. Üçüncü elinde, ucunda delik olan ürkütücü bir siyah kutu vardı. Dördüncüsündeyse antik savaşlardan kalma topa benzeyen, uzun bir namlu taşıyordu.

Koşarken altında tuğlalar beliriyor, art arda dizilerek bir yol oluşturmuyorlardı. Ordunun geri kalanı da kendi yüzeylerinde hareket ediyordu; dümdüz ışık huzmeleri, çakıtaşı veya çimen kaplı yollar. Savaş çığlıkları havayı dolduruyordu ve gözleri öfkeyle parlıyordu.

Michael sadece bir-iki saniyede hepsini inceledi. Hayatında gördüğü en tuhaf manzarayı izlerken zaman durmuş gibiydi. Gerçekten de program, yani yok edilmiş sayısız sanal dünyanın kalın-

tısından oluşan bu çöplük de manzaraya tanıklık etmek istiyor-
muşçasına zamanın akışını bizzat yavaşlatmış gibiydi. Michael'ın
arkadaşları hâlâ yanındaydı; kapana yapışmış sinekler gibi yavaş
hareket ederken onun gördüklerini görüyorlardı.

Sonra patlak veren rüzgâr ve tiz bir gürültüyle her şey aniden
gerçek hızına döndü.

Savaşçılar hızla yaklaşıyorlardı. Bir tarafta alev alev yangınları
andıran sarı gözler, hırılayarak açılıp kapanan ağızlar, sürünerek
veya koşarak gelen, siyahtan da siyah yaratıklar. Diğer tarafta
onyıllar boyunca yaratılmış oyunlardan fırlayarak sihirli yollarında
ilerleyen kahramanlar.

En öndeki vahşî kadın Michael ile arkadaşlarına birkaç metre
kala, yuvarlanan kayalar ve gök gürültüsü gibi sesiyle avazı çıktığı
kadar, “*Çekilin yoldan, ufaklıklar! Bugün sizin ölüm gününüz
değil!*” diye bağırdı.

Kimdi bu insanlar? Nereden *gelmişlerdi*?

Zihni daha olanları kavrayamadan, içgüdüleri Michael'ı harekete
geçirdi. İki arkadaşını da tutarak kendine çekti, kodu kurcaladı
ve Kutsal Vadi'de bir kez yaptığı gibi sezgisel şekilde kavrayarak
hemen değiştirdi. Etrafındaki her şey, harf, rakam ve sembol di-
ziliplerinin görsel tezahürlerinden başka bir şey değildi; Bryson,
Sarah ve kendisi dahil. Sadece düşünceleriyle koda saldırdı.

Arkadaşlarıyla birlikte aniden üç roket gibi gökyüzüne yükse-
lirken aydınlık ve karanlığın orduları altlarında kontrolden çıkmış
iki yük treni gibi birbirine girdi.

8

Bir anda mahşere dönen çatışma alanın yüz metre kadar üzerine
ulaştıklarında Michael durdu ve doğaüstü yapışkan boşlukta asılı

kaldı. Zihni, vücuduna yayılan adrenalinin de desteğiyle hızla çalışıyor, milyonlarca farklı fikir üretiyordu.

Sarah ona neredeyse korkuyla bakıyordu; *ondan* korkuyormuş gibi.

“Sadece kadının bana söylediğini yaptım,” dedi Michael.

“Bakın!” diye bağırdı Bryson, aşağıyı işaret ederek.

Saldırganlardan ikisi savaştan ayrılmıştı. Biri sarı gözlü, uzun, simsiyah bir yaratıktı; diğeri de en az bir düzine kol ve bacağı olan dev gibi bir şeydi. İkisi de hızla uçarak Michael ve arkadaşlarının üzerine geliyordu.

“Götür bizi buradan, Superman,” dedi Bryson.

“Weber bizi her an Kaldırabilir,” diye ekledi Sarah.

Michael’ın zihni, arkadaşlarını iki ordunun arasında kalmaktan kurtarmak için koda hızla müdahale ederken bütün gücünü tüketmiş gibiydi. Yaptığı şeyi tekrarlamayı denedi fakat daha başladığı anda işe yaramayacağını anladı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Tek seferlik bir şeydi, çocuklar.”

“Aşağıda ne oldu öyle?” diye sordu Sarah telaşla, o anda alev gibi yükselerek üzerlerine gelen iki canavarı unutmuşçasına. “Yardıma gelen insanlar da kim? Ve Kaine bizi nasıl buldu?”

“Bunu daha sonra konuşsak, olmaz mı?” diye bağırdı Bryson. “Görünüşe bakılırsa öyle ya da böyle savaşmamız gerekecek.” İşe yarayacakmış gibi yumruklarını sıktı.

O anda yaratıklar onlara ulaştı.

Yılan biçimli, uzun yaratık doğruca Michael’a saldırarak koçbaşı gibi kafasını göğsüne çarptı. Michael kararan mor boşlukta takla- lar ata ata savrulmadan önce sarı gözleri sadece bir an görebildi. Kollarını çılgınca savurarak kendini topladığında o gözleri bu kez tam karşısında buldu. Siyah, sivri dişlerin parıldadığı kocaman bir ağız önünde sertçe açılıp kapandı.

Michael hızla geri çekildi ve ellerini uzatıp dehşet verici yaratığı boğazından yakaladı. Michael'm başını koparma çabasıyla yüzünün hemen dibinde ağzını açıp kapayan yaratığın pürüzsüz kaslı derisini sımsıkı kavrayarak kendinden uzak tutmaya çalıştı. Michael sağa sola çekiliyor, yaratığı uzaklaştırmak için çırpınıyordu.

Yaratık önce Michael'ın göğsüne, sonra bacaklarına sarıldı. Michael çok geçmeden tepeden turnağa sarılmış, karanlığa gömülmüştü ve yaratık onu sıkıyor, nefesini kesiyordu. Michael soluklanmaya çalışıyor, yardım çağırmanın yolunu bulmaya çabalıyordu ama hiçbir şey yoktu. Kalan son gücüyle savaşıyor, iğrenç yaratığın başını koparmaya uğraşıyordu.

Hareketlerinin şiddeti ikiliyi bir helezon gibi döndürmeye başlamıştı. Baş dönen Michael'ın tutuşu gevşedi ve yaratığın boynu ellerinden kaydı. Yaratık o anda ağzını açarak yıldırım hızıyla saldırdı. Dişler kapanırken Michael'ın dünyası aniden karardı; bütün başı yaratığın ağzındaydı. Çenesi kasılmış, dişleri Michael'ın tenine gömülmüştü. Michael kendi çılgınlıklarını bile duyamıyordu; her şey bir dehşet ve acı sisinde boğulmuştu.

Michael yarı yarıya yaratığın ağzına girmiş halde çırpınırken ölümcül dönüşleri devam ediyordu. Michael ezici baş dönmesine karşı direniyor, boynunu delen devasa dişleri gevşetmeye çalışıyordu. Kasları gerilmişti ve midesi bulanıyordu. Yaratığın uzun, kaslı vücudu onu giderek daha fazla sıkıyor, nefes almasını engelliyordu. Baş dönmesi sersemlemeye dönüşmüştü ve artık gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Nabızı beyninin içinde zonklarken KatilSimleri hatırladı. Avlarının dijital hayatını nasıl emdiklerini...

Ronika'yı nasıl öldürdüklerini ve kendisinin de ölümden nasıl son anda kurtulduğunu hatırlıyordu.

Vücudunu sınımsız sarmış olan bu aptal yaratık, KatilSimlerin kuzeni sayılırdı; Michael bunu biliyordu. Sersemlemesinin nedeni sadece dönüşleri ve acı değildi. Yaşam özüne bir saldırı söz konusuydu.

Bir çığlık atarak bütün kaslarını zorlayıp kendini yılanımsı devasa yaratığın ağzından çekmeye çalıştı. Dişler yavaşça gevşemeye, derisinden çıkmaya başladı. Michael'ın boynundaki yaralardan kan süzülüyordu. Daha güçlü asıldı. Güçlü çene yavaş yavaş gevşiyor, ağız açılıyor, Michael'm başındaki baskı azalıyor, baş dönmesi ve sersemliği geçiyor, his bedenine geri dönüyor, bütün algıları bir baraj yıkılmışçasına benliğini sarıyordu; acı, adrenalin, coşku ve ateş. Michael bir kez daha haykırdı ve bu kez tiz, boğuk sesini duydu. Yaratığın ağzı daha fazla açılırken mor dünya da geri dönüyordu.

Açılan her santimde Michael'ın özgüveni de güçleniyordu. Kemiklerin kırıldığını, kas liflerinin koptuğunu, mücadeleyi kaybeden yaratığın çığlık attığını duyabiliyordu. Kendi bedenindeki baskı giderek azaldı ve sonunda tamamen sona erdi. Michael kendini son bir çabaya, canavarın başını gövdesinden ayırmaya hazırladı.

Ama bir *pat* sesi duydu. Hızla akan renkler ve sesler. Dünya yana yattı, büküldü, dönerek savruldu. Karanlık hepsini yuttu. Michael kendini nefes nefese bir halde gözlerini kırıştırarak Ajan Weber'in Tabut'unun kapağına bakarken buldu.

Weber onları Uyku'dan Kaldırmıştı. SinirBağlar vücudundan çekilerek gizlendikleri deliklerine gömülüyorlardı.

Michael geri dönmüştü.

18. BÖLÜM

MIZRAK PROGRAMI

1

Michael kısmen SıvıJeller yüzünden kısmen de vücudunun her gözeneğinden fışkıran ter yüzünden sınısıklamdı. Soluklanmaya çalışırken göğsü hızla kalkıp iniyor, ciğerlerini asla yeterince tatmin edemeyecekmiş gibi hissediyordu. Bir şekilde kapak düğmesini bulacak kadar kendini toparladı ve kapağın yavaşça açılmasını sabırsızca beklerken geçen süre bir asır gibi geldi. Odanın sıcak ışığı Tabut'un içine süzüldü ve Michael, Ajan Weber'i karşısında öylece durmuş, kendi görüşü henüz normale dönmediğinden bulanık görünen yüzüyle kendisine bakarken buldu.

Bilincinin kıyısında, Tabut'a girerken en azından şort giydiğine sevindi. Genellikle Tabut'un duyuşal unsurlarını tam olarak hissedebilmek için çırlçıplak girerdi ama bu kez anadan doğma şekilde yatma fikri ona yanlış gelmişti ve haklı da çıkmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Ajan Weber.

Michael gözlerini birkaç kez kırptırdı ve kadının yüzünü bu kez net bir şekilde görebildi. Ajanın yüzündeki endişe ifadesi yeterince samimi görünüyordu. Üstelik onları geri getireceğine dair sözünü de tutmuştu.

Başının dönmesine aldırmadan hızla doğrulup oturdu.

“Sarah!” diye bağırdı. “Bryson!”

“Onlar iyi,” dedi Weber, Tabut’un yanına çömelirken. “Onları biraz erken çıkarmayı başardım; seni Kaldırmakta neden o kadar zorlandığımı anlayamadım. Sanki bir müdahale vardı da sistem senin sinyaline kilitlenemiyordu. Üzgünüm. Gerçekten. Orada işler gerçekten çok kötüleşmiş olmalı.”

Michael kadının endişesi yersizmişçesine elini salladı. Neler olduğunu ve neden zorlukla Kaldırıldığını gayet iyi biliyordu. O yaratık; KatilSimleri andıran o lanet olasıca çarpık canavar, Michael’ın dijital özünü emmek üzereydi. Kalıcı beyin hasarına uğramaya ne kadar yaklaştığını anladığında öyle dehşete kapıldı ki nefes almakta zorlandı. Kayıp sendeleyerek Tabut’tan zorlukla çıktı, ayağa kalktı, olduğu yerde sallanınca oturdu ve derin nefesler alıp verdi. Ya yaratığın dişlerini gevşetip başını kurtaramamış olsaydı? Ölüme ne kadar yaklaşmıştı?

Ajan Weber yanındaydı ve omzuna dokunuyordu.

“O kadar kötü müydü?” diye fısıldadı kadın.

Michael başıyla onayladı. Ronika’yı ve ona olanları düşünmemeye çalışıyordu. “Ben iyiyim. Sadece... Kaine’in... şu yaratıklarından biri bana saldırdı. Bizi nasıl buldu? Gizleyici programlarınızın son derece karmaşık olduğunu sanıyordum.”

Weber topuklu ayakkabılarıyla ustaca ayağa kalktı ve Michael’ın da kalkmasına yardım etti.

“Bulduğu şey tam olarak siz değildiniz,” dedi. “Bu konuyu Bryson ve Sarah’yla konuştum. Kaine üçünüzün yaptığı yoğun

programlamayı algıladı ve süvarilerini gönderdi. Ancak Sarah, onun bilgilerinin izini sürerken kullandığınız kod yapısını o görmeden silmeyi başardığını söyledi. Yine de... Sadece yirmi dört saatte işlerin bu kadar kötüye gitmesini beklemiyordum. Tekrar özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedi Michael. Weber’i suçlayamazdı. Bir kez daha dikkatsizce davranmışlardı. Ve en önemlisi, Weber onları gerçekten de güvenliğe geri getirmişti.

Weber kapıyı işaret etti. “Eh, hepiniz geri döndünüz ve iyisiniz. Sarah’nın anlattıklarına bakılırsa, gerçekten inanılmaz bilgilere ulaşmışsınız. Doğru mu?”

Michael aniden gururlandı ama Weber’in bunu anlamamasını umdu. “Evet. Ulaştık. Ve hemen harekete geçmemiz gerekiyor. O bize yetişip üssünü başka yere taşımadan.”

Weber topuklarını takırdatarak kapıya yürüyordu. “Güvendiğim birkaç kişiyi çağırdım bile. Harekât Odası’nda toplanacağız. Bu arada sen düş alıp bir şeyler yemelisin. Bu iş için bütün gücümüzü kullanacağız, dolayısıyla biraz da uyumalısın.”

Michael bu fikirden hoşlanmıştı. Gerçekten.

2

Michael, birilerinin nazıkçe dürtüşüyle uyandığında gözlerini kapayalı daha bir saniye olmuş gibi geldi. Hemen doğrulup oturarak iki tarafına bakındı. Vücudu sanki Kaine’in canavarlarının geri dönmesini bekliyordu.

“Hey, sakın ol, kovboy!”

Onu uyandıran Bryson’dı ve Sarah da yanında duruyordu. Tekrar gerçek yüzlerini görmek tuhaftı. “Alınganlığın lüzumu yok.”

Michael gözlerini kapayarak gevşedi ve kendini tekrar yatağa bıraktı. Aslında yataktan çok, diğer birkaçıyla birlikte serin, karanlık bir odaya dizilmiş portatif bir karyolaydı. Kendisi duş alıp karnım doyurduğunda arkadaşları çoktan derin uykuya dalıp horlamaya başlamıştı ve onları uyandırmaya gönlü el vermemişti. Aslında istemişti; onları uyandırıp sarılmak istemişti... en azından Sarah'ya ama bunun yerine yatağa yığılıp neredeyse hemen uyuyakalmıştı.

Sarah yatağın ayakucunda durmuş, kollarını kavuşturmuştu ve gizlemeye çalıştığı bir gülümsemeyle Michael'a bakıyordu. Sarah onu gördüğüne sevinmişti; bu gözlerinden anlaşıyordu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Sarah.

Michael homurdanarak tekrar doğruldu ve bacaklarını aşağı sarkıtarak gözlerini ovaladı. Sonra da gerçeği söyledi: “Berbat. Sersem gibi. Her yanım ağrıyor. Kaslarım ninelerinkine dönüşmüş durumda.” Ama en azından başında acı yoktu; sadece Tabut'un KatilSim'le mücadelesini hissettirdiği yerde belli belirsiz bir zonk-lama. Tabii karşılaştığı şey bir KatilSim idiyse.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Bryson.

“Ha?”

“Nine kaslarının nasıl olduğunu sen nereden biliyorsun?”

“*Ninelerin Çay Saati*'ni oynardım ve sakın sen de oynamadığını söyleme.”

Bryson'la ikisi bir sınıfın arka sıralarında oturan iki öğrenci gibi kıs kıs gülmeye başladılar.

Sarah ellerini havaya kaldırdı. “Sohbetiniz bitti mi? Oyunu sandığınızdan daha iyi biliyorum. Şimdi biraz daha önemli şeyleri konuşmamız gerekiyor.”

“Evet, gerekiyor,” dedi Bryson, aniden ciddileşerek.

Sarah, Michael'inkinin yanındaki karyolaya oturarak eğildi ve Michael'ı yanağından öptü. "Bu, Bryson'ın asla anlamayacağı bir şey," diye fısıldadı. Bryson'ın duymasına aldırmadığı belliydi.

Arkadaşları, "İstedigimi kim söyledi ki?" diye karşılık verdi ama yanakları kızarmıştı.

Sarah bakışlarını Michael'ın gözlerinden ayırmadan gülümsedi ve Michael kendini çok ama çok daha iyi hissetti.

"Pekâlâ," dedi. "Plan nedir? Weber nerede?"

"Bizi uyandırdı ve biraz sonra döneceğini söyledi," diye cevap verdi Sarah. "Anlaşılan bizimle tanışmayı bekleyen bir ekibi var. Onlara bildiklerimizi anlatmak için Harekât Odası denen bir yere gideceğiz."

Michael başıyla onayladı. "Evet, bundan bana da söz etmişti."

"Ne diyeceğiz ki?" diye sordu Bryson. "Geçen güz döneminde amfibiler hakkındaki sunumunda sesim resmen cırlamıştı."

"Cırlamak mı?" dedi Sarah. Arkadaşının omzunu sıvazladıktan sonra Michael'a döndü. "Konuşmayı sen yapsan?"

"Ben mi?" Michael'ın sesi bir oktav tizleşmişti. "Neden ben? Geçen güz döneminde Bryson amfibi sunumunda... cırlarken ben daha insan bile değildim. Ses tellerimi doğru şekilde kullanmayı bile bilmiyorum."

Bryson alaycı bir tavırla güldü.

"Tamam, ben yaparım," dedi Sarah.

Michael ve Bryson birbirlerine baktılar: Sarah'nın bu işi kendisinin yapacağını başından beri bildiği açıktı. Michael ona teşekkür edemeden kapı vurularak açıldı. Ajan Weber her zamanki özgüvenli tavrıyla içeri girdi.

"Zamanı geldi," dedi. Üç arkadaşın ölümün kıyasından dönmesine üzüntüsünü ortaya koyan mütevazı duygusallığından eser kalmamıştı. Yine tamamen ciddileşmişti.

“Hazır değiliz,” dedi Bryson. “Söyleyeceklerimizi planlamamız gerek.”

Ancak Sarah yataktan kalkarak kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Ajan Weber’in yanına ulaşınca durup arkadaşlarına döndü.

“Haydi,” dedi. “Üstesinden geliriz.”

3

Harekât Odası.

Ajan Weber onları içeri aldıktan sonra Michael birkaç saniye nefes alamadığını fark etti. Her şeyi incelerken bir an kalakalmıştı. Devasa odanın bir tarafında, sinema salonu veya stadyumdakileri anımsatan sıra sıra koltuklar, her milletten erkek ve kadınlarla yarı yarıya dolmuştu. Önlerinde birer AğEkranı parıldarken çoğu yeni gelenleri fark etmeyecek kadar meşguldü. Michael salonun neden sadece yarısının dolu olduğunu merak etti.

Salonun diğer tarafında, Michael’ın hayatında gördüğü en büyük üç boyutlu ekranlardan biri yer alıyordu. Bu tarz ekranlar genellikle sinema salonlarında veya spor karşılaşmalarında kullanılırdı fakat buradaki devasaydı; en azından otuz metre genişliğinde ve yaklaşık aynı yükseklikte olmalıydı. Derinliğini kestirmek ise mümkün değildi; sonsuza dek uzanıyor gibi görünüyordu. Haritalar, çizimler, gerçek ve sanal mekânların canlı yayınları vardı. Tam ortada kocaman, detaylı bir dünya küresi havada asılı halde dönüyor, yüzeyinde semboller ve noktalar yanıp sönüyordu.

Michael kendini dünyayı ele geçirmeye hazır, üst düzey bir casus gibi hissetti ve o anda Ajan Weber ile diğer herkesin ona baktığını fark etti.

“Pardon,” diye mırıldandı. “Sadece düşünüyordum.”

Weber, kürenin hemen altında duran ve yanında birkaç sandalye dizili olan bir kürsüyü işaret etti. “Lütfen,” dedi. “Adamlarım ilgilenilmesi gereken bir sürü sorunla uğraşıyor. Gereğinden fazla zamanlarını almak istemiyorum.”

Michael ona hayretle baktı. Kadının böyle bir şey söyleyince Michael onun söz konusu riski gerçekten anlayıp anlamadığını merak etti. Tam bir şey söyleyecekken Bryson araya girerek, “Bir sürü sorun mu?” diye sordu. “Siz dalga mı geçiyorsunuz? Siz...”

Sarah, “Haydi başlayalım. Olmaz mı?” diyerek duruma müdahale etti. Michael onu gergin gördüğüne şaşırılmıştı.

Michael tekrar salona dönüp baktığında SAG ajanlarının işlerini bırakmış ve dikkatlerini yeni gelenlere çevirmiş olduğunu gördü. Kendini gelmiş geçmiş en aptal insan gibi hissederek hafifçe el salladı. Kimse karşılık vermedi.

“Elbette,” dedi Ajan Weber, bir kez daha kürsüyü işaret ederek. “Mikrofon sizin. Ben kontrollerin başına geçiyorum; Harekât Panosu’nda bir şeyi göstermek isterseniz benim sistemime bağlanmanız yeter.”

Bryson, Michael’a doğru eğilerek kısık sesle, “Harekât şusu, Harekât busu,” diye mırıldandı. “İşi sadece SanalAğ’ı izlemek olan insanlar için bu kadarı biraz garip. Buradan tırstım.”

“Tırsmak mı?” diye tekrarladı Michael.

“Tırsmak.”

Sarah geniş odanın ortasına ilerlemişti bile. Ajan Weber adımlarını onunkilere uydurdu. Michael, Bryson’ı kolundan tutarak arkalarından yetiştirdi. Durum baştan aşağı tuhaf görünüyordu fakat ne bekleyebilirlerdi ki? Bir bilgisayar programı bütün insanlığı ele geçirmeye çalışırken bütün dünya tuhaf görünürdü.

Weber kürsüye çıkarak mikrofonu ağzına yaklaştırırken Michael ve arkadaşları da onun arkasında yerlerini aldılar. Kadın daha tek kelime etmeden mırıltılı sohbetler bir anda kesildi ve salon sessizliğe gömüldü.

Weber, “İyi günler,” diyerek konuşmaya başladı ve sesi odada yankılandı. “Bugün, burada, özellikle de bu kadar kısa sürede toplandığınız için teşekkürler. Bazılarınız bize sanal olarak katıldınız fakat birçoğunuz bizzat geldiğiniz için memnunum. Sadece yıllar boyunca güvene dayalı ilişkiler geliştirdiğim kişileri çağırdım.”

Michael merakla salona bakındı ve gerçekten de daha önce fark etmediği bir şeyi gördü: Koltuklarında oturan her on ajandan yaklaşık üçü hologramdı. Yüzlerindeki tuhaf parıltı veya arada bir görüntüde beliren bozulmalar dışında kolay fark edilecek bir şey değildi.

“Hepinizin bildiği gibi,” diye devam etti Weber, “SanalAğ, neredeyse elli yıl önce teşkilatımızın kurulduğundan beri belki de ilk kez böylesine tehlikeli bir durumla karşılaşıyor. Bir zamanlar Winston Churchill’in dediği gibi, ‘Önümüzde son derece çetin bir sınav var.’ Ve hepinizin bugün burada olmanızı istedim çünkü...”

Kadın konuşmaya devam ederken Michael salonu incelemeyi sürdürdü. Bir şey onu rahatsız ediyordu ve huzursuzluğu giderek artıyordu. Bütün bu ajanların; hepsi kendi milletlerinin geleneksel kıyafetlerine bürünmüş bu erkek ve kadınların yüzlerini incelerken aniden bir şeyi anladı. Hem de çok iyi anladı. Ciddi bir terslik vardı ve nedenini biliyordu.

“Sarah,” diye fısıldadı, arkadaşına doğru eğilerek.

Sarah öfkeli bir bakışla onu susturdu.

Michael başını iki yana salladı. Daha önce buldukları o izbe ofiste uydu bağlantısı kurduklarında Ajan Weber’in sergilediği oyunculluğu hatırladı. O zaman her şeyi inkâr etmiş, sonra SAG

merkezine girip onunla yüzleştiklerinde başka seçeneği olmadığını, teşkilatta şaibeli amaçları olabilecek insanlardan dolayı endişelendiğini açıklamıştı.

O halde neden şimdi arkadaşlarıyla herkesin önünde durmuş, bir ödülün kazananları gibi bunca insana tanıtılıyorlardı? Hem haklarında çıkarılan yakalama emri ne olacaktı? Ya da kayıp Jackson Porter'ın aranması meselesi?

Michael'ın içinden arkadaşlarını tutup hemen salondan dışarı sürüklemek geldi. Hâlâ yapabilecekken kaçmak istiyordu. Ancak onları çok fazla kişi görmüştü. Burada hiçbir şansları yoktu.

Michael dikkatini tekrar Sarah'ya çevirdiğinde arkadaşları kürsüye çıkıyordu. Sarah boğazını temizledi ve AğEkranı'nı açarak notlarını çıkardı. Weber, Michael'ın aklından geçenleri okumuş gibi yanma gelerek ona doğru eğildi ve "Sadece gerçekten, tamamen güvenebileceklerinizi çağırdım. Ama onlar bile her şeyi bilmiyor. Bana güvenmek zorundasın," diye fısıldadı.

Weber duraksadı ve her şeyi son bir kez daha düşünüyormuşçasına salona bakındı. Sonra kısık sesle ekledi: "Bir planım var."

"Eh," dedi Michael, "bunu Sarah'ya, onu kurtların önüne atmadan önce açıklaman gerekmez miydi?"

Weber çok hafifçe başını iki yana salladı. "Bu insanlar bir dondurmayı bile yalamadan önce külahını incelerler. Onlar Sarah'nın anlattıklarıyla herhangi bir sonuca ulaşacak noktaya gelene kadar, sorun muhtemelen çözülmüş olacaktır. Onlar aslında benim yedek planım."

"Bu da ne demek?"

"Yakında görürsün."

4

Michael başka ne diyeceğini bilemeyerek Weber'e baktı. Henüz kadına güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu fakat tek yapabildiği, başıyla onaylamak oldu. Weber tatmin olmuşçasına uzaklaşıp salonun arka tarafındaki büyük sistem konsoluna doğru yürüdü. Michael dikkatini nihayet konuşmaya başlamış olan Sarah'ya çevirdi.

"Burada..." Mikrofon ötünce Sarah duraksadı, mikrofonu iterek biraz uzaklaştırdı ve tekrar denedi: "Burada bulunup gördüklerimizi sizinle paylaşabildiğimiz için memnunuz çünkü arkadaşlarım ve ben," dönerek Michael ile Bryson'ı işaret etti, "çok şey gördük. Herkesi endişelendirecek pek çok şey. Size anlatacaklarımız bu teşkilatın en yüksek önceliği olmalı ve hızlı hareket etmeliyiz."

Michael homurdanmamak için kendini zor tuttu. Sarah'ı seviyordu, gerçekten... fakat konuya çabuk girse iyi olacaktı.

"Sanırım şimdiye kadar hepiniz Kaine adındaki Tanjant'ı fazlasıyla duymuşsunuzdur," diye devam etti Sarah. "Arkadaşlarım ve ben, onun duygusal zekâ geliştirdiğini ve planlarının insanoğlunun hiç de hayrına olmadığını birinci elden gördük. Meselenin karmaşık tarafı, geleneksel Tanjantların aksine, Kaine'in sadece belirli bir programın parçası olarak kalmak yerine, aynı anda her yerde olabilmesi.

"Ölümlülük İlkesi konusunda ne derece bilgilendirildiğinizi bilmiyorum fakat genel çerçevesini bildiğinizi tahmin ediyorum. Ancak arkadaşım Michael'ın," yine ona doğru işaret etti, "İlke'nin ilk başarılı uygulaması olduğunu bilmiyor olabilirsiniz. O eskiden bir Tanjant'tı ama bilinci, zihni, anıları... yani onu kendisi yapan her şey bir insan bedenine aktarıldı. Ortaklarımız ve ben, Kaine'i nasıl durdurabileceğimiz konusunda hayati bilgileri paylaşmaya hazırız."

Michael bu kez biraz homurdandı. *Ortaklarım mı?* Bryson düşüncelerini iyi gizleyerek sadece izleyicilere bakıyordu.

Sarah devam ettikçe ısınıyordu. “Uyk... SanalAğ’dayken neredeyse bir kasabayı ziyaret ettik ama neredeyse hiç kimse yoktu. Karşılaştığımız insanlar da sıkıntılı veya ifadesiz görünüyordu. Bir kadının daha önce gördüğümüz bir şeyin; onu dijital olarak parçalamak üzere tasarlanmış bir programın saldırısına uğrayışına tanık olduk. Sonrasında kendimizi...”

Sarah anlattıkça anlatırken özgüveni de bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi artıyordu. Michael onun bir gün SAG’ın başına geçebileceğini düşündü. Sarah’nın bunu başarabileceğine şüphesi yoktu. Çoğu transa girmiş gibi dinleyen ajanlara arkadaşlarıyla birlikte gördüklerini ve yaşadıklarını tek tek anlattı; kasabanın yıkılışından mor denize, Kaine ve yaptığı şeylerle ilgili bir çerçeve çizebilmek için içinde yüzdükleri uçsuz bucaksız kod çöplüğüne kadar. Michael onu dikkatle dinlemesine rağmen ara ara zihninin uzaklaştığını fark etti. Ajan Weber’i düşünmekten kendini alamıyordu. Bu kadın bir muammaydı.

“...Kaine’in bu şekilde kaç yeri yok ettiğini görmek için kodu geriye doğru izledik. Bunu neden yaptığını bilmiyoruz. Ayrıca ticaret sitelerini ele geçirip kullanıcıların kimlik bilgilerini çalıyor ve finans piyasalara istediği gibi müdahale ediyor. Tanjant’ın bunu neden ise yaptığı gayet açık; ciddi bir sermaye topluyor.”

Sermaye toplamak, diye düşündü Michael. Sarah tam bir profesyonel gibi konuşuyordu. Biri soru sormak için Sarah’nın sözünü kesecek oldu ama Sarah adama sözünü bitirene kadar beklemesini söyledi; rica etmedi, *söyledi*.

Sarah en iyisini sona saklamıştı. “Kaydedip bir kopyasını Ajan Weber’e gönderdiğim üzere kodu bir araya getirmeyi başardık ve artık Kaine’in yerini biliyoruz. Nereelerde dolaştığını, sanal

yemeklerini nerede yediğinden, bundan sonra yapacaklarını planlarken nerede oturduğundan söz etmiyorum. Çok daha önemli bir şeyi bulduk.” Sarah duraksayarak herkesin dikkat kesilmesini bekledi. “Kaine’in programının merkezini biliyoruz.”

Bu açıklama ajanlar arasında mırıltılara neden oldu ve Michael bir kez daha gururlanmaktan kendini alamadı. Bu insanlar ne kadar eğitilmişti? Ne kadar deneyimliydi? Kaine’in bir Tanjant olduğunu bilmeyip gerçek bir oyuncu, bir insan olduğunu düşündükleri günlerden beri onu arayarak kaç saatlerini ve günlerini harcamışlardı? Sonunda onu üç ergen bulmuştu. Michael, Sarah ve Bryson; Muhteşem Üçlü. Yakıp Yıkma Üçlüsü. Gülümsemesini gizlemek için büyük çaba harcaması gerekti.

“Yerini biliyoruz,” diye devam etti Sarah. “Kaynak kodunu, zekâsının temelini bulduk. İsteddiği her şeyi anında elde edebilmesi için SanalAğ’ın yapısını oluşturan devasa kodun bir parçası... ya da en azından yakınında olduğunu sanabilirsiniz ama gerçek hiç de öyle değil.”

Yine bir duraksama oldu ve Michael arkadaşının biraz fazla abartıp abartmadığını merak etti. Sonunda Sarah en başta yeterli olabilecek tek cümleyi kurdu: “Tanjant Kaine, bir oyunun içinde. *Derin Hayatdamarı*’nın içinde.”

5

Salonda yine mırıltılar, tartışmalar ve sorular yükseldi. Michael arkasında *tak-tak-tak* sesler duydu ve dönüp baktığında Ajan Weber’in elinde küçük bir uzaktan kumandayla kürsüye doğru yürüdüğünü gördü. Sarah’ya yaklaşıp bir düğmeye bastı ve tepelerinde dönen küre aniden kaybolarak yerini bir şehrin üç bo-

yutlu, kuşbakışı görüntüsüne bıraktı. Görüntü, şehrin belirli bir kısmına zumlarken onun altında ve bu kadar yakınında durmak Michael'in midelerini bulandırdı. Neresi olduğunu zaten bildiği için hemen başını çevirdi.

Atlanta şehir merkezi. Görüntü, kimsenin yanından geçerken dönüp ikinci kez bakmayacağı küçük bir binaya odaklandı. Kaine sanal evini SAG'ın sanal burnunun dibine kurmuştu. Bunu muhtemelen güç gösterisi olsun diye yapmıştı.

Küçük, aptalca bir şeydi fakat Michael bu yüzden ondan biraz daha nefret etti. Tanjant bütün hamlelerini eski filmlerden öğreniyor gibiydi.

"Kaine'in varlığı bütün Uyku'da hissediliyor," dedi Sarah, bu kez kullandığı terimi düzeltmeye gerek duymadan. "Ancak ne kadar güçlenirse güçlensin, sonuçta o da tüm Tanjantlar gibi. Hâlâ bir program ve karmaşık olsa da, hâlâ kod satırlarından oluşuyor; üstelik diğerleri gibi onun programı da bir yerlerde bulunuyor. İyi gizlenmiş. Ancak arkadaşlarım ve ben onu artık çok iyi tanıyoruz. İçinden kaçtığımız kod denizini inceleyip diğer tüm deneyimlerimizle karşılaştırarak, ana üssüne gizli bir geçit açmayı başardık. Kolay değildi fakat başardık."

"Onu en başında kim programlamış ki?" diye bağırdı dinleyicilerden biri.

Sarah, Michael'a baktı. Bu konuda ellerindekiler sadece tahminden ibaret olduğu için Michael omuz silkti.

"Bunu tam olarak bilmiyoruz," dedi Sarah. "Fakat görünüşe bakılırsa, kaynağı internet çağının başlarına kadar uzanıyor. Görebildiğimiz kadarıyla, öğrenip gelişmek üzere programlanmış ve o zamandan beri de amacına uygun şekilde, duygusal zekâ geliştirmek üzere çalışıyormuş." Konudan uzaklaştıkları için en-

dişelendiği belli şekilde boğazını temizleyip tereddüt etti. “Şimdi, kodun yerine dönersek...”

Söz konusu bina, tepelerinde devasa bir görüntü halinde asılı duruyordu; iki gökdelenin arasına sıkışmış, üç katlı, küçük bir yapıydı. *Derin Hayatdamarı*’nın doğası gereği, oyundaki Atlanta gerçeğinin birebir kopyasıydı ve Kaine’in evi tarihi bina olarak tescillenmişti. Uzun zaman önce yıkılmamış olmasının tek nedeni buydu. Başiboş bir Tanjant’ın gizlenmesi için mükemmel bir yerdi.

“Sürekli Uyku’da tespit edildiğine göre,” diye devam etti Sarah, “Kaine, Ölümlülük İlkesi’ni henüz kendi üzerinde uygulamış olamaz. Henüz çok erken. Buna cesaret etmeden önce uygulamayı biraz daha test etmek isteyecektir. Dolayısıyla orada olduğundan neredeyse eminiz.”

Ajan Weber mikrofona yaklaştı ve Sarah, prova yapmışlar gibi doğal bir şekilde kenara çekildi. Bu da Michael’ı rahatsız etti. Şimdi sunumun asıl can alıcı noktasına gelmişken ajanın bütün övgüleri toplayacağından şüphesi yoktu.

Kadın, genç kıza, zihninin çoktan başka bir fikre geçtiğini belli eden profesyonel bir gülümsemeyle bakarak, “Teşekkürler, Sarah,” dedi, sonra salondakilere döndü. “Sarah ve arkadaşlarına ne kadar büyük bir borcumuz olduğunu size söylememe gerek yoktur. İnanılmaz bir baskı altındalar. Bizim için son derece tehlikeli görevler gerçekleştirdiklerini, dolayısıyla onlara çok şey borçlu olduğumuzu bilmenizi isterim.”

Kadın duraksadı ve diğer ajanlar mesajı alınca ortam aniden alkış sesleriyle doldu. Michael, bazılarının tezahürat yaptığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Salon sakinleştiğinde Weber devam etti: “Genç arkadaşlarımız inanılmaz veriler sağladılar. Bence hepimizi etkileyebilir; hatta *etkilemesi gerekir*. Yirmi dört saat içinde, hiçbirimizin yapamadığı

bir şeyi yaptılar: Kaine'in Tanjant programının merkezi kodunu tespit ettiler. Detaylı analiz yapıp bir saldırı planı hazırlamanız için hepinize birer kopyasını gönderiyorum. Hedefimiz... ki bunda çok ciddiylim..." Birkaç saniye bekledi. "Hedefimiz... yedi gün içinde bir operasyon yapmak."

Salona hayret dolu fısıltılar yayıldı. Michael kaşlarını çatı. Bu süre çok mu uzundu, çok mu yetersizdi? Ona kalırsa, çoktan harekete geçmiş olmalıydılar. Kaine her an üssünü taşıyabilirdi. Ama hazırlıklı olmaları da gerekiyordu.

Weber onları sakinleştirmek için ellerini kaldırdı. "Zamanlama çok önemli. Son detayları gözden geçireceğim, sonra hepinizi işlerinizle baş başa bırakacağım. Atlanta haritasından da görebildiğiniz gibi..."

Bryson, Michael'a doğru eğildi, "Bu insanlar her şeyi batıracak. Keh-sin-lik-len," diye fısıldadı ve bir karşılık beklemeden geri çekildi.

Michael onunla yüzde yüz hemfikir olmaktan nefret ediyordu.

6

Bir saat sonra Michael küçük bir odadaki bir masada oturmuş, sosisli sandviç yiyordu. SAG'la Harekât Odası'nda bir toplantıya katıldıktan sonra yapılacak en görkemli şey olduğu söylenemezdi.

Bryson yanında oturmuş, yiyecek başka bir şey yokmuş gibi, önündeki salatayı didikliyordu. Sarah karşısında oturuyor, acı biber sosu ve peynire bulanmış bir sosisli yiyordu. Weber, bir eylem planında karar kılmadan önce bazı detaylarla ilgilenmesi gerektiğini söylemişti; sonuçta siber terör ve adam kaçırma suçlamaları

konusunda masum olduklarına SAG'ı inandırmış olsalar da, üçü de hâlâ kanun kaçağıydılar.

Weber onları kantinden bir adamla tanıştırmış ve adama, üç arkadaşa istedikleri her şeyi vermesini söyleyerek onları dinlenme odasında bırakmıştı. Böylece kendilerini sosisli sandviç ve salata yerken bulmuşlardı.

“İtiraf etmeliyim ki,” dedi Bryson, ağzında bir marul yaprağıyla, “kadın mikrofonu aldığı anda söylediklerini dinlemedim bile. Sonuçta zaten bildiğimiz şeylerdi.”

Michael yarısını yediği sandviçi tabağına geri bıraktı. Yeterince yemişti fakat beyni bunu midesine kıyasla birkaç lokma sonra anlamıştı. Arkasına yaslanarak homurdandı. “Off. Çok yedim.”

“Ah, ciddi misin?” diye sordu Bryson, alayla. “Bana hiç öyle gelmemişti.” Michael’ın tabağına eleştirircesine baktı.

“Bir dahakine biz de senin tatsız tuzsuz salatalarından söyleriz,” dedi Sarah. “Yarım saat sonra açlıktan öldüğümüzü hissettiğimizde de yine sosisli yeriz.”

Bryson tavşan mamasından kocaman bir lokma aldı ve zevk iniltileri eşliğinde çiğneyerek karşılık verdi.

“Kürsüde iyiydin,” dedi Michael, Sarah’ya. “Gerçekten. Resmi öngörüme göre otuzunu doldurana kadar SAG’ın başına geçmiş olacaksın. Kırk yaşındayken de devlet başkanı. Bunu ilk kez burada duyuyorsun.”

Bryson hıhladı. “Tabii hâlâ hayatta olursak.”

Sesi muhtemelen istediğinden çok daha ciddi çıkmıştı ve oda aniden sessizliğe gömüldü. Michael, sadece birkaç saniyede, yasadıkları bütün zorlukları unutmuştu.

“Hatırlattığın için teşekkürler,” diye homurdandı.

“Ha?” dedi Bryson.

“Hiç.” Michael artık soğumuş olan sandviçini meydan okurcasına ısırdı. Karnı konuşabilse, bir sürü şikâyet duyacağından emindi.

Hepsi kendi düşüncelerine dalarken oda yine sessizliğe gömüldü. Biri gürültülü bir şekilde kapıyı vurunca Michael yerinde sıçradı. Kapı elbette hemen açıldı ve Ajan Weber içeri girdi.

“Tamam mıyız?” diye sordu, samimi olamayacak kadar neşeli bir sesle.

Michael karnını tutarak öne eğilirken abartılı bir şekilde homurdandı. Bu kadının yanında fazla rahat hareket etmeye başlamıştı. Sarah kıs kıs güldü.

“Sanırım bu evet anlamına geliyor,” dedi Weber. Masaya yaklaşarak Bryson’ın tepesine dikildi. Bryson, başını kaldırıp ona bakmak istediği belli olsa da bunu yapmadı.

“Bir şeyler yiyip dinlenme fırsatı bulduğunuza sevindim,” dedi Weber. “Artık harekete geçmemiz gerekiyor.”

Bu Michael’ı kendine getirdi. “Ne? Nereye?”

“Siz üçünüzü SinirKutularınıza geri sokmalıyım.”

Michael doğru duyduğundan emin olamayıp şaşkın gözlerle arkadaşlarına baktı. Sonunda hepsinin düşündüğünü dile getiren Sarah oldu: “Ne demek istiyorsunuz? Eyleme geçmeden önce diğer ajanlarla birlikte verileri gözden geçireceğinizi sanıyorduk.”

“Hem neden Tabutlara *bizi* sokmak istiyorsunuz ki?” diye ekledi Bryson. “İşimizin bittiğini sanıyordum. Ajanlarınıza her şeyi bu yüzden anlatmadık mı?”

Michael cevap beklentisiyle Ajan Weber’e baktı. Bir kez daha dipsiz bir uçurumun kıyısına gelmişlerdi ve aşağı itilmek üzerelerdi.

“Ajanlarımın da pek çok işi olacak,” dedi Weber. “Sizi izlemek, desteklemek, gerektiğinde yardımınıza koşmak. En önemlisi, Sarah’nın ailesinin yerini bulmak. Ben burada kalıp onlarla birlikte çalışacağım; hiçbir şey olmasa, şu Ölümlülük İlkesi’yle dönüştürülen

herkesi bulmamız gerekiyor. Artık cevaplar bulmaya başlamalıyız. Bu arada, *siz üçümüzü* işi bitirmeniz için SanalAğ'a geri gönderiyorum. Becerinizi tekrar tekrar kanıtladınız; bu konuda sizden başkasına güvenemem. Kimse Kaine'i sizin kadar tanımıyor ve bunun, sessiz bir operasyon olması gerekiyor.”

Michael kendisi kadar şaşkın haldeki arkadaşlarına baktı.

“Sanırım *sessizliğiniz*, görevi onayladığınız anlamına geliyor,” dedi Weber, ellerini zafer kazanmışçasına birleştirirken. “Haydi bakalım. Size göstermem gereken bir şey var.”

7

Weber'in onlara göstermek istediği şey aslında yoktu bile.

En azından gerçek dünyada.

Weber'in ofisinde büyük bir projeksiyonun başında toplanmışlardı. Daire halinde yavaşça dönen bir görüntü ve kelime yumağı. Michael, yüzünde hayatı boyunca karşılaştığı en parlak gülümsemeyle bir golden retriever'in yanında çömelmiş bir çocuğun resmi gördü. Bu resim Michael'ın zihninde pek çok düşünce uyandırdı fakat en önemlisi, Ajan Weber'i gerçek bir insan olarak algılamasını sağlamasıydı.

Weber herhangi bir açıklama yapmadan projeksiyon küreye dokunup bir şeyleri kaydırды ve hepsi aniden savrulup uçuşunca geride tek bir görüntü kaldı: Yüzeyinde kablolar ve kutuplar bulunan, uzun, dikdörtgen, metalik bir kutu. Michael ve diğerleri izlerken kutu havada dönüyordu.

“Nedir bu?” diye sordu Bryson.

Weber projeksiyonun içine uzandı ve parmakları kutunun iki ucuna dokunuyormuş gibi göründü. Kutunun uçlarını tutup çekerek

daha da büyüttü. Michael, bir görüntüden ibaret olmasa aletin gerçekte ne kadar büyük ya da küçük olacağına karar veremedi.

“Kaine’i yok etmek için kullanacağınız şey,” dedi Weber memnuniyetle. Michael kadının biraz fazla memnun olduğunu düşündü ama bu onu rahatsız etmemişti. Tanjant’tan en az kendisi kadar nefret ettiği açıktı. “Bu, uzun zamandır üzerinde çalıştığım bir proje. Çok uzun zamandır. Ve övünmek gibi olmasın ama çok büyük bir başarı.”

Kadın kutuya gururla bakıyordu. Sonra yanında başka insanların da olduğunu aniden hatırlamış gibi gözlerini kırıştırarak boğazını temizledi.

“Affedersiniz,” dedi. “Sadece... bunu geliştirirken çok fazla kan, ter ve gözyaşı akıttım. Nihayet kullanılacağı için heyecanımı hoş görün.”

Bu kez beklenen soruyu Sarah sordu: “Nedir bu?”

Görüntü olduğu yerde dönmeye devam ederken ajan arkasına yaslandı. “Adını Mızrak koydum. Uygun görünüyor.”

Bryson ve Sarah tek kelime etmeden bakıyorlardı. Michael sorma sırasının kendisinde olduğunu biliyordu fakat bu aptalca geliyordu. Bu yüzden inat etti ve aletin ne yaptığını ajanın açıklamasını bekledi. Weber tekrar konuşmadan önce yaratımını bir süre daha hayranlıkla izledi.

“Elbette ki bu bir program; şimdiye kadar bir araya getirebildiğim en karmaşık kod. Yerleştirmeyi ve tetiklemeyi kolaylaştırmak için ona bu biçimi verdim.”

Michael o kadar meraklanmıştı ki kendini tutamayıp, “Yerleştirip tetiklemek mi?” diye sorarak sessizliği bozdu.

Weber yavaşça başıyla onayladı. “Evet. Sizinle SanalAğ’ın içinde buluşacağım ve aynen böyle görünen programı size teslim edeceğim. Anlattığım kadar kolay olmayacak fakat tek yapmanız

gereken, Kaine'in programına ulaşmak, Mızrak'ı yerleştirmek, sekiz rakamlı şifreyle geri sayımı başlatmak ve oradan çıkmak. Mızrak patladığında Tanjant'ı yok edecek. Sadece merkezi kodunu silmekle kalmayacak; aynı zamanda Aura'sını bulup yok edecek bir zincirleme tepkime de başlatacak."

Weber duraksayarak üç arkadaşın bu bilgiyi sindirmesini bekledi. Michael ise sindirilecek çok fazla şey olduğunu düşünüyordu. Weber devam etti: "Bunu programlamak yıllarımı aldı. Bir gün ihtiyacımız olacağını biliyordum. Bu onu öldürecek. Cüretkâr bir iddia olduğunun farkındayım fakat gerçek. Tek yapmamız gereken, sizi *Derin Hayatdamarı*'ndaki Atlanta'ya ve bu binaya sokmak. Geri kalanını Mızrak halledecek."

Michael kaçınılmaz bir risk olduğunu biliyordu. "Peki, binaya ulaşmak bir yana, görünmeden Derin'e girmemizi nasıl bekliyorsunuz? Gizleyici programlar bizi koda karşı büyük ölçüde körleştiriyor... Mor denizde yaptığımızı yapmak, üzerinde, 'Hey, Kaine! Buradayız, gel bizi yakala!' yazan kocaman bir tabela asmaktan farksız olur." Konuşurken Weber'in yüzünde gördüğü tereddüitten hoşlanmamıştı. "Bir planın olduğunu tahmin ediyorum?"

"Evet. Ve bu kısmından hiç hoşlanmayacaksınız." Weber'in ifadesi sözlerini birebir yansıtıyordu.

Michael bombanın düşmesini bekledi.

Ajan Weber nefesini uzun uzun verdi; Mızrak'la ilgili heyecanı yok olmuştu. "Sizi içeri sokmanın kolay bir yolu yok. Adına Derin denmesinin bir nedeni var ve *Hayatdamarı* da en zor kısmı. Bütün amacı, geçerli bir erişimi olmayanları dışarıda tutmak ve bir erişim elde etmenin ne kadar zor olduğunu üçünüz de biliyorsunuz. Bu sizin için de geçerli, Michael. Artık eskiden olduğun kişi değilsin. Üçünüzü birden... aşırı önlemler almadan sokarsak her yerde alarmlar çalmaya başlar."

Bryson ve Sarah yerlerinde huzursuzca kıpırdandılar fakat Michael hiç kıpırdamıyordu. İşlerin ne kadar kötüleşeceğini duymaya hazırdı.

“Sizi içeri Tıkımız gerekecek,” dedi Weber sonunda.

Michael önce Bryson’a, sonra Sarah’ya baktı. Onlar da önce birbirlerine, sonra Michael’a baktılar.

Tıkmak.

Michael Tıkmak terimini hayatı boyunca sadece birkaç kez duymuştu; çoğunlukla da neden bahsettiğini bile bilmeyen küçük çocuklardan. Yasadışı olduğu için insanlar Tıkmak konusunda konuşmazdı. Neredeyse birinin... hatta insanın kendi Öz programıyla uğraşması kadar kötüydü. Michael’ın hiç Tıkılmış ya da Tıklmış biriyle karşılaşmamıştı. Doğru duyduğundan emin olmak için Weber’den sözünü tekrarlamasını istemeyi bile düşündü.

Ancak doğru duyduğunu gayet iyi biliyordu.

Ajan Weber onları *Derin Hayatdamarı*’na Tıkacaktı.

Michael, *Tanrı yardımcımız olsun*, diye düşündü.

19. BÖLÜM

TIKILMAK

1

Michael tamamen giyinik halde, tuvalet kabininde kapalı klozet kapağının üstünde oturuyordu. Tuvaleti kullanmaya ihtiyacı yoktu fakat birkaç dakikalığına olsa bile yalnız kalmaya kesinlikle çok ihtiyacı vardı. Ajan Weber onları hemen Uyku'ya geri Daldırmak konusunda ciddiydi ve arkadaşları harekete geçmeye büyük ölçüde hazırdı ama kendisi değildi. Zihnini toparlamak için biraz kendi başına kalmak istiyordu.

Weber onlara bir anda o kadar çok bilgi vermiş, o kadar çok plan aktarmıştı ki Michael nabzının başında, ensesinde, hatta ayak bileklerindeki damarlarda zonkladığını hissedebiliyordu. Şimdiye kadar bir sürü tehlikeli göreve çıkmışlardı ve dünyaya dönüp tutuklanma riskini göze almaları söz konusu bile olamazdı fakat *buna* hazır olduğundan emin değildi.

Mızrak... Bütün sorunlarını çözmesini umdukları, sıradan görünen, dikdörtgen, metal kutu. Son kez yaptıklarını sanarak hayatlarını henüz riske atmışken Uyku'ya hemen geri dönmek. *Derin Hayatdamarı*'nda o binayı bulmak, güvenlik duvarlarını aşmak, aleti yerleştirip tetiklemek ve oradan kaçmak. Hepsi çok fazlaydı. *Derin*'e Tıklmaları gerektiğini de söz etmeye bile lüzum yoktu.

Tıklamak.

Son derece dehşet verici, acı dolu, korkutucu bir şeyi anlatmak için fazla basit bir kelimeydi. Elbette Michael bunu daha önce hiç tecrübe etmemişti fakat duyduğu hikâyeler berbattı ve bir kısmı abartı olsa da, yarısı bile doğruysa Tıklamak kesinlikle hoş bir deneyim sayılmazdı.

Sürecin kendisi tıpkı adı gibiydi. Gizleyici kodlarla sıkıca sarmalanan Aura, bir kod satırı genişliğinde bir boşluktan içeri tıklıyordu. Michael bütün bilgisine rağmen yöntemin nasıl işlediğini pek anlamıyordu ama birçok açıdan adı ne çağrıştırıyorsa öyleydi. *Derin Hayatdamarı*'nı dış tehditlere karşı koruyan karmaşık duvarları aşmak için duvardaki bir sanal çatlaktan içeri tıklamak. Çoğu kimse bunu, atomların arasından sızabilecek kadar esneyerek genişleyip bir duvarın içinden yürüyerek geçmeye benzetiyordu. Kulağa imkânsız gibi geliyordu fakat kodların dünyasında neredeyse her şey yapılabilirdi.

Tabii sonuçlarına katlanmaya gönüllü olduğunuz sürece.

Ve görünüşe bakılırsa, Ajan Weber, Michael ve arkadaşlarının buna gönüllü olduğuna karar vermişti.

Tuvaletin kapısı aralandı, sonra çarparak kapandı.

“Michael?”

Bryson.

“Efendim?” diye mırıldandı Michael. Gerçekten gitmeleri mi gerekiyordu? Hemen mi? Bir gece daha uyuyamazlar mıydı? Başını ellerinin arasına aldı.

“Senin beslenme düzenine biraz daha lif katmalıyız,” dedi Bryson, Michael’ın kabininin kapısının önünde durarak. “Yirmi dakikadır içeridesin, ahbap. Bazen çıkmayacağı tutar, dostum.”

Michael kıs kıs güldü ve ne olduğunu anlayamadan kahkahalara boğulmuştu.

“En azından hâlâ yaşıyorsun!” diye karşılık verdi Bryson.

Michael iç geçirerek ayağa kalktı ve kabinden çıktı.

“Ah, bayım?” diye sordu Bryson. “Sifonu çekmeyecek misiniz acaba?”

“Gerek yok. Sadece orada oturmuş, beslenme düzenime nasıl daha fazla lif katabileceğimi düşünüyordum.”

Bryson ona dik dik baktı. “Hey, dostum, sen iyi misin? Faydası olacaksa bil ki ben ikinizden de çok korkuyorum. Sadece iğrenç kişiliğimin ardında gizlemeyi başarıyorum.”

Michael derin bir nefes alıp verdi. “Evet, iyiyim. Sadece bizden bunca şeyi yapmamızı istemeleri çok delice geliyor. Emirlerinde o kadar çok ajan çalışırken. Sarah’nın annesi ve babası... onların hayatı söz konusuysen.”

“Ama biz kendimizi kanıtladık,” dedi Bryson omuz silkerek. “Gerçekten, bu görevi başkasına emanet edebilir miydin? Bizden bahsediyoruz, dostum. Muhteşem Üçlü. Bu işi başarabilecek birileri varsa, o da biziz; ben, sen ve Sarah. Çaktırmadan gireceğiz, işimizi yapacağız, dünyayı bir psikopattan kurtaracağız ve çaktırmadan çıkacağız. Weber’in ajanları da Sarah’nın ailesini bulacak. Bam! Böylece emekli olabileceğiz.”

Michael’ın içinden aniden utanç verici bir şekilde arkadaşına sarılmak geldi. Bir moral konuşmasına ihtiyacı vardı ve bunu al-

mıştı. Bryson arkadaşının kolunu yumrukladı ve Michael bununla yetinmesi gerektiğini düşündü.

Kaine'i yok etmeye hazır bir şekilde birlikte tuvaletten çıktılar.

2

Tabutlara girmeye hazırlanırken kimse pek konuşmadı. Protein yüklü tahıl gevreklerinden birkaç lokma, kocaman birer şişe besleyici içecek, soyunup iç çamaşırlarıyla kalmak. Tokalaşmalar ve kucaklaşmalar ki Michael bu kısımdan nefret ediyordu. Fark etmeseler de, birbirlerini son kez görüyormuş gibi davranıyorlardı.

Aralarında, neredeyse çınlıplaklarken Ajan Weber'in yanlarında bulunmasından rahatsızlık duyan varsa bile kimse belli etmiyordu.

“Ben kendi SinirKutu'mda olacağım,” dedi Weber. “Üst kattaki ofisimde. On beş dakika sonra randevu noktamızda buluşacağız. Size Mızrak'ı vereceğim ve harekete geçeceksiniz.”

Hepsi buydu. Açıklama ya da sorulara zaman yoktu.

Weber gitti. Michael kendisine ayrılan Tabut'a girerek kapagını kapadı.

SinirBağlar, halihazırda nemli teninde kayarak ilerlerken gözlerini kapadı.

3

Gözlerini tekrar açtığında, beyaz mermerden, genişçe bir odadaydı. Mermerin damarları, içlerinden zehirli bir sıvı akıyormuşçasına nabız gibi parıldayıp sönüyordu. Sarah ve Bryson oradaydı. Ve

Ajan Weber de; üçü de Uyanık'ta soyunmadan önce oldukları gibi görünüyorlardı.

"Eh, yine buluştuk," dedi Weber, başıyla gergin bir selam vererek. Onlara arkasını dönerek parlak duvarlardan birine yaklaştı ve yüzeyindeki bir desene dokundu. Tıslamalar ve bir takırtı eşliğinde bir çekmece kayarak açıldı.

Weber, "İşte," dedi ve askılı, siyah bir çantayı dikkatle çıkardı. İçindeki kutumsu şey çantaya biçimini vererek ne olduğunu belli ediyordu.

Mızrak.

Weber onlara döndü ve programlamak için yıllarını harcadığı bu değerli aleti taşıma konusunda en çok kime güvenebileceğini tartarcasına Michael ile arkadaşlarına uzun uzun baktı.

"Al bunu, Michael," dedi sonunda, çantayı ona uzatarak.

Michael, kadının neden kendisini seçtiğini merak ederek bir an tereddüt ettikten sonra çantayı alıp askısını omzuna geçirdi. Çantayı kalçasına yaslayıp fermuarını açtı ve tam olarak beklediği şeyi gördü: Parlak metal ve renkli kablolar. Weber ona doğru eğildi ve saçları Michael'ın yüzüne süründü. Kadın elini çantanın içine uzatarak aletin yan tarafındaki küçük bir tuş takımını işaret etti ve koruyucu kapağını açtı.

"Bunu görüyor musun?" diye sordu. "Bunu açıp sekiz rakam gireceksin. Şifreyi ezberlediğini umuyorum."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Michael, kendini aptal gibi hissederek. "Bunu çalıştıracamız ve bütün sorunlarımız çözülecek mi?"

Weber geri çekilerek başıyla onayladı. "Size söylediğim gibi: binayı bulun, içeri girip programın merkezini bulun, Mızrak'ı yerleştirin ve şifreyi girin. Sonuçlar feci olacak. Hemen dışarı çıkıp bir Geçit'e gitmelisiniz ya da çıktığınızda sizi ben Kaldırırım. Keşke bu kadar tehlikeli olmasaydı."

Sarah, Michael'ın kalçasına dayalı çantaya bakarken kollarını kavuşturarak, "Neden bu kadar sorunsuz gitmeyecekmiş gibi hissediyorum?" diye sordu.

"Oraya sizi göndermemin nedeni bu," diye cevap verdi Weber. "Size güveniyorum. Neler başarabildiğinizi gördüm. Ajanlarımın arasında işler... çok karışık. Bunun sessiz, küçük bir operasyon olması gerekiyor."

"Ya Gizleyici programlarımız?" diye sordu Bryson. "Onlar hâlâ çalışıyor mu?"

Weber başıyla onayladı. "Elbette. Kaine'in sizi fark edeceğini hiç sanmıyorum. Aynı kurallar geçerli; kodu eskisi gibi göremeyeceksiniz ve *Derin Hayatdamarı*'nın ne kadar gerçekçi olduğuna, kendi gözlerinizle görene kadar hiçbir şekilde inanamayacaksınız. Gerekirse AğEkranlarımızı kullanın."

Michael'a mahcup bir ifadeyle baktı. Michael hayatının neredeyse tamamını Derin'in gerçek dünya olduğunu sanarak geçirmişti. Weber'in sözleri ona kaybettiklerini acı verici şekilde hatırlatmıştı.

"Şimdi, sizi göndermeden önce başka sorusu olan?" Weber onları bir an önce yollamaya hevesli görünüyordu.

Michael ve arkadaşları birbirlerine bakarak omuz silktiler.

Ajan Weber memnun görünüyordu; hatta neredeyse gülümsüyordu.

"Güzel," dedi kadın. "Artık sizi *Derin*'e Tıkma zamanı geldi."

4

Michael, Sarah ve Bryson'm arasında sırtını mermer duvara yaslanmıştı. Weber onlara el ele tutuşmalarını ve işler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin birbirlerini bırakmamalarını söylemişti. Bry-

son'ın eli dolgun ve terli, Sarah'ninki zarif ve yumuşaktı. Michael onunkinden daha çok hoşlanmıştı.

Weber birkaç adım ötelinde, ciddi bir ifadeyle onlara baktı. "İşin büyük bölümünü ben yapacağım," dedi. "Sizin tek yapmanız gereken, gözlerinizi kapamak ve... deneyimleyeceğiniz yoğun hislere dayanmak."

"Yani dayanılmaz acıyı kastediyorsun," diye mırıldandı Bryson. "Beni ağlatacak olan acıyı."

Michael hafifçe gülümsedi fakat kalbi uzun yıllar önce izlediği bir çizgi filmdeki tavşaninki gibi atıyordu. Bu kısmın bir an önce bitmesini istiyordu.

"Acı, evet," diye cevap verdi Weber. "Ama acıdan daha kötü şeyler de vardır. Sadece birbirinize tutunun, paniğe kapılmamaya çalışın ve... dayanın. Sandığınız kadar uzun sürmeyecek. İçeri girdiğinizde işiniz olabildiğince kısa sürede bitirin." Michael'm, düşmemesi için omzuna çapraz astığı çantaya baktı. "Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Michael bir an önce harekete geçmek için sabırsızlanarak gergin bir tavırla başıyla onayladı.

Ajan onlara sıcak bir gülümsemeyle bakarken yüzü, Michael'in anlayış olduğunu sandığı bir ifadeyle kırıştı. Bunun az da olsa yardımı dokundu ve Michael yalnız olsalar ona sarılıp veda edebileceğini hissetti.

"Pekâlâ," dedi Weber. "Gözlerinizi kapayın."

5

Sürecin başlaması bir-iki dakika sürdü. Michael kısa bir süre saniyeleri saydı ama sonra iyice gerildiğini fark edip saymaktan

vazgeçti. Fark ettiği ilk şey ışıkların kararması oldu. Karanlık onları sardı ve gözlerini açma dürtüsü duydu. Weber gözlerini kapmalarını söylerken ciddi miydi, yoksa sadece yardımı dokunur diye mi söylemişti? *Lanet olsun*, diye düşündü. Bunu sormayı akıl etmesi gerekirdi.

"Sizce..." diye başladı ama yüksek bir uğultu sözünü böldü.

Havanın aniden ağırlaştığını, kulak zarlarına baskı yapmaya başladığını hissetti. Teni karıncalanıyordu ve kendini giderek daha rahatsız hissederek kıpırdandı. Tek yapabildiği, arkadaşlarının ellerini ne olursa olsun bırakmamak üzere tutmaktı. Ne olursa olsun. Onlara ihtiyacı vardı; hayal edemeyeceği kadar çok korkuyordu. Belki de durumu bu kadar kötüleştiren, neler olacağını bilmemektir.

Dünya üzerine yükleniyor, ses giderek güçleniyordu. Michael, dondurucu suyun içine uzanmış gibi, Tabut'undaki SıvıJellerin tenine baskı yaptığını zihninde canlandırdı. Tekrar kıpırdamaya çalıştı ama işe yaramadı. Gerilim yüzünden nabzını şakaklarında, boynunda, dirsek kıvrımlarında ve bütün vücudunda hissediyordu.

Küt.

Küt.

Küt.

Bir şey onu Bryson ve Sarah'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu fakat arkadaşlarının ellerini bırakmadı. Kayıp gitmemeleri için parmaklarını onlarınkilere sıkıca kenetledi. İçgüdüsel bir şekilde gözleri açıldı ama karanlıktan başka bir şey göremeyince tekrar kapadı. O çekiştirme hissi devam ediyordu ama arkadaşlarını ondan ayırmak yerine bedenini etkiliyor, sanki bir güç kaslarını, kemiklerini, derisini ve liflerini... her şeyi parçalamaya çalışıyordu. Onu inanılmaz bir şekilde *esneterek* geriyordu. Ağır gerilim her

saniye kötüleşirken canı çok yanıyordu. Sonra acıyı hissetti; onu inleten küçük kasılmalar. Bedeninden parçalar *kopuyordu*.

Uyku'dayım, diye düşündü, paniğe kapılmak üzereyken. *Bu gerçek değil, böyle bir şey olmuyor. Dayan. Sakın pes etme.* Bryson'ın bir şey söylemeye çalıştığını sandı ama bütün damarlarında hissettiği nabzının ritmini yakalamış olan uğultuda arkadaşının sesi kayboldu.

Küt.

Küt.

Küt.

Kalp atışları. Gürültünün zonklayışı; kulaklarına, yüzüne, tenine uyguladığı basınç.

Küt.

Küt.

Küt.

Güç onu etkilemeye, uzun bir hat üzerinde ileri ve geri çekiştirmeye devam ediyordu. Michael bu durumda vücudunun ne kadar ince ve iğrenç görünebileceğini hayal ederek ürperdi. Acı yoğunlaşarak sinirlerine yayıldı ve dayanılmaz hale geldi. Bir şey vücudundaki bütün molekülleri parçalamaya çalışıyormuşçasına sürekli ve vahşi bir ıstırap. Çığlık attı fakat uğultunun yuttuğu zayıf bir sestten başka bir şey çıkmadı. Güç onu çekiştiriyor, inceltiyor, inanılmaz uzunluklara ulaştırıyor, nabzını giderek daha da güçlendiriyordu.

Küt.

Küt.

Küt.

Zihninin bir köşesinde parmaklarının hâlâ Sarah ve Bryson'ın kilere kenetlenmiş olduğunu biliyordu ama her şey uzun, ince bir doku şeridi gibi gerilmişti ve acı doluydu.

Küt.

Küt.

Küt.

Daha ince.

Daha sert.

Acı.

Bir uğultu, vızıltı ve zonklama kasırgası.

Çıglıklar.

Hiçbir anlam taşımayan, hayal meyal kod satırlarına tutunmak.

Dünyanın çöküşü.

Acı. Ah, acı.

Hızla dönmek.

Ezilmek.

Daha fazlasını kaldıramayan zihni nihayet pes edip kendini kapadı.

Geride hiçbir şey kalmadı.

Bir kalp atışı bile.

20. BÖLÜM

YERLEŞTİR VE TETİKLE

1

Zamanın akışından tamamen habersiz, hatta herhangi bir şey güçlükle fark edebilecek kadar bilinçsiz halde boşlukta süzülüyordu. Ancak acı dinmişti ve karanlık onu tutuyordu, böylece uykuya daldı.

Bir parlaklık, parıldayan bir kızılık hissederek uyandı. Gözlerini birkaç kere kırpıştırdı, sonra açık tutabilmek için kıstı. Sırtüstü uzanmıştı. Gökyüzü çok yukarılardaydı ve birkaç bina Michael'in pek seçemediği bir şeye uzanan parmaklar misali, maviliğin ortasında bir noktada birleşiyormuş gibi görünüyordu.

Halsizlikten başı dönüyordu ve yan dönmenin de pek faydası olmadı. Sersemlik hissiyle duraksadı ve Sarah ile Bryson'ın yakınında hâlâ uyuduklarını gördü. Ortalıkta başka kimselerin olmadığı, aslında beton, toz ve çöpten başka hiçbir şeyin olmadığı uzun bir ara sokağın sonundaydılar. Havanın nemli sıcağı yüzünden kendini yapış yapış ve yağlı hissediyordu.

Çevresinin keskin gerçekliği. Ajan Weber'in başarılı olduğu anlamına geliyordu. Kadın gerçekten becermişti.

Michael ve arkadaşları *Derin Hayatdamarı*'ndaydı. Weber onları oyunun yoğun ve karmaşık kodunun içine Tıkmıştı. Michael yeniden evinde... hep yaşadığı yerdeydi. Ne hissetmesi ya da düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Belki, ama sadece belki, ailesi ve Helga, Derin'de bir yerlerdeydi. Belki kapana kısılmış, hapsedilmiş ya da onun kadar kötü bir durumdaydılar. Gerçekten de kodları silinip tamamen ortadan kaybolmuş olabilirler miydi? Gerekirse kodun her bir basamağına tek tek bakarak onları arayacağına yemin etti; elbette önce Kaine meselesini hallettikten sonra...

Ki bu düşünce, her şeyi bir panik patlaması halinde hatırlamasına neden oldu.

"Bryson!" diye bağırdı ve hızla, Weber'in çantasının hâlâ yanında, askısının göğsüne çaprazlama takılı olduğunu kontrol etti. Mızrak'ın keskin ve sert köşeleri ile ağırlığını hissederek az da olsa rahatladı. "Sarah! Uyanın!"

Michael'ın arkadaşları homurdanarak gözlerini ovaladılar. Sonra en az Michael kadar gözlerini kırptırıp kıstılar. Ancak kısa süre sonra hepsi ayağa kalkmıştı; Tıklıma işkencesi Michael'ın tahmininden daha çabuk geçmişe gömülmüş, sıradan bir anyıya dönüşmüştü.

Sarah, bir çember çizerek dönerken, sanki başka bir gezegene ayak basmışçasına, "Burası muhteşem," dedi. "Çok... gerçek." Tepelerinde onlarca kat yükselen en yakındaki binaya uzanıp betonuna dokundu. "Uyku'da olduğumuza inanmak güç."

Michael, dalgın dalgın, "Bir de bana sor," diye mırıldandı. Zihni ailesinin görüntüleriyle doldu ama zaman kaybetmeden harekete geçmeleri gerekiyordu. Ajan Weber, Gizleyici kodlarla ilgili ne demiş olursa olsun Michael bir daha asla Kaine'in onları

bulamayacağı yanılsamasına düşmeyecekti. “Şu işi bir an önce halledelim.”

Bryson kapalı gözlerini, Michael konuşmayı kesince açtı. “Bizi içeri yolladığı geçen sefer gibi. Kod yok. Programları her zaman-
kinden daha güçlü.”

“Bende bütün veriler yüklü,” diye karşılık verdi Sarah. “Bir saniye.” KulakDüğmesi’ni hızlıca sıktı ve yeşil AğEkranı’nın görüntüsü önüne yansıdı. Sarah ekranı birkaç kere kaydırıp bir yerlere tıkladı. “Vay canına. Weber cidden çok başarılı. Bizi gerçekten çok yakına Tıkmış. Bir kilometreden daha yakınız.”

Michael tekrar çantaya baktı. Mızrak’tan olabildiğince çabuk kurtulmak istiyordu. “Haydi gidelim o zaman.” Daha cesaret verici bir şeyler söylemesinin daha iyi olabileceğini düşündü ama aklına başka bir şey gelmemişti.

Bryson ellerini megafon gibi ağzının kenarlarına koydu ve “Kaine! Seni gömmeye geliyoruz!” diye bağırdı.

Sarah onun omzuna bir şaplak attı. “Ne halt ediyorsun?”

“Evet ya,” diye ekledi Michael. “Bugüne kadar yaptığın en aptalca şey olabilir.”

Bryson omuz silkti. “O fare bokundan nefret ediyorum.” Bu konuda onu suçlamak zordu.

Üçü birlikte, ara sokak boyunca Kaine’e doğru koşmaya başladı.

2

Aradıkları binanın önündeki kaldırımlardan bir sürü yaya geçiyordu. Tıpkı Ajan Weber’in SAG Harekât Odası’nda açtığı devasa haritadaki gibi görünüyordu. Yüksek iki binanın arasına sıkışmış, üç katlı, küçük birkaç penceresi olan, çirkin bir çelik ve beton

yığınıydı; bir zevksizlik abidesiydi ve Michael ne gibi bir tarihsel önemi olduğunu hayal edemiyordu. Tarih boyunca inşa edilmiş en sevimsiz, karaktersiz, işe yaramaz binalardan biri olabilir miydi?

“Hah,” dedi Bryson. “Bir sarayda ya da kalede yaşamasını beklerdim.” Üç arkadaş, Kaine’in evini bir-iki bina öteden ince-
liyorlardı.

Sarah, “Fazla göze batardı,” diye karşılık verdi.

Bryson kaldırıma tükürdü. “Şu işi bitirmeye can atıyorum.”

Michael, içinde kızıl bir güneş gibi yükselen öfkeyle, “Bunu ben yapacağım,” dedi.

Bryson ve Sarah aynı anda, “Ne?” dediler.

Michael bakışlarını binadan kaçırdı. “Mızrak’ı ben yerleş-tireceğim. Ve ben tetikleyeceğim.” Kelimeleri dikkatle seçerken duraksadı. “Onu ben öldüreceğim için mutluyum.”

Arkadaşları hiçbir şey söylemediler. Bryson başını yukarı aşağı sallarken Sarah yere bakıyor, Michael için endişeleniyormuş gibi görünüyordu. Belki de kendi anne ve babasını düşünüyordu. Ancak bunu Michael yapmalıydı. Kaine onun ailesini, hayatını, Helga’sını almıştı. Michael’ın hayatının sahte olması, bir programdan ibaret olması önemli değildi. Ailesini ve Helga’yı sevmişti. Mutluydu. Zekâsını sarıp sarmalayacağı gerçek et ve kemikten bir kılıf bunu telafi etmeye yetmezdi.

Mızrak’ın, Weber’in öngördüğü kadar berbat etkileri olsa da, Uyku’daki bütün KatilSimler peşinden gelse de kendisi düşmeden önce aleti tetikleyecek ve Kaine’i öldürecekti.

Bryson, “Hazır mıyız?” diye sordu. “Vakit daralıyor.”

“Ben hazırım,” dedi Michael.

Sarah yeniden toparlanmış, kararlı görünüyordu. “Ben de. Keşke daha iyi bir planımız olsaydı. Bu işi kodun içinde yüzmeden yapmak çok zor olacak.” Elini, sanki KulakDüğmesi’nden tiksini-

yormuşçasma onun dibinde salladı. “Sanırım bu antika zimbirtila idare etmek durumundayız.”

“Aynen öyle,” dedi Michael. “İdare edeceğiz.” O binaya girip bu işi halledebileceklerine dair şüphesi yoktu. Onu endişelendiren kısım binadan *çıkması*; Kaine, davetsiz misafirleri olduğunu anladığı anda yaratıklarını binaya salacaktı. “Yandaki gökdelende kapıların önünde çukur bir niş var. Kaine’in güvenlik sistemini kurcalarken orada saklanabiliriz.”

“İyi bir plan,” dedi Bryson. “Oraya giderken şapşal *Derin* turistleri gibi görünmeye çalışın ve girmek istediğimiz binaya bakmayın.”

“Ve hızlı yürümeyin,” diye ekledi Sarah. “Ya da fazla yavaş.”

Bryson tekrar, “Ve...” diye lafa girdi ama Michael çoktan yürümeye başlamıştı.

Bir saniye daha bekleyecek sabrı kalmadığından, “Gidelim artık,” dedi.

3

Yan binadaki nişe olaysız ulaştılar ve kimse yanlarından geçerken onlara şöyle bir bakmak dışında dikkat etmemişti. Onlar sadece bir grup ergendi. Biri çantasını göğsüne çaprazlama takmıştı, Sarah’nın AğEkranı önünde çoktan açılmıştı; öğrenci gibi görünüyorlardı ve çalışmak için oturmaları da bu izlenimi destekliyordu. Michael etrafındaki insanlara hayret ediyordu; *Derin Hayatdamarı*’na çalışıp çabalayarak girmeye hak kazandıkları için tuhaf bir şekilde onlara imreniyordu. Elbette çoğu programın evrenini gerçekçi göstermek üzere tasarlanmış Tanjantlardı.

Yapılacakları kendi aralarında paylaşmışlardı ve Michael'a, hem güvenlik görevlilerini ve meraklı insanları çekebilecek sesli alarmları hem de Kaine'in bu sefer kim bilir neye benzeyecek ordusunu peşlerine düşürebilecek iletişim uyarılarını devre dışı bırakmak düşmüştü. Sarah güvenlik duvarlarını aşmanın yolunu araştırıyordu. Bryson da kameralara ve kilit sistemlerine odaklanmıştı.

Michael çalışırken bir yandan da Ronika'nın Siyah ve Mavi Kulübü'ne girmeye çalıştıkları zamanı hatırlayıp duruyordu. Sanki üzerinden milyon yıl geçmişti. Beyinsiz iki fedaiyi kandırmak kadar kolay yöntemlerle bir yerlere girebildikleri o günleri özlüyordu.

Bir süredir çalışıyorlardı ki Sarah, "Bu... garip," dedi.

Michael onun neyi kastettiğini biliyordu. Böyle sistemleri daha önce hiç görmemişti... Çok temel niteliklere sahipti; çokkatmanlı ve fazlasıyla korunaklı olmasına rağmen alışık oldukları türden karmaşık bir yapıdan bahsetmek zordu.

Bryson, ekranına dikkatle bakarak, "Ben nedenini biliyorum," diye karşılık verdi. "Babam bana eski programlama günlerinden birkaç numara öğretmişti. Bu, *acayip* antika bir sistem örnek alınarak tasarlanmış. Yani onyıllar öncesinden falan. Kaine neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Şüpheleri üzerine çekmemek için," dedi Michael. Arkadaşlarına bir göz attı ama onlar başlarını kaldıramayacak kadar meşgullerdi. "Gerçekten çok gelişmiş ve ağır bir sistem kursaydı insanlar içeride ne olduğunu görmeye *o kadar çok* heveslenirlerdi. Uyku'daki en iyinin de en iyisi oyuncuların ve korsanların mekânında olduğunu düşünürsek, bu pek iyi olmazdı. Klasik göz önünde saklanma stratejisi."

Sarah bundan şüpheliydi. “Fazla basit görünüyor. Yarım saate hazır oluruz. Ben sekiz-dokuz saat çalışıp da girersek kendimizi şanslı sayacağımızı falan bekliyordum.”

“Evet, ona ne şüphe,” dedi Bryson. “İnsan, milleti önünden geçip gitmeye ikna etmektense güvenliği şişirmesini bekliyor.”

Michael omuz silkti. “Bilemiyorum. Belki de öyledir. Yine de söylediğim şeyin mantıklı olduğunu düşünüyorum. Haydi, içeri girip beynini havaya uçuralım.”

Kaine o aptal binanın içindeydi; Michael, Tanjant’ın izinin sürülmesine bizzat yardımcı olmuştu ve bu meseleyi artık halletmek istiyordu. Biraz daha zaman harcarsalarsa Kaine merkezi programlamasını başka yere taşıyabilirdi. Michael öfkesiyle yarışır bir heyecanla çalışmaya devam etti.

4

Sarah, söylediği gibi tam otuz dakika sonra AğEkram’ı kapadı. KulakDüğmesi’nden gelen tık sesiyle birlikte derinden iç geçirdi. “Tamamdır. Ben hazırım.”

Bryson kendi ekranını birkaç dakika önce kapamıştı. “Ben de. Kameraların hepsi bir saat öncesinin kayıtlarını döndürüyor. Binanın yanındaki küçük bir ara sokaktan girebileceğimiz bir arka kapı var. Kilitli değil ve binayı patlatmak isteyen delilere açık. Anladığım kadarıyla görünürde koruma falan da yok.”

Arkadaşları bunları söylerken Michael da kendi işini bitirdi. “Bütün alarmlar devre dışı.” Zafer edasıyla kendi ekranını kapadı. “Ve haklısınız, fazla kolay oldu. İçeri girdiğimizde Kaine’in merakına yenilenler için kurmuş olabileceği küçük bubi tuzaklarına hazırlıklı olalım.”

“Aslında ben senin haklı olduğunu düşünüyorum,” dedi Sarah. “Kaine’in ister oyuncu, ister Tanjant olsun kimseye burada muhafızlık yaptıracak kadar güvenebileceğini sanmıyorum. Eminim içeride bir sürü tuzak vardır. İçeri girdikten sonra karşımıza ne çıkacağını kim bilir? KatilSimler olacağına eminim.”

Bryson, “Yine de giriyoruz, değil mi?” diye sordu.

Michael hemen cevap verdi: “Kesinlikle.”

Sarah ise cevap vermeden önce duraksadı: “Elbette.”

Bryson gergin bir gülümsemeyle, “O halde harekete geçelim,” dedi.

5

Bryson, binanın arkasına giden ara sokağın küçük olduğunu söylediğinde dalga geçmiyordu. Michael yürürken yan dönmek zorunda kalıyor, göğsü ve sırtı tuğla duvarlara sürtüyordu. Peşinde Sarah ve Bryson’la önden o gidiyordu; önlerinde betondan bir vadi ve ayaklarının dibinde, her adımı bir maceraya dönüştüren, onlarca yıllık çöp vardı. Güneş, onları sıkıştıran yüksek uçuruma pek nüfuz etmediğinden yolculuklarında ürkütücü bir alacakaranlık hissi vardı.

Yarı yola geldiklerinde Michael duraksayıp arkasına baktı. “Şimdiye kadar iyi gitti. Tepeden bir şey atlayıp gırtlaklarımızı parçalamaya kalkışmadı.”

“*Derin Hayatdamarı*’m düşünüp duruyorum,” dedi Sarah. “Gerçek hayatı kopyalamak istediklerini söylerken bunda çok ciddiler, değil mi? Düşünebiliyor musunuz? Michael, sen bunun sahte olduğunu bile anlayamadım! Bu programın gerçekçiliğine

inanamıyorum. Sanki gerçek hayattaki kurallara uymamız gerekiyormuş gibi.”

Bryson dalga geçercesine hıhladı. “Şom ağızlılık etne. O kuralları çiğneyecek biri varsa o da Kaine olacaktır. Eminim sadece bizim şu arka kapıdan girmemizi bekliyordur, sonra Uyku’da bugüne dek acı kaynağı olmuş ne varsa üzerimize salacaktır.”

“Ne kadar da iyimsersin,” dedi Michael. Arkasını dönüp ara sokakta ilerlemeye devam etti ve ölü bir farenin üstünden adım atarken Sarah’ın bu manzarayı görmediğini ümit etti. Kendini tutamayıp cıyaklayan Bryson oldu.

Sonunda dar geçidin sonuna vardılar. Michael binanın arkaya doğru ne kadar uzun olduğuna şaşırıyordu; önden bakınca çok küçük görünüyordu. Ama burası Uyku’ydu ve yanlarda perspektif algılarını bozan iki devasa gökdelen vardı.

Nefeslerini düzene sokup kendini hazırladı ve duvarların arasından eğilip dışarı göz attı. Çok daha geniş başka bir ara sokak, binanın ve yanındaki yapıların arkaları boyunca uzanıyordu. Michael uzaktaki insanların ve arabaların seslerini duyuyordu ama burası boş, karanlık ve sessizdi. Ani bir esinti, bir çöp konteynırının kapağını havalandırdı ve çıkan sesle Michael olduğu yerde sıçradı. Menteşeler gıcırdayarak yavaşlayıp sonunda sessizleştiler. Her şey yolundaydı.

Daha geniş olan sokağa çıkıp arkadaşlarına, “Haydi,” dedi. O noktadan itibaren Bryson öne geçti ve onları Kaine’in binasının, kilidini açmayı başardığını söylediği arka kapısına götürdü. Kapı kolu yerine gümüş bir mandalı olan, basit bir metal kapıydı. Girişe çatlak ve yıpranmış betondan üç basamaktan ulaşılıyordu. Bryson basamakların yanında sırtını duvara dayadı ve Michael ile Sarah’da onun yanına dizildiler. Michael alet kullanma hevesiyle omzundaki çantada Mızrak’ın sert köşelerine dokundu.

“Silah kodlamayı denemeli miyiz?” diye sordu Sarah. “Bizi içeride nelerin beklediğini kim bilir?”

Michael, “İşe yaramayacaktır,” dedi ama Sarah’nın bu teklifte bulunurken bile işe yaramayacağını bildiğinin farkındaydı. Derin’e Tıkılmaları bile çok zor olmuştu; başka bir şeyleri sokmaya çalışıp riske giremezlerdi. “Yumruk ve dirseklerinizi kullanın. Mermi, lazer ya da bomba atarlarsa da eğilip saklanın.”

“Sağ ol.” dedi Sarah. “Çok yardımcı oldun.”

“Artık içeri girmekten başka yapacak bir şey kalmadı,” dedi Bryson. Göğsü alıp fazla gürültüyle verdiği derin nefeslerle kabarıp sönüyordu. Michael ile Sarah’ya doğru başını sertçe salladı ve kendini duvardan iterek hızlıca merdivene yönelip basamakları çıktı. Sarah peşinden gitti ve Michael da en arkadan takip ederek basamakların dibinde durdu. Bryson’ın bir anlık tereddüdün ardından mandalı kaldırmasını izledi. Mandaldan bir tıkrı geldi ve kapı pat diye açıldı.

Üçü birden, bütün varoluşlarını emerek yok etmeye hazır, canavarımsı bir yaratığın kükreyerek üzerlerine atılması beklentisiyle donakaldılar. Ancak hiçbir şey olmadı. Michael kapının aralığından görünen karanlık hatta baktı. Kalbinde bir sancıyla, küçüklüğünde Helga’nın ona sorduğu bir bilmeceyi anımsadı.

O yoğun aksanıyla, *Bir kapı ne zaman kapı değildir*, demişti. Michael da, *Ne zaman*, diye sormuştu.

Aralık olduğu zaman.

Onu da ebeveynini sevdiği kadar sevmişti. Ve Kaine bu sevgiyi onun elinden almıştı.

“Haydi, gidelim!” diye fısıldadı hiddetle. “Hemen!”

Bryson kapıyı kırarcasına iterek açtı ve üçü birlikte içeri süzuldüler.

6

Depodan ibaret görünen bir odaya girdiler; geniş, tozlu ve ortadan bel vermiş yamuk raflara dizili kutularla doluydu. Eşyaların çoğu mekanik döküntülerdi: kablolar, metal parçaları ve açıkta duran devre kartları. Michael, odanın diğer ucuna geçtikleri birkaç saniyede *Derin*'in neredeyse mükemmel programlamasını bir kez daha takdir etti. Bozulmuş parçalara kadar keskin ve gerçekçiydi.

Ancak durup etrafa bakınmadılar. Sarah'nın AğEkranı açıktı; binanın harita ve şemaları önünde ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Kimse yok,” dedi ve hemen uzun, karanlık bir koridora çıktı. “Hiçbir yerde. En azından ısı sinyallerine göre içerisi boş.”

“Bunun fazla kolay olmadığına emin miyiz?” diye karşılık verdi Bryson. “Gerilmeye başladım.”

Michael, arkadaşına sadece, “*Başladın mı?*” diyebilirdi. “Haydi Sarah, bizi merkezi işlemcinin ya da işte, programlaması neye benziyorsa onun olduğu yere götür.” Çantanın üzerindeki parmakları, orada her an tutup çekebileceği bir tetik varmışçasına sabırsızdı.

“En üst katta,” dedi Sarah. “Binanın merkezinde, bina boyunca uzanan, hatta bodruma kadar iniyormuş gibi görünen bir sütunun içinde. Ama yukarıdan erişmek daha kolay. Bir silo gibi. Tam olarak neye benzediğini çözemedim.”

Bu Michael'a tuhaf geldi... yine de fark etmezdi. Buraya kadar gelmişlerdi ve artık tek yapabilecekleri, ileri gitmekti.

Sarah aniden, “Merdivenler,” diyerek ileri, koridora doğru atıldı.

Michael yanında Bryson'la hemen onun arkasındaydı. Koşarak bir köşeyi döndüler ve yine loş aydınlatmalı bir koridora çıktılar. Sarah ilk kapının önünde durup açtı ve içeri girdi. Bir merdiven boşluğu. Koşarak ve güçleri yettikçe basamakları ikişer üçer atlayarak çıkmaya başladılar. Şimdiye kadar karşılarında kimse çıkmamıştı.

Michael'ın tek duyabildiği, kendi ayak sesleriydi. Korumalar olsa onları çoktan yakalarlardı: Michael bundan emindi.

Demek ki korumalar yoktu.

Bu da hedeflerine vardıklarında onları muhtemelen çok daha beter bir şeylerin beklediği anlamına geliyordu. KatilSim'in ağzını, çenesini, nefesini ve korkunç dijital hırlamasını anımsadı. Sonra bu düşünceyi zihninden atıp yukarı çıkmaya odaklandı.

İkinci kat, üçüncü kat. Başka bir merdiven, çatıya çıkıyordu ama Sarah onun yerine en üst katın kapısını açtı ve kendilerini bir koridorda buldular. Sarah'nın AğEkranı'nın parlaklığı sonuna kadar açıktı ve harita ışıldıyordu. Bir koridordan diğerine. Dön, sonra tekrar dön... Hâlâ insanlardan iz yoktu. Hâlâ kendi seslerinden başka ses yoktu. Michael tavanları, duvarları, köşeleri inceleyip şüpheli bir şeyler arıyordu ama hiçbir şey yoktu. Bina, şimdiye dek adım attığı bütün binalar kadar sıradandı.

Sarah, diğer her şeyden biraz daha yenice görünen büyük bir metal kapının önünde durdu. Kolunu sertçe çekti ve ağır kapı savrulurak açıldı; Bryson işini iyi yapmıştı. Nabız ritmiyle titreşen mavi bir ışık koridora yayıldı ve geldiklerinden beri ilk defa bir ses duyduklar. Işığın ritmiyle uyumlu, derin ve mekanik bir homurtu.

"İçeride," dedi Sarah.

Michael tereddüt etmeden Sarah ve Bryson'm yanından geçip odayı çevreleyen iskeleye adım attı. Ayaklarının altında, Sarah'nın haritada bir siloya benzettği, kilometrelerce aşağı devam eden yuvarlak odayı görebiliyordu. Odanın derinliğiyle bir an nefesi kesildi ve mekânın kendisi de algılarını sarstı. Yanıp sönen ışık; ozon ve metal kokusu. Her yerde makineler vardı: göz kırpan ışıkla boyanan, duvar boyunca uzanan devreler, düğmeler, şalterler, kablolar ve borular.

Ve artık içeri girdiği ve kaynağa yaklaştığı için daha çok atan bir kalbi andıran o uğultu.

Vuum.

Vuum.

Vuum.

Vuum.

Vuum.

Michael, Bryson ve Sarah'nın hemen arkasında olduğunu fark edip olduğu yerde sıçradı. Sanki bir süreliğine çevresi yüzünden hipnotize olmuştu ama arkadaşları da onu pek fark etmeksizin aşağıya uzanan uğultulu ve kalabalık manzaraya bakakalmışlardı.

Michael, dizüstü çöküp çantayı omzundan çıkarırken daha çok kendi kendine, "Pekâlâ," diye fısıldadı. Çantayı dikkatlice iskelenin metal ızgaralı zeminine bırakıp fermuarı çekerek üstünü açtı. Ardından uzanıp Mızrak'ı, en ufak bir yanlış hareketle aleti tetikleyip ölümlerine neden olabilirmişçesine özenle çıkardı.

Gerçek değil, dedi kendi kendine. *Bunların hiçbiri gerçek değil.* Bu ne kadar da garipti; bunca yıldan, bunca oyundan, her şeyden sonra... Uyku'daki yaşamın ne kadar tuhaf olabileceğini ilk defa fark ediyordu. Dünyaları, aslında onun olmayan o dünya nasıl da değişmişti.

Mızrak'ı iskeleye koyduğu sırada Sarah, "Eyyvah," dedi.

Michael başını kaldırıp ona baktı. "Ne oldu?"

Genç kız AğEkranı'na bakarak, "Sanırım şansımız buraya kadarmış," dedi. Yanağından aşağı bir damla ter süzüldü. "Bina'nın dibinden bir dizi ısı sinyali alıyorum. En az bir düzine, belki daha fazla."

Bryson çenesini kasarak başını iki yana salladı. Michael göğsünde bir panik dalgası hissetti.

"Gelenler her kimse içeri giriyorlar," dedi Sarah.

7

Michael'ın zihni durdu. Düşünmeye vakit yoktu; sadece içgüdüleriyle hareket etmeliydi. Artık geri dönme şansları yoktu. Sadece ileri gidebilirlerdi.

Mızrak'ı yerleştir ve tetikle.

Kaine'i öldür.

Sonrasında olacakların önemi yok.

Zihnini göreve odaklayıp aleti dikkatlice eline aldı ve inceledi. Arkadaşları, onu aceleye getirmemeleri gerektiğini bilerek sabırla bekliyorlardı.

Kısa bir bakışla odanın karşı tarafında bir merdiven olduğunu gördü. İskeleden makinenin derinliklerine iniyordu. O tarafa yöneldi.

"Ziyaretçilerimiz binanın zemin katma dağılmış durumda," dedi Sarah şaşırtıcı bir sakinlikle. Michael onun bunu kendi iyiliği için yaptığını biliyordu. Michael'ı bilgilendirmeliydi ama kurabiye tarifi veriyormuş gibi göstermeye çabalıyordu. "Bir tür askeri düzenle dağıldıklarına göre belli ki arama aşamасыndalar."

Pekâlâ, diye düşündü Michael, *kurabiye pişirmeye benzediği söylenemez*. Merdivene ulaştı ve makine, kablo ve boru labirentini incelemek için aşağı eğildi. Yanıp sönen, nabız gibi titreşen ışıklar sanki onu uyutmaya çalışıyordu. Kaine'in merkezi programlaması Dünya'nın derinliklerine kadar iniyormuş gibi görünüyordu; sanki doğrudan cehenneme giden bir tüneldi. Çok uygun bir betimleme. Ve Michael onu havaya uçurmaya hazırdı.

Sarah dakika dakika canlı yayınma devam etti: "İki merdivenden de çıkıyorlar; hem bizim kullandığımızdan hem de binanın diğer tarafındakinden. Birkaçı da asansörle çıkıyor. Üçlü gruplara ayrılmış görünüyorlar. En azından insanlar... KatilSim değiller."

Geliyorlardı. Hem de çok hızlı.

“Silahları var mı?” diye sordu Bryson.

Sarah, “Eee, sanırım var,” diye cevapladı ama ses tonunu anlamlandırmak zordu.

Michael arkadaşlarını arkasını dönmüştü ve merdivenin ilk basamağına ulaşana kadar ayağını kaydırdı. Sol eliyle merdivenin demirine tutunurken Mızrak’ı da sağ koluyla sarmıştı.

Vuum.

Vuum.

Vuum.

Nabız gibi atan ses bütün bedeninde yankılanıyordu.

Vuum.

Vuum.

Vuum.

Bir basamak daha indi, ardından bir tane daha. Mızrak’ı sıkıca tutmaya özen göstererek inmeye devam etti. Sırtı, arkasında çıkıntı yapmış bir devreye sürtündü; her taraf metal ve kablolarla doluydu. Bir basamak daha inerken avuçları terlemeye başlamıştı.

Sarah ve Bryson bir ara harekete geçip iskelede tam Michael’in bulunduğu hizaya gelmişlerdi.

“Merdivenlerde neredeyse üçüncü kata ulaştılar,” diye seslendi Sarah. “Asansördekiler... buradalar. Kapılar şimdi açılıyor.”

O konuşurken birkaç basamak daha inmişti ve duraksayıp yukarı baktı. Sarah sakindi, Bryson ise endişeden harap olmuş halde ağırlığını iki yana verip duruyordu.

Vuum.

Vuum.

Vuum.

Michael devam etti. Her nasılsa yaklaştığını hissediyordu. Weber Mızrak’ın konumunun çok önemli olmadığını, yalnızca merkezde bir yerlere yerleştirmelerinin yeteceğini söylemişti. Doğru

yere ulaştığında bunu anlayacağını. Bu yüzden Michael omzu ve boynu tutulsa, kolları ağrısa da devam etti.

Sonra onu gördü.

En az beş metre inmişti. Mızrak'ı hâlâ sağ koluyla sararken sol kolunu en yakındaki demir basamağa dolayıp dikkatle döndü ve yavaşça, *vuum, vuum, vuum* uğultusuyla eşzamanlı yanıp sönen parlak mavi ışık kümesine baktı. Bu dip dibe tıklanmış, zonklayan yığında her şey daha parlak, sıcak ve ışıltılıydı. Hava titreşiyordu; vızıltısını teninde hissedebiliyordu ve boynundan sırtına kadar tüyleri diken diken oldu.

Bu binanın bir kalbi varsa, kesinlikle burasıydı.

“Koridorda koşarak ilerliyorlar!” diye bağırdı Sarah. Michael artık onu göremiyordu bile. “Yalnızca birkaç saniyen var!”

Bryson sonunda sükûnetini kaybetti. “Acele etsene dostum! Neden bu kadar uzun sürüyor?”

Michael onu umursamayarak merdivende dengesini sağladı. Mızrak'ı kolunda biraz aşağı kaydırды, sonra elini kenarı boyunca kaydırıp aleti kavradı. Elleri terden kayınca az kalsın Mızrak'ı düşürüyordu ama hızla ileri doğru hareket edip onu yakalayıp göğüs kafesine bastırdı.

Sarah, “Kapıdalar!” diye bağırdı.

Michael da yukarı doğru, “Hallettim sayılır!” diye bağırdı.

Sanki zaman esniyor, ses vuruşlarıyla ölçülüyordu.

Vuum.

Mızrak'ı daha sıkı tuttu ve kolunu uzatıp ışık ve kablo yığınının içine doğru eğilerek bedeninden uzaklaştırdı.

Vuum.

Yukarıdan boğuk bağırışlar duydu. Bir kapı çarpılarak açıldı.

Vuum.

Michael yanıp sönen ışıkların arasında ufak bir kablo yatağı buldu ve Mızrak'ı nazikçe üstüne doğru itip sağlam şekilde oturan kadar hafifçe oynattı. Kayıp düşmeyeceğinden emin olacak şekilde yavaşça bırakıp ellerini geri çekti.

Vuum.

İskelede ayak seslerinin gümbürtüsü duyuldu, bir adam bağırdı, bir kadın seslendi.

Sarah, "Yap şunu, Michael!" diye haykırdı. "Weber bizi Kaldıracaktır!"

Vuum.

Elleri arkasındaki merdiven demirinden kayınca öne doğru savruldu ve yüzü Kaine'in zihninin sıcak karmaşasına gömüldü. Bir kablo denizine dolanmıştı ve metal, tenini yakıyordu. Mızrak hemen önünde, tuş takımı parmak uçlarındaydı.

Vuum.

Sarah bir çığlık attı, ardından üstteki iskeleyi sarsan ağır bir patırtı geldi. Bryson boğuk bir sesle haykırdı. Bir patırtı daha. Tingirtiler. Bağırışlar. Daha fazla ayak sesi.

Michael şifrenin ilk rakamını girdi.

Vuum.

Bir adam, diğer her şeyi bastıran bir sesle aşağı doğru gürledi. "Her ne yapıyorsan hemen dur! Derhal!"

Michael onu umursamayarak bir sonraki rakamı girdi. Ve sonraki, bir sonrakini.

Vuum.

Birilerinin merdivenden iniş tingirtilerini duydu. Parmakları kayarak bir sonraki rakamı bulup bastı. Sonraki ve bir sonraki.

Vuum.

Yine adamın sesi; daha yakın, daha yüksek.

"Kılını dahi kıpırdatma yoksa ateş ederim!"

Michael şifrenin son rakamını girdi ve bir klik sesi duydu.

8

Bir silah patladı ve mermi, vızıldayarak Michael'ın kulağının dibinde bir şeye saplandı.

Michael, "Tamam, tamam!" diye bağırdı. Durduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. Zaten artık önemli değildi. Görev tamamlanmıştı. Ajan Weber'e yalvarırcasına, *Kaldır bizi*, diye düşündü. *Lütfen*, hemen. *Bizi hemen kaldır*.

Adam daha sakince, "Kabloların arasından çık ve yavaşça aletten uzaklaş," dedi. "Bu merdivene dön. Hemen."

Michael, "Tamam," dedi ama gözleri hâlâ Mızrak'taydı; aletin ne yapacağını merakla bekliyordu. Kablo düğümlerinin arasından çıkmaya çalışırken izliyor, bekliyor, umut ediyordu. Henüz hiçbir şey olmamıştı.

Sonunda ayağını merdivene uzattı ve en yakındaki demire bastı. Kabloların ve boruların tepesinde çömeliip kendini geriye doğru itti, arkasını döndü ve merdivene sarıldı. Devasa silahlı adam tepesindeydi.

"Güzelce ve yavaşça," dedi adam. "Tırman bakalım. Bir haltlar karıştırmaya kalkışma yoksa yemin ederim bir sonraki mermi hedefini bulur."

Michael başıyla onayladı ve omzunun üzerinden Mızrak'a son bir kez bakarken adamın emirlerine tamamen uymayı bekliyordu. Weber'in de onları bu beladan bir an önce...

Aniden içi buz kesti. Tam bakışlarını Mızrak'tan uzaklaştırıyordu ki alet yeniden tüm dikkatini çekti. Çakılıp kalmışçasına bakıyor, ne gördüğünden emin olamıyordu. Tüm alet... eriyordu.

Artık şekli kare, kenarları keskin değildi. Aletin metali eğilip bükülerek, bir gümüş çorbasına dönüşürken kabloları da kenarlarından sarkıyordu. Yapış yapış sıvı, üzerine yerleştirildiği kabloların arasına süzölmeye, sonra da alttaki devrelerin üzerine yağmur damlacıkları gibi düşmeye başladı.

Damlacıkların bir kısmı yana doğru hareket ederken Michael gözlerini ayıramıyordu. Bir kısmı da *yukarı* gidiyordu. Mızrak'ın tamamı saniyeler içinde, fizik kurallarını altüst ederek her yöne uçuşan minik gümüş damlacıklarına dönüşmüştü. Michael'ın akıma gelen tek açıklama, bir tür manyetizma meydana geldiğiydi.

Yukarıdaki silahlı korumaya baktı ve onun da bakakaldığını fark etti. Ancak sonra adam onunla göz göze geldi.

“Siz ne yaptınız böyle?” diye sordu, öfkeden çok, gerginlikle. “O alet de neyin nesiydi?”

“Doğruyu söylemek gerekirse,” dedi Michael, “hiçbir fikrim yok. Senden daha fazla maaş alan biri bana bunu buraya koyup birkaç tuşa basmamı söyledi, ben de yaptım.”

Adam karşılık vermeye fırsatı olmadı. Aniden hava bir ses karmaşasıyla doldu. Ardından aletten kıvılcımlar saçıldı. Nabız uğultusu kesildi ama yerini devasa metal tabakaları eğilip bükölüyormuşçasına bir ses aldı.

Adam, “Neler oluyor?” diye bağırdı. Yüzü korkuyla aydınlanmıştı ve terle parıldıyordu.

Michael da korkuyordu. Yine de omuz silkmekten başka bir şey yapamadı.

Adam, “Yukarı çık,” diye emretti ve tekrar tırmanmaya başladı.

Michael bir üstteki demire uzandı ve tuttuğu anda her yer sallanmaya başladı. Sesler de artmıştı.

Koca bina sarsılırken Michael tırmanmaya devam etti. Kaine'in merkezi programlamasına yayılmış mavi ışık denizi titriyor, yanıp

sönüyor, pathyordu; devre levhaları duvarlardan sıyrılıp düşerken çekirdeğin diğer parçalarına çarpıp bozuyorlardı. Isı hızla yükseldi ve merdiveni hızla tırmanan Michael'ı kavurdu.

Korumanın ardından kendini iskelenin üzerine çektiğinde, Bryson ve Sarah'nın elleri arkalarında kelepçelenmiş halde çıkışa doğru sürüklendiklerini gördü. Dünya sarsılırken bina ileri geri sallanıyordu ve boşta eli olan herkes destek amacıyla bir yerlere tutunuyordu. Çekirdek içeri doğru çökerken dipten alevler yükseldi. Gürültü sağır ediciydi.

Michael'ın peşine düşen adam silahını onun yüzüne doğrultmuştu. "Önce binadan çıkacağız, sizinle sonra ilgileneceğiz! Şimdi git! Hep arkanda olacağım!" diye bağırdı.

Michael başıyla onayladı. Ajan Weber onları *Derin Hayat damarı*'ndan kaldıracaktı. Bunu *yapacaktı*.

Böylece yürümeye başladı. İskele boyunca, tökezleyip sendeleyerek. Diğer korumalar gibi, sıcak olsa da tırbazanlara tutunmuştu; odanın çöken merkezinden kızgın hava yükseliyordu. Michael'ın bedeni ter içinde kalmıştı ama koruma silahını sırtına dayayarak onu iterken ilerlemeye devam ediyordu.

Sonunda kapıya ulaştı ve koridora çıktı.

Arkalarında bir şey havayı yırtarcasma, hızla yararak patladı. Bina yerinden oynadı.

Michael koridor boyunca koşup bir köşeden döndü. Ayağı takıldı ama dengesini korudu ve arkadaşları ile diğer korumaların olduğu merdivene koştu.

Basamakları üçer beşer atlayıp aşağı indiler.

Bir patlama daha.

Bina sallandı.

Michael düştü.

Tekrar kalktı.

İkinci katın sahanlığındaydı. Daha fazla merdiven. Birinci kata ulaştılar ve sendeleyerek koridora daldılar. Ve bir köşe daha. Bu sefer farklı bir yöne, arka kapı yerine binanın ana kapısına yönelmişlerdi. Birkaç patlama havayı deldi. Michael ve diğer herkes yere düştü. Ayağa kalktılar. Toz ciğerlerine doldu. Kaçmaya devam edip çıkışa ulaştılar, kendilerini güneş ışığına ve sokağa attılar.

Dışarıda silahlı başka adam ve kadınlar bekliyordu. Arkalarında, kargaşayı izleyen bir kalabalık toplanmıştı. Yol boyunca hem yerde hem de havada, içi boş, ışıkları yanıp sönen itfaiye ve polis araçları sıralanmıştı.

Michael'ın başı dönüyor, kasları yanıyordu. Ani parlaklığın yanı sıra gözüne akan ter görüşünü bulanıklaştırdığından zar zor görüyordu. Artık binadan çıkmışlardı ve onu itekleyerek yürüten koruma onu sertçe tutup daha uzağa, diğerlerinin Bryson ile Sarah'ı götürdüğü yere sürükledi. İki adamın, kapılarını az önce açtığı, büyük, siyah bir kamyonete doğru.

Michael, güçlükle ayakta durup tökezleye tökezleye ilerlerken, "Weber," diye fısıldadı. "Weber." Bir Geçit arayarak, görürse ona doğru koşup koşamayacağını merak ederek etrafına bakındı. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Sürecin bu aşamasını düşünmemişti ama bundan daha farklı olması gerekirdi.

Mızrak'ı yerleştirip tetikle. Sonra Weber seni Kaldırsın.

Aniden, sanki bir kâbus gibi, *Gabby* belirdi. Kalabalığın içinde insanları iterek Michael'a doğru koşuyordu. Michael ona baka-kaldı; anlayamıyordu.

Kız, yüzü dehşete bürünmüş halde doğrudan ona doğru koşarken, "Jax!" diye bağırdı. Peşinde iki polis vardı. "Michael!"

Michael, "*Gabby*?" diye fısıldarken kendi sesini zor duydu. Neler oluyordu?

Polislerden biri kolunu yakaladığı sırada Gabriel, "Gerçek değil!" diye bağırdı. "Yani *gerçek* demek istiyorum! Sizi kandırdılar! Size asla yardım etmemeli..." Diğer polis elindeki copu kızın kafasına indirdi ve Gabriel yere yığıldı.

Söyleyecek söz bulamayan Michael çığlık attı; kendi kulaklarını bile delip geçen, kan donduran bir sestti. Bedeninin her hücresinden kopup gelen, kafa karışıklığı ve acıdan doğan bir banşı feryadıydı. Birileri onu ileri itti ve Gabby'yi kaybetti.

Arkadaşlarını kamyonetin arkasına atıyorlardı. Michael'ın içini panik sardı. Hayır, hayır, hayır. Her şey çok *yanlıştı*.

"Gabby!" diye bağırdı.

Bedenini savurarak onu zapt eden adamın ellerinde dönerek Gabby'yi görmeye çalıştı. Adamın elinden sıyrılınca sendeleyerek arkasını dönüp koşmaya başladı. Gabby'ye doğru.

Yanlış.

Her şey.

İnsanlar kızın başına üşüşmüşlerdi. Oraya kadar gidebilse... Gabby'yi bulabilse, ona yardım edebilse, kalabalığa karışabilse...

Önüne tepeden tırnağa simsiyah zırh kuşanmış bir kadın ölüne çıktı. Onun da elinde bir cop vardı ve uzun, ince sopayı doğrudan Michael'm suratına savurdu. Sopa Michael'm tüm dünyasını parlak ışıklar ve acıya boğan bir darbeye alına indi. Michael yere düşüp iki büklüm olurken kafasının arkasını da betona çarptı.

Gökyüzü ve binaların tepeleri yukarıda dönüyordu. Bilincini neredeyse kaybetmişti ama tutunuyor, dünyayla bağlantısını korumaya çalışıyordu. Gücü tükenmişti. Tamamen.

"Gabby," diye fısıldadı. "Weber. Neredesin?"

Ardından havaya kaldırıldı, kamyonu taşıyıp içeri atıldı.

Kapı uzun bir cayırtının ardından sağır edici bir gümbürtüyle kapanıp onu ve arkadaşlarını karanlığa gömdü.

Michael gözlerini kapadı.

21. BÖLÜM

KANUN KAÇAĞI

1

Michael'ın bilinci gidip geliyordu. Onu kıpırdattıklarında uyanıyor, ışık parıltıları ve yüzler; bulanık, hızlı hareketler görüyordu. Baş ağrıyordu ve acısı ona fazlasıyla Çürüme'yi hatırlatıyordu. Bütün olanları. Kaine'i. Vücudu mide bulantısıyla tepeden tırnağa kasılıyordu.

Tekrar uyuyordu.

2

“Hey,” diye fısıldadı biri. “Michael, iyi misin?”

Sarah. Bu Sarah'ydı. Michael gözlerini birkaç kez kırptırıp açtı. Sarah ona bakıyordu. Michael çok sert bir zeminde, sırtüstü yatıyordu. Baş biraz daha iyiydi ve sersemliği azalmıştı. Homurda-

narak doğrulup oturmaya çalışırken Sarah ona yardım etti. Nerede olduklarını görünce Michael'ın morali bozuldu.

Bir bankta yatıyordu. Sarah ve Bryson'la birlikte her tarafı demir parmaklıklarla çevrili, loş bir odadaydı; bir hapishane hücresinde. Görünürde başka kimse yoktu. Kalkmışlar mıydı?

"Dostum," dedi Bryson. "Kadın o darbeyle beyninin yarısını kulaklarından fırlatmış olmalı. Nasıl vurduğunu gördüm. Uzun süredir kendinde değilsin."

"Ne..." diye homurdandı Michael. Konuşmak canını acıtıyordu. Sarah onun yanındaydı ve elini tutuyordu.

"Hepsi yalanmış," dedi Sarah. "Bize pek bir şey anlatmıyorlar. Sadece tutuklu olduğumuzu söylediler. Buradaki polisler korkunç."

"Ne..." diye tekrarladı Michael. Belki de ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmişti ve hayatının geri kalanı boyunca ağzından sadece bu kelime çıkacaktı. "Gabby'yi gördünüz mü?"

Onu duymamış gibi görünen Bryson'a baktı. Arkadaşı öfkeden kuduruyor, metal parmaklıklara bakarak ellerini ovalıyordu. "Weber. Bize tuzak kurdu. Her şey baştan sona onun eseri. Umarım bir gün onunla yüzleşebilirim... Sadece beş dakika. Bütün istediğimi bu."

Michael ona neden söz ettiğini sormak istiyordu ama soluklarına odaklanmalıydı.

"O olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Sarah. "Aslında, o olması mantıklı bile değil. O bizi Uyku'ya Daldırdıktan sonra birileri içeri girip operasyonun kontrolünü ele geçirmiş olmalı."

Bryson alaycı bir tavırla hıhladı.

Michael atlatamayacağı kadar ağır bir darbe aldığına her geçen saniye biraz daha inanıyordu. "Bir dakika... Neler oluyor? Siz ikiniz neler biliyorsunuz?"

Sarah konuşmaya devam etti fakat Michael'la konuşuyor gibi görünmüyordu: "Weber bize Mızrak'ı verdikten sonra yapmış

olmaları. Tıkma'yla bir şekilde bağlantısı vardı. Yani, hepimiz bayıldık. Kim bilir ne kadar süre baygın kaldık. Bunu yapacak bolca zamanları olmuştur."

"Size söylüyorum, bunu Weber yaptı," dedi Bryson. Sırtını bankın arkasındaki beton duvara yasladı. "Bize Mızrak'ı verip hepimizi Uyku'dan Kaldırdığına, sonra da başkalarının kontrolü ele geçirdiğine beni inandıramazsın. Bu fazla temiz bir senaryo. O bize tuzak kurdu."

"Ama neden?" diye sordu Sarah. "Tutuklanmamız için zaten bir sürü neden vardı. Michael sözde bir terörist ve gezegendeki herkes benim... aileme bir şey yaptığımı sanıyor." Sarah bocaladı ama çabucak toparlandı. "Uyku'da kanunları kaç kez çiğnediğimizden söz etmeye bile gerek yok. Böyle bakarsan Weber'in yapması hiç mantıklı değil. Weber... ya da başka biri bizim hapse girmemizi isteseydi, bizi ihbar etmesi, polisleri çağırması yeterdi."

Michael bir Sarah'ya, bir Bryson'a bakıp duruyor ve noktaları birleştirmeye çalışıyordu. Bryson düşünceli bir tavırla yavaşça başını yukarı aşağı sallıyordu.

"Hah," dedi. Sonra tekrarladı: "Hah!"

"Çocuklar." Michael oturduğu yerde kıpırdanırken acıyla yüzünü buruşturdu. "Bana geri zekâlı diyebilirsiniz ama siz neden söz ediyorsunuz böyle? Gabby ne demek istedi? *Derin*'den Kaldırıldık mı ki? Neredeyiz? Neler oldu? Bu gerçek bir hapisane mi, yoksa..."

"Michael," dedi Sarah, yumuşak ama onu susturacak kadar kararlı bir sesle. "Michael. Bizi kandırdılar. Biri bizi kandırdı."

"Nasıl?" diye sordu Michael. "Ne yaptılar ki?"

Sarah inanılmaz ölçüde üzgün görünüyordu.

"*Derin Hayatdamarı*'na hiç girmedik," dedi. "Bir ara bu uyuşturucu vermiş olabilirler... Tabutlara girdikten sonra da bu i

çıkarmış olmalılar, bilmiyorum... Sonra bizi Kaldırdılar ve Uyanık'taki *gerçek* Atlanta'ya bıraktılar. Tek açıklaması bu.”

Michael'm yine başı dönmeye başlamıştı.

Sarah onun elini sertçe sıktı. “O binada her ne varsa, onu gerçekten yok ettik. *Uyanık*'ta, Michael. Ve Kaine'le bir ilgisi olup olmadığından bile emin değilim.”

22. BÖLÜM

İKİ ZİYARETÇİ

1

Michael daracık bir odadaki minicik bir karyolada yatıyordu. Zemin, tavan ve üç duvar, taş bloklarından yapılmıştı. Dördüncü duvarıysa bir sıra kalın parmaklık oluştuyordu. Tek ışık kaynağı küçük bir ampuldü ve her birkaç dakikada bir cızırdayıp titreşiyordu. Michael hiç bilmediği derinlikte bir kederle boğulduğunu hissederek tavana bakıyor ve ölmüş olmayı diliyordu.

Neden böylesine üzgün olduğunu bilmiyordu. İşler uzun zamandır giderek kötüleşiyordu ama bir yere hapsolmak... ve daha da kötüsü, birkaç saat önce gardiyanın onu arkadaşlarından ayırmış olması, sorunlarını düşünmesi için sınırsız bir sessizlik ve zaman tanımıştı.

Ve Michael da tam olarak bunu yapmıştı.

Sonsuza dek kaybettiği Tanjant ailesini düşündü. Kaybettiği sevgili Tanjant dadısı Helga'yn. Ailesinin kaybolmasına parmağı

olduğu düşünölen Sarah'yı. Onun suç ortağı olarak görölen Bryson'ı. Kaine serbestti ve her saniye daha fazla bedeni ele geçiriyor olmalıydı. Ajan Weber, yani Sarah ve Bryson'ın dışında güvendiğı tek kişi ona ihanet etmişti.

Jackson Porter'ı düşündü. Çocuğun hayatı çalınmıştı.

Michael, istesin ya da istemesin, bir katildi.

Ve Gabby... Onu bütün bunların içine *kendisi* sürüklemişti. Ve onun yaralı halde, betonun üzerine serilmiş bedeni gözünün önünden gitmiyordu.

Bütün bunlar çok fazlaydı.

Michael, ağlak biri olmadığı için kendiyle gurur duyardı ama son zamanlarda bu değişmeye başlamıştı. Tavandaki ışıkların görüntüsü bulanırken yanağını kaşıdı ve parmaklarının ıslandığını fark etti.

Duvara doğru dönerek top gibi büzöldü.

Ve ağlamaya başladı. Omuzları sarsılarak, göğsü sıkışarak, boğazında bir şeyler düğümlenerek. Salya sümük ağlıyor, hıçkırları, burun çekmeleri sessizliğı bozuyordu.

Michael *hüngür hüngür* ağlıyordu.

2

Bir ara uykuya daldı. Uyuduğunu ancak parmaklıklara vuran bir şeyin güröltüsü onu boş rüyalardan kopardığında anladı. Sersemlemiş bir halde doğruldu.

Bir gardiyan ağzında ağır ağır çiğnediğı sakızıyla ve sesin kaynağı olan, metal barların üzerinde gezdirdiğı silahıyla karşısında duruyordu. Michael uyanıp dikkatini topladığında adam silahı kılıfına geri soktu.

“Bir ziyaretçin var,” dedi gardiyan bıkkınlıkla. “Ashında iki. Bir kadın ve bir adam. Önce hangisini görmek istersin?”

Bu Michael’ı tamamen kendine getirdi. Ayağa kalktı. “Ki-kim?”

“Bilmiyorum, umurumda da değil. Hangisini istersin?”

Michael düşünmek için kendini zorladı. Bu durum çok tuhaftı. Kim olabilirlerdi ki? “Adamı, sanırım,” dedi sonunda.

Gardiyan sıkkın bir tavırla başıyla onayladıktan sonra uzaklaştı. Michael olduğu yerde kalırken bir tangırtı, kısa fısıltılar ve yaklaşan ayak sesleri duydu. Çok geçmeden, siyah tişört ve kot pantolonlu, farklı bir adam karşısında belirdi; kumral saçlı, kirli sakallı, mavi gözlüydü.

Michael onu daha önce hiç görmemişti.

“Başını kesinlikle büyük derde sokmuşsun, Michael,” dedi adam. Bunu nazıkçe söylememiştir fakat düşmanca da görünmüyordu. Sadece gerçekçiydi.

“Sen de kimsin?” diye sordu Michael.

“Adımın önemi yok.”

Michael daha fazlasını bekledi ama adam sustu. O buz gibi gözleriyle Michael’a bakıyordu.

“Eee...” dedi Michael, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. “Durum ne kadar kötü? Polisler bize hiçbir şey söylemiyor. Uyku’da olduğumuzu sanıyorduk. Biz... kimseyi öldürdük mü?” Bu düşünceden sakınmış, herkesin kurtulduğuna dair umudunu korumaya çalışmıştı. Ancak kesinlikle en azından öldürmeye *çalışmışlar* gibi muamele görüyorlardı.

“Kimseyi mi?” dedi adam, alaycı bir tavırla. “Birilerini öldürmekten çok daha kötüsünü yaptınız; SAG’ı öldürdünüz.”

“Ne-neden söz ediyorsun sen?” Michael’ın göğsü hızla kalkıp iniyor ve adamın söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Yabancı, hüüzünlü bir tavırla gülümsedi. “Tabii öldürmek fazla ağır bir kelime olur. *Sakatlamak* daha uygun. Ağır şekilde. Uzun süreliğine. Yerleştirdiğiniz o alet her neyse... tam bir canavarmış, genç dostum. Somut bir virüs gibi, bütün sistemlerinde bir zincirleme tepkime yarattı ve birimden birime geçerek önüne çıkan her şeyi yok etti. Onları sistemden tamamen çıkardı. Anabilgisayarlarının yerini nasıl öğrendiğinize dair hiçbir fikrim yok. Ve açıkçası, umurumda da değil. Buraya geliş nedenim bu değil.”

Michael kaya kadar sessiz ve hareketsizdi. Akıllı biri olsa da, zihni duyduklarını işleyemiyordu.

Adam parmaklıklara yaklaşarak ona doğru eğildi. “Beni iyi dinle, evlat. Seni görmeye geldim çünkü dünya değişiyor. Herkesin burnunun dibinde değişiyor. Ve iste ya da isteme, sen de bunun bir parçasısın. Burada ne kadar kalacağını kestirmek mümkün değil ama bir noktada serbest kalacağın koşulların oluşacağını tahmin ediyorum. Ve yüzümü hatırlamanı istiyorum. Çok iyi hatırla.”

“Ben...” Michael mantıklı bir karşılık ya da soru bulabilmek için zihnini umutsuzca zorladı. “Kaine için mi çalışıyorsun? Ajan Weber için mi? Bunun Ölümlülük İlkesi’yle bir ilgisi var mı? *Kim-sin sen?*”

“Dostun muyum?” dedi yabancı, düşünceli bir tavırla. “Düşmanın mı? Bu, ilerleyen haftalarda belli olacak.”

Michael’ın söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Adam devam etti: “Artık gitmeliyim. Olaylar doruğa ulaşmadan önce düşünmek için bolca zamanın olacak. O binada olanlardan önemli bir ders aldığını umuyorum. SanalAğ’ın doğası hakkında. Gerçekliğin doğası hakkında.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İnsanoğlu bizimkine çok benzeyen bir dünya yaratabildiğinde,” dedi yabancı, “hangisinin gerçek, hangisinin sahte olduğunu bir

daha nasıl anlayabiliriz? Şimdi seni Kaldırıp bir SinirKutusu'ndan çıkarabilirim ve 'Ah, işte gerçek dünyaya geri döndüm!' dersin. Sonra seni tekrar Kaldırsam şaşırırsın ama artık gerçekten.... siz çocukların deyişiyse, Uyanık'ta olduğuna inanırsın."

Adam, parmaklıkları tutup eklemleri beyazlayana kadar sıktı. "Seni yüz kez Kaldırabilirim. Bin kez. Gerçekten ama gerçekten gerçek dünyada olduğunu bir daha nasıl bilebilirsin, Michael? Hatta kim gerçek bir dünyanın *var olduğunu* iddia edebilir?"

Michael o kadar şaşırmıştı ki dizleri titriyor, her an olduğu yere yığılabileceğini hissediyordu. Üstelik duydukları saçma olduğu için değil, hayatı boyunca duyduğu en korkunç şey olduğu için.

"Bunu bir düşün," dedi adam, parmaklıklardan uzaklaşırken. "Birilerinin insanlığa ölümsüzlük sunmak istemesinin suç olup olmadığını bir düşün. Bütün bunları ve daha fazlasını düşün. Yeterince zamanın olacak." Adam gitmek için arkasını döndü.

"Dur!" diye bağırdı Michael. "Sadece... bana kim olduğunu söyle."

"Şimdi söyleyemem, Michael. Senin için... duygusal açıdan zor olur. Ama yüzümü görmeni istedim. Bir gün, yakında bir gün bu önemli olacak. Görüşürüz." Kısaca başıyla selam verdikten sonra arkasına bakmadan yürüyüp gitti.

"Dur!" diye tekrar bağırdı Michael fakat aldığı tek karşılık kendi sesinin yankısı oldu.

3

Michael karyolaya otururken adamın ziyaretinden o kadar serserilemişti ki bilincinin vücudundan çıktığını, hiçbir anlamı olmayan gerçekdışı bir dünyada dolaştığını hissediyordu. Havada kötücül bir

şeyler vardı; ancak Uyku'dan Kalktığımda kendisini başka birinin bedeninde bulduğu o korkunç anla kıyaslanabilecek bir kötülük.

O anda ince topukluların tıkırtısını duydu.

Buna inanamıyordu. Karşısına çıkmaya nasıl cüret edebilirdi?

Kadın parmaklıkların diğer tarafına yaklaşırken Michael başını kaldırıp ona baktı.

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi. “Beni *ziyarete* mi geldin? Burada hapsoldüğüme şükret.”

Ajan Weber durdu. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Michael,” dedi kadın. “Anlamadığın şeyler var. Özellikle de benimle ilgili. Ayrıca olayların oluş şekliyle ilgili.”

Michael'm kalbi hızla atıyor, göğsü sığ nefeslerle kalkıp iniyordu. Konuşamıyordu bile.

“Burada söylenen her şey kaydediliyor,” diye devam etti Ajan Weber. “Dikkatli olmak zorundayım. Ancak benimle ilgili düşündüklerinin doğru olmadığını bil. Sen ve ben aynı taraftayız. Ben... her şeyden önce, eskiden olduğum şey değilim.” Bunu söylerken Michael'ın gizli bir mesajı almasını istiyormuş gibi gözleri hafifçe parladı. “Ve SAG'ın rolü sandığından çok daha karmaşık.”

Kadın iyice yaklaştı ve Michael'ın zor duyabildiği bir sesle fısıldadı: “Kaine'i SAG *yarattı*, Michael. Ama o artık başına buyruk davranıyor. Ve *Derin Hayatdamarı*'nda seni o binaya bilerek yönlendirdi; *gerçek* dünyada oraya girmen için. Seni *ben* değiştirmedim. Hayatım üzerine yemin ederim. Artık SAG'daki hiç kimseye güvenemeyiz. Kaine de onlarla bağlantısına dair bütün kanıtları yok etmek istedi.” Sadece birkaç cümleyle dünyayı altüst etmemiş gibi sakince geri çekildi.

Michael öfkeden titriyordu ve kadının gözlerine daha sert bakıyordu. Ah, dostlarını nasıl da özölüyordu. Hemen oracıkta bu

anla başa çıkabilirdi... sadece Bryson'ın yatakta oturup şakalar yapması, Sarah'ın yanında olup elini tutması yeterdi.

“Gitmeden önce bir şey daha...” dedi Weber. “Ve bu çok önemli.” Duraksayarak önce sağına soluna, sonra tekrar Michael'a baktı. “Bir insan bilincini asla yok edemezsin. Ya da *programlanmış* bir bilinci. Beni anladın mı? Depolanırlar. Hepsi. İnsan ya da Tanjant. Çürüme onları biraz bozabilir fakat *varlıklarını* sürdürürler. Tekrar eski hallerine döndürülebilirler. Bu...” Nasıl söyleyeceğini bilemezmişçesine duraksadı. “Sanırım bu, ilerideki mücadelede her şeyi değiştirecek. Bu durum düzeltilecekse.”

Bir an için Michael'ın zihnindeki diğer tüm meseleler yok oldu. Kadının bunları kendisine neden söylediğini anlayamasa da, sormaya korktuğu bir şeyi düşündürdü. Yine de, “Söylediklerinin tek kelimesine bile inanabileceğimi sanma,” dedi Michael, “ama bana ailemin... gerçek ailemin, yani Tanjant ailemin hâlâ hayatta olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Ve Jackson Porter'm hâlâ yaşadığını? Birilerinin insan bilincini indirmenin yolunu bulduğunu?”

Weber bir adım geri çekildi ve yine sağına soluna bakıp Michael'a döndü.

“İşler iyiye gitmeden önce daha da kötüleşecek,” dedi. “Ancak iyiye gidebileceğine ve *gideceğine* inanıyorum. Hoşça kal, Michael.”

Michael bu kez onu durdurmak için seslenmedi. İşe yaramayacağını biliyordu.

Kadın koridorda gözden kaybolurken ince topuklularının ritmik tıkırtısı yankılanıyordu.

4

Erişiminin çoğunu elinden almışlardı ama sınırlı Ağ erişimi olan bir KulakDüğmesi vermişlerdi. Eğlence uygulamaları. Basit oyunlar. Gerçekliğin yeterli olmadığı bir dünyada suçluların bile buna hakkı vardı.

Yatağa uzanarak AğEkranı'na, büyük bölümü boş olan yeşil parlaklığa dalgın gözlerle baktı. İki ziyaretçiden duydukları zihnini meşgul ediyordu. Çok fazla bilgi. Çok fazla tuhaf bilgi. Kaine'i gerçekten SAG mı *yaratmıştı*? Ailesi ve Helga hâlâ bir yerlerde olabilir miydi? Umutlanmaya korkuyordu.

Zihni bunların hepsini kaldırmakta zorlanıyordu. Hücresinin dışındaki dünyayı özlüyordu. Neler olacağını merak ediyordu. Enişleniyordu. Her konuda.

Ama o anda her şeyden çok, arkadaşlarını özlüyordu.

AğEkranı'nda parlayıp sönen küçük bir ışık dikkatini çekti.

Ancak o bakana kadar kaybolmuştu.

Birkaç saniye sonra yeşil zemindeki beyaz ışık tekrar parıladı. Sonra yine silindi.

Michael izleyerek bekledi.

Yine... bu kez daha uzun.

Ve her zaman oradaymış gibi keskin, parlak, tek bir kelime belirdi.

Buradayım. S.

Michael'ın içi kabardı. Zihni gevşedi. Kalbi yumuşadı.

Sarah.

Bunu yapacak cesarete ve şefkate ancak o sahip olabilirdi. Görünüşte basit bir işti ama ne kadar çaba gerektirdiğini Michael biliyordu ve kendisinin yapabileceğinden bile şüpheliydi. Onları şahin gibi izliyorlardı. Yine de kesinlikle deneyecekti.

Sarah. Hâlâ oradaydı ve şimdilik bunun yeterli olması gerekiyordu.

Bir yanıt verebilmek için çahşmaya başladı. Hapishane sistemlerinin ağır güvenlik duvarlarını fark edilmeden aşması bir saatini aldı. İşini bitirene kadar uyumaya niyeti yoktu. Sonunda mesajını gönderdi ve dayanılmaz uyku ihtiyacıyla uzandı. Gönderdiği mesaj, duruma uygun görünüyordu; sonuçta üçü de oyuncuydu. Mesaj, gecenin geri kalanı boyunca zihninde ve rüyalarında bir umut ışığı gibi parıldadı.

Biz kazanacağız.

SONSÖZ

İki gün sonra Michael'ın üçüncü bir ziyaretçisi oldu. Ancak bu kez öncesinde bir gardiyan falan gelmedi. Hapishanenin koridorlarında bir dizi cızırtı ve metalik tıkırtı duyuldu. Michael yatağında yatıyordu ama tuhaf sesleri duyunca doğrulup oturdu ve kulak kabarttı. Ağır ayak sesleri yaklaşıyordu. Hücresinin parmaklıklarının arasındaki kapı birkaç santim aralandı. Sonra bir adam mekânın sahibiymiş gibi içeri girip öylece durdu.

“Haydi, Michael,” dedi. “Hapishane günlerin sona erdi.”

Bu Sarah'nın babasıydı. Gerard.

Michael zorlukla yutkunarak konuşmaya çalıştı fakat sesi çıkmadı. Rüya görüyor olmalıydı.

“Ya da... gitmeden önce biraz kestirebilirsin.” Michael adamın dalga geçtiğini hemen anlayamadı ve hücresinin kapısı ardına kadar açılmışken neden gerisingeri uyumak isteyebileceğini düşünerek şaşırdı.

“*Michael*,” dedi Gerard, zorlayıcı bir tavrıyla. “*Kalk*. Gidiyoruz.”

Michael sadece, “Tamam,” diyebildi ve ayağa kalkıp aceleyle Sarah'nın babasına yaklaştı. “Tamam ama...”

“Evet. Biliyorum. Bütün bunlar benim için de az şaşırtıcı değil. Ama şimdi gitmeliyiz.”

Michael başıyla onayladı ve Gerard'ın peşine takılarak hücreden çıkıp koridoru geçti. Bu arada bütün kapıların açık olduğunu fark etti. Hapishane neredeyse bomboştu.

“Sarah,” dedi Michael, “Bryson. Onlar nerede?”

“Endişelenme, onları çıkardım bile.” Michael, Gerard'ın peşinden aralık duran ağır bir kapıdan geçti. “Onlar başka bir kanttaydılar. Arabada karımla birlikte bizi bekliyorlar. İki dakikaya onların yanında olacaksın. Şimdi hızlan.”

Gerard koşar adım ilerlemeye ve Michael da ona uydu. Sarah'nın annesiyle babası hayatta ve iyiydiler. Michael ve arkadaşları serbest kalmışlardı. Yavaş yavaş her şeyi anlamaya başlıyordu. Zorlukla bastırabildiği bir coşku hissetti.

Bir güvenlik kapısından daha geçerek hapishanenin lobisine ulaştılar; ortalık bomboştu, görünürde tek bir polis veya başka herhangi birileri yoktu.

Michael, Gerard'a yetişmek için çabalayıp dışarıda bekleyen gün ışığına doğru koşarken, “Nasıl?” diye sordu.

Gerard durdu ve nefes nefese bir halde Michael'a döndü. “Bir grup, karımı ve beni kurtardı. Sonra bütün bu kurtarma olayını düzenlediler.” Ellerini kaldırıp etrafına bakındı. “Tanjant olduklarını söylediler... yani *eskiden* Tanjant olduklarını. Ama bir şey anlamadım. Tabii umurumda da olmadı. Sonuçta güvendeyiz ve yine kızımızla birlikteyiz.”

Gerard arkasını dönerken Michael aniden paniğe kapılarak onun omzunu tuttu. “Tanjantlar mı?” diye sordu. “Böyle söylediklerinden emin misin?”

Gerard başıyla onayladı. “Evet, başlarında bir kadın vardı. Adının Helga olduğunu söyledi.” Michael'ı yakalayarak kapıdan

dışarı, açık havaya ve parlak güneşin altına çekti. Michael, Sarah'nın babasının ardından, sokakta motoru çalışır halde onları bekleyen bir arabaya doğru koşarken içinde bir umut kıvılcımı belirdi.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkürler, okurlarım. Ne kadar muhteşem olduğunuzu her gün biraz daha iyi anlıyorum. İnterneti yaratan adama veya kadına, bütün bunları mümkün kıldığı için teşekkürler.

Eğitimciler, kütüphaneciler, kitabevi çalışanları ve bu kitapları yeni bir şeyler okumak isteyen masum, zavallı insanlara kakalayan herkese teşekkürler.

Sabırlı, titiz, yetenekli editörüm Krista Marino'ya teşekkürler.

Dünyanın en iyi yayın hakları temsilcisi Michael Bourret'ye teşekkürler.

Gelmiş geçmiş en iyi uluslararası yayın hakları temsilcisi Lauren Abramo'ya teşekkürler.

İnanılmaz desteği ve bana ailenin bir parçası olduğumu hissettiren Random House yayınevine teşekkürler.

Daima yanımda kalan Lynette'e teşekkürler. Sen Her Şeyisin.

Babalık müessesesini böyle harika bir şeye dönüştüren Wesley, Bryson, Kayla ve Dallin'e teşekkürler.

Beni doğru yetiştiren ve yaratıcılığımı teşvik eden anneme teşekkürler.

Ve bunu yapmak için tuhaf bir yer olabilir ama...

Labirent serisini sinemaya muhteşem şekilde uyarladıkları için Twentieth Century Fox, Gotham Group, Wes Ball, Wyck Godfrey, T. S. Nowlin, oyuncular ve bütün ekibe teşekkürler. Hayal gücümü mükemmel bir şekilde yakalamakla kalmayıp bana bir sürü yeni okur da kazandırdınız ve bunun için kesinlikle minnettarım.

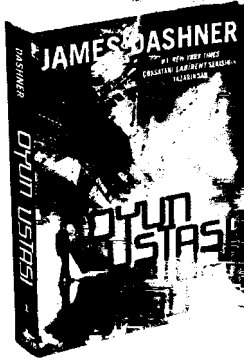
Ve yine, ne kadar teşekkür etsem azdır: Teşekkürler, okurlarım. Hepinize çok teşekkürler.

SanalAğ'a hoş geldiniz.

En çlgın hayallerinizin...

Ve en korkunç kâbuslarınızın ötesinde bir dünya.

Kim kurallara göre oynamak ister ki?



Gerçek dünyadan kaçarak geleceğin sanal dünyasına sığınan Michael, SanalAğ'da arkadaşları Bryson ve Sarah'yla oyunlar oynayıp Derin'e gireceği günü beklemektedir. Ve yakın zamanda şahit olduğu bir olay sonrasında arkadaşlarının desteğine her zamankinden çok ihtiyaç duymaktadır.

“Dashner bir kez daha hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı distopik bir dünya yaratmış.”

VOYA

“Dijital çağın yeni nesli için ilgi çekici bir hikâye.”

Kirkus Reviews